

Мотландски воин

"Макенрой" книга 3

"Мъри" книга 9

Ralna

ХАНА
ХАУЪЛ

ХАНА ХАУЪЛ ШОТЛАНДСКИ ВОИН

Превод: Ralna

chitanka.info

Бягайки от обсебен ухажор, Фиона Макенрой препуска безразсъдно из хълмовете на Шотландия, когато е заловена от орда добре въоръжени мъже. Вместо да се бори за живота си, тя е отвлечена от могъщ непознат и отнесена в отдалечена крепост. Скарглас — място, обвито в мистерия и черната репутация на клана Макфингал, където Фиона усеща странно, успокояващо чувство на безопасност... и всепоглъщаща страст към неустрашимия леърд на клана.

Омагьосан от красотата на Фиона и все пак решен да се бори с нарастващия си копнеж към нея, Юън Макфингал смята да поиска откуп от роднините ѝ. Заклел се да защитава ексцентричния си клан срещу всички опасности, заплашващи Скарглас, той отказва да покаже слабост пред жената, чийто поглед и докосване му подсказват, че тя е всичко, което сърцето му някога е желало.

Сега, когато гордостта и страстта се изправят в битка, тъмна опасност и дълго пазена тайна ще ги принудят да се доверят на непоколебимата сила на истинската любов.

ПЪРВА ГЛАВА

Шотландия, 1472 г.

— Дявол да го вземе!

Фиона се изправи предпазливо, разтърси глава и потърка дупето си, опитвайки се да прогони болката, докато гледаше как конят ѝ се отдалечава по хълма. Братята ѝ щяха да я убият... бавно. Джилиан, снаха ѝ, вероятно нямаше да успее да ѝ се притече навреме на помощ. Фиона имаше неприятното чувство, че този път се е забъркала в голяма каша и е постъпила изключително глупаво. И по-лошото беше, че никой в Дайхладах не знаеше къде е отишла.

— Е, определено показва на Конър кой командва — промърмори си тя и опипа предпазливо мястото, върху което я бе хвърлил проклетият кон. — Само ако Конър ме бе попитал мило, вместо да ме командва по онзи негов дразнещ начин. Но не, вината не е негова. Сама си си виновна, Фиона Макенрой. Единствено себе си може да виниш за тази катастрофа.

Огледа се наоколо и осъзна, че не само хората в Дайхладах не знаеха къде е. И тя самата не знаеше. Своенравният ѝ кон я бе хвърлил някъде, където не бе стъпвала преди. Лудата езда, която бе преживяла току-що, я бе оставила дезориентирана и не знаеше в коя посока да поеме, за да се върне вкъщи. Да не споменаваме, че и при по-обикновени обстоятелства едва ли щеше да успее да се добере до дома.

Това без съмнение беше най-безразсъдното нещо, което бе правила някога. Но трябваше да признае, че в цялата ситуация има едно добро нещо. Лудият мъж, който постоянно я преследваше из Дайхладах, нямаше как да знае, че е тук. Той я бе принудил да направи нещо напълно необмислено, но поне нямаше как да се възползва от затруднението ѝ.

Фиона леко прокара пръст по белега на лявата си буза. Той ѝ го беше направил първия път, когато я притисна в ъгъла, както и още един — същия на дясната ѝ буза. Тя почти можеше да почувства и другите белези, които ѝ бе направил, преди семейството ѝ да успее да я

скрие зад дебелите стени на Дайхладах, докато заловят и убият безумеца. Дори само мисълта за мъжа изпращаше ледени тръпки през тялото ѝ, а сега за миг глупаво бе забравила за тази опасност. Бе толкова обсебена от нуждата да излезе навън и да язди свободно, след като от месеци бе затворена зад стените на дома си.

В следващия миг чу звук, който я накара да се напрегне — бързо приближаващи се коне. Докато се оглеждаше за място, където да се скрие, пред погледа ѝ се появи малка орда ездачи, които се насочиха към нея. Фиона извади меч и камата си и се изправи на крака. Знаеше, че не може да се защити срещу десет или повече мъже, но бе решила, че е по-добре да се бие, отколкото да позволи на лудия Мензайъс да се добере до нея.

След това осъзна, че Мензайъс рядко води повече от петима души със себе си. А към нея в момента яздеха около дузина воини. Един бърз поглед към грамадния тъмнококс мъж начело на групата ѝ показва, че това определено не е Мензайъс. Фиона запази бойната си стойка, но ѝ се наложи да подтисне вълната страх, която я заля. Мензайъс може и да беше луд, но той поне не я искаше мъртва. А не бе сигурна какво смятат да правят тези мъже.

— Господи, погледни това, Юън!

Юън Макфингал просто изсумтя при вика на брат си Грегор. Гледаше, но не бе сигурен в това, което вижда. В действителност пред тях не можеше да стои дребна жена, държаща меч в едната си ръка и кама в другата, нали така? Тя не можеше ли да брои? Те бяха дванадесет, а тя бе сама, много дребничка и деликатна.

Юън даде сигнал на мъжете да спрат и бавно подкара коня си към жената. Беше облечена като момче — с късо елече, панталони и ботуши — но без съмнение беше жена. Не я бе издала само дебелията и дълга руса плитка, която се спускаше до слабите ѝ бедра. Мъжките дрехи не можеха напълно да прикрият женствените ѝ извивки.

Лицето ѝ също беше женствено. Много красива жена.

Когато се доближи достатъчно, за да види очите ѝ, дъхът заседна в гърлото му. Бяха огромни, с дълги, няколко нюанса по-тъмни от косата ѝ гъсти мигли и красиво извити вежди. Освен това бяха виолетови. Не мислеше, че някога бе виждал очи с такъв цвят и толкова красиви.

Останалата част от сърцевидното ѝ лице бе също толкова пленителна. Имаше деликатни кости — от меката извивка на скулите ѝ до правилната форма на упоритата ѝ брадичка. Носът ѝ беше малък и прав, кожата чиста и гладка с лек златист оттенък, сякаш леко погалена от слънцето, а устните ѝ бяха пълни и изкусителни. Бегло се зачуди как ли е получила двата еднакви белега, по един на всяка буза. Бяха чисто направени, леки белези под всяка от двете прелестни скули.

Той изруга тихо, слезе от коня и извади меча си. Щом мислеше, че белезите ѝ са красиви, значи бе много по-опасна, отколкото изглеждаше.

Юън знаеше колко заплашително изглежда, затова бе доста изненадан, когато младата жена дори не мигна, а го изгледа бавно от горе до долу и след това се стегна така, както прави воин, подготвящ се да атакува.

— Не може наистина да мислиш да се биеш с мен, момиче — каза той, мръщейки ѝ се.

— И защо не? — попита Фиона.

— Защото съм мъж, по-висок и по-тежък от теб.

— Забелязах го.

Беше невъзможно да не го забележи, помисли си Фиона. Извисяваше се над нея почти с половин метър, и то само ако застанеше напълно изправена. Подозираше, че този мъж може да е по-висок дори от братята ѝ. Беше с широки рамене, тесни бедра и дълги, добре оформени крака. Ризата и панталоните бяха толкова прилепнали към тялото му, че оставяха малко на въображението. Мечът му също изглеждаше доста впечатляващ.

Фиона осъзнаваше, че трябва да е изплашена, но не бе така. Обърка я това, че не намира нито искрица нежност във външността му. Този мъж приличаше на хищник. Костната му структура бе правилна, с високи скули и здрава челюст, но твърдостта в изражението му бе прикрила красотата, която би трябвало да притежава. Вероятно носът му някога е бил дълъг и прав, но беше очевидно, че е чупен няколко пъти, и сега му придаваше ястребова осанка. Въпреки смръщеното му изражение, тя можеше да види, че устата му е добре оформена, а в устните му се забелязваше само намек за пълнота.

Очите му бяха интригуващо сиви като чисто лятно небе, когато облаците на приближаващата нощ надвисват над земята. И бе

щастливец да има все още и двете, помисли си тя, гледайки белега, който започваше от дясната вежда, минаваше на косъм от крайчеца на окото му и се спускаше през бузата до челюстта. Имаше леко загатната мекота в тези негови красиви очи, обрамчени от гъсти и извити кафяви мигли. Гъста, чисто черна коса, достигаща малко под раменете, обграждаше лицето му, добавяйки още един нюанс към вида му на тъмен воин.

Целият беше тъмен, дори кожата му бе с доста по-тъмен цвят, и нещо й нашепваше, че това едва ли е слънчев загар. По лицето му бе набола тъмна брада, която правеше лицето му още по-тъмно. Фиона се зачуди, защо тя, която бе прекарала живота си покрай русокоси, красиви мъже, намираще този тъмен мъж толкова привлекателен.

— Значи няма да се биеш с мен — каза Юън, борейки се с желанието да се отдалечи от нея заради начина, по който тя го изучаваше внимателно.

— Има поговорка, че колкото е по-голям мъжа, толкова по-тежко пада — промърмори тя.

— Тогава старият Юън трябва да бъде проснат здраво на земята — каза младия мъж, който държеше юздите на коня на черния воин, а останалите мъже се изкискаха.

— Няма да се бия с малко девойче — каза Юън.

— О, какво облекчение, наистина не исках да се потя и изморявам. Ще приема, че се предавате.

— Не се предавам.

Този дълбок, дрезгав глас можеше да ръмжи много впечатляващо, реши Фиона.

— Щом няма да се биете и не мислите да се предавате, какво смятате да правите? Да стоите тук цял ден и да ми правите сянка?

Ако Юън не смяташе, че ще е сериозна грешка да обърне гръб на тази жена, щеше да изгледа лошо кикотеците си спътници.

— Сега, след като се пошегува, предлагам да се предадеш.

Фиона знаеше, че няма избор, и това я накара да се почувства видимо недоволна. А освен това все още не бе изпитала истински страх. Мъжът не бе направил никакъв опит да я нападне или обезоръжи. Също така нещо в лицето на този тъмен воин я караше да се чувства странно спокойна. Беше същият поглед, с който я гледаха братята ѝ, когато решаха, че ги дразни, и много им се искаше да не бе

жена, за да ѝ разбият носа. Фиона инстинктивно знаеше, че този мъж не би я ударил, точно както не биха я ударили и братята ѝ.

— Не се шегувах — каза тя и се усмихна сладко. — И съм готова да приема да се предадете. Може просто да хвърлите оръжията си до краката ми.

— И точно какво смяташ да правиш с дузина пленници?

— Да поискам откуп.

— Разбирам. И какво смяташ, че ще си стоим като добри момчета и ще те оставим да ограбиш клана ни?

— О, но аз не искам да ограбвам клана ви. Искам само един кон и малко провизии.

— Ах, значи си изгубила твоите?

— Може въобще да не съм имала.

— Ти си на километри от всяко селище. Нима очакваш да повярвам, че просто си се появила от нищото, ти, глупаво момиченце?

— Момиченце? Нима ме нарече момиченце?

Юън не мислеше, че някога бе виждал някой толкова бързо да губи чувството си за хумор. Тъкмо бе разбрал каква е играта ѝ. По своя закачлив начин тя ги изпробваше, опитвайки се да разбере дали биха посегнали на жена. Беше започнала да се успокоява. Дори не бе подозирал, че една случайна, необмислена дума може да разруши прогреса му и да го върне в начална позиция. Преди да успее да каже каквото и да е, брат му Грегор си отвори устата и направи нещата още по-зле.

— Всъщност те нарече глупаво момиченце — каза Грегор.

— Мразя да ме наричат момиченце — сопна се Фиона.

Тя затъкна кинжала си, сграбчи меча с две ръце и нападна толкова бързо и грациозно, че за миг Юън остана загледал в нея, зашеметено възхитен. Толкова зашеметено, че тя едва не го рани. Когато посрещна атаката ѝ обаче, осъзна, че раната щеше да бъде повече от драскотина, ако се бе прицелила в някой жизненоважен орган. Също така разбра, че е добре тренирана. Можеше да ѝ липсва силата и ловкостта да надвие мъж в истинска битка, но определено имаше уменията, които да ѝ позволят да се опита да победи. Голям късмет или грешка от страна на противника могат да ѝ помогнат да излезе победител от двубоя. Мълчанието на мъжете му подсказа на Юън, че те също са забелязали уменията ѝ. Това, което не разбираше,

бе защо тя го нападна. Беше сигурен, че не е защото не бе харесала начина, по който той се обърна към нея. Юън се зачуди дали това не е някакъв тест, за да прецени уменията му, или това колко силно ще се постарее да не я нарани.

Само след минута Фиона разбра, че мъжът не иска да я нарани. Той не нападаше, а само се защитаваше, нещо, за което тя бе сигурна, че не е обичайният начин, по който той се бие. Докато се чудеше как да избяга от конфронтацията, всичко свърши. Той блокира удара ѝ, когато тя замахна с меча, и някак си се оказа много близко до нея. В следващия миг оръжието ѝ бе издърпано от ръката ѝ и тя залитна назад, падайки по гръб достатъчно силно, че всичкият въздух да излезе от дробовете ѝ. Докато се бореше да поеме дъх, тя се стегна, очаквайки тялото му да се стовари върху нейното. Обаче скоро бе не само изненадана, но и впечатлена, когато той някак успя да я прикове към земята с тялото си, отпускаяки само малко от теглото си върху нея.

— Свършихме ли вече с тези глупости? — попита Юън, борейки се да игнорира усещането на красивото ѝ тяло под себе си и избутвайки изкушаващите образи, които изникваха в ума му.

— Да — отвърна Фиона, задъхвайки се, докато се опитваше да възвърне способността си да диша. — Сега ще приема капитулацията ти. — Мъжът наистина можеше да ръмжи впечатляващо, помисли си тя, и се зачуди защо този суров звук изпрати малки тръпки на удоволствие по гръбнака ѝ.

— Достатъчно — сопна ѝ се. — Сега си моя пленница. Имаш ли други оръжия? — попита той, взе ножа, който висеше на кръста ѝ, и го захвърли настрана, докато брат му Грегор побърза да вземе меча ѝ.

— Не — каза тя и от начина, по който той присви очи към нея, Фиона разбра, че не е повярвал на лъжата ѝ.

— Предай всичките си оръжия, жено!

— Казах ти, нямам повече. — Фиона се зачуди дали фактът, че кинжалът на кръста ѝ се забиваше болезнено в гърба ѝ, я правеше толкова неумела лъжкия.

Едва бе довършила тази своя мисъл и в следващия миг се бореше с мъжа, който бе твърдо решен да я обезоръжи. Тя се почувства леко удовлетворена да чуе грухтенето и проклетията му, които показваха, че най-после е успяла да го притесни. За нещастие това не го спря. Мълниеносно започна да хвърля настрана всичките ѝ ножове.

Ругатните му се увеличаваха, докато вадеше остриетата, скрити в ръкавите ѝ, другите две, скрити в ботуша ѝ, и камата, закачена на гърба ѝ. Дори откри удобните разрези на панталоните ѝ, които ѝ позволяваха бързо да извади кинжалите. Цялата ѝ съпротива обаче секна, когато той прокара огромните си длани по гърдите ѝ, прибирайки ножа, сгъшен между двете меки хълмчета. Когато приключи, подхвърляйки и последния ѝ нож към този, който събираше оръжията, той я вдигна на крака и тя се зачуди как е възможно все още да усеща топлината от докосването му по тялото си.

Юън наблюдаваше как широко ухиленият Грѐм събира оръжията. Неочаквано осъзна, че през цялото време, докато се бореха, тя е можела да извади някой от тези добре скрити кинжали и да го хвърли към него или просто да го забие между ребрата му. Не се и съмняваше, че е способна да го стори със сила, бързина и смъртоносно намерение. Явно не се бе провалил на нито един от тестовете, на които го бе подложила. Когато я погледна обаче и видя сладката ѝ усмивка, веднага стана подозрителен.

— Има ли още? — попита той.

— Разбира се, че не. — Фиона задържа подозрителния му поглед цяла минута, преди да признае с въздишка. — Само един.

— Дай ми го.

Очите му се разшириха, когато тя вдигна ръце зад тила си и измъкна кинжал от сплетената си на плитка коса. Когато му го подаде, Юън игнорира веселието на мъжете си, и започна да разглежда оръжието. Острието бе дълго и тясно, обвито в нежна, украсена с орнаменти кожа, което го караше да изглежда като безобиден женски аксесоар, но всъщност бе смъртоносно оръжие.

— Защо си толкова тежковъоръжена?

— Ами няма да е мъдро от моя страна да обикалям сама без поне няколко оръжия — отвърна Фиона, докато развързваше колана, на който обикновено висеше меча ѝ, и го пусна на земята при останалите оръжия. След това започна да сваля от тялото си останалите кожени кани на камите, до които можеше дискретно да се добере.

— Не е мъдро да яздиш сама, без значение колко добре си въоръжена.

Тя му се намръщи и Юън се опита да се концентрира върху липсата ѝ на хумор, макар да му бе доста трудно. Погледът му

постоянно се насочваше към ръцете ѝ, които се провираха през прорезите на панталоните ѝ, за да достигнат каниите, закрепени за бедрата ѝ. Юън още помнеше усещането на меката ѝ кожа под пръстите си. Докато взимаше оръжията ѝ, бе направил всичко по силите си да не задържа дълго ръцете си върху кожата ѝ, напомняйки си, че развеселените му мъже не откъсват поглед от случващото се. А по-лошото бе, че дланите му жадуваха още веднъж да се докоснат до пълните извивки на гърдите ѝ. Много добре бе осъзнал колко перфектно изпълват дланите му, докато я претърсваше за още скрити оръжия. Въпреки че бе облечена като мъж, и въпреки че оръжията ѝ, взети заедно, тежаха повече от нея самата, не можеше да забрави факта, че тя е жена — мека, нежна жена с изкусителни извивки. Най-лошото бе, че сякаш не можеше да игнорира факта, че я желае.

— Как се казваш? — попита той, докато Грегор прибираше оръжията ѝ в една торба.

— Фиона — отвърна тя сладко и посрещна с усмивка твърдия му поглед, изискващ повече информация.

— Фиона коя? От кой клан? От кой град?

— Нима очакваш да ти кажа всичко, което искаш, за да може да обереш мен и семейството ми?

Умните жени можеха да са много дразнещи, помисли си Юън.

— Накъде се беше насочила?

— На никъде определено. Просто си яздох и се наслаждавах на слънчевия ден.

— Тогава как се озова в това положение?

— Ами, конят ми е своенравен звяр и препускаше лудо. Мисля, че може да съм си ударила главата на лъка на седлото, тъй като, докато яздохме, се почувствах леко замаяна. Когато се свестих, проклетият звяр галопираше спокойно, но щом се опитах да хвана юздите, които бях изпуснала, той отново се стрелна напред. След още една дълга, изтощителна езда, ме хвърли от седлото и продължи да тича нанякъде.

— Онова там ли е звярът?

Фиона проследи погледа му и изруга. Големият сив жребец стоеше наблизко и кротко хрупаше трева. Ако знаеше, че е толкова близо, щеше да се опита да го хване и вероятно щеше да избяга, преди да изпадне в бедата, в която се намираще в момента. Тя въздъхна, примирявайки се със съдбата си. Тъй като наистина имаше нужда от

кон, беше сигурна, че този арогантен звяр никога нямаше да ѝ позволи да го хване.

— Да, това е той — отвърна тя.

— Как е името му?

— Има няколко, но ако имаш нужда от име, най-често го наричам Ужасен.

— Ужасен? Кръстила си коня си Ужасен?

— Съкратено от Ужасен трън в задника. Освен това го наричам и Проклятието на човечеството, Изчадие адово... — Млъкна, когато мъжът вдигна ръка пред лицето ѝ.

— Може би нямаше да е толкова непослушен, ако му беше дала свястно име — заяви Юън.

— Има си. Буреносен. Но не отговаря често на него. По-добре е научил останалите.

— Щом ти причинява толкова проблеми, защо го яздиш?

— Той е голям, силен и бърз, може да препуска километри, без да спре. Разбира се, това не са добри качества, погледнати от перспективата на това, което се случва сега — промърмори тя и изгледа коня, който я гледаше, риеше с копито и отмяташе прекрасната си грива, сякаш ѝ се смееше.

— Остани тук — нареди ѝ Юън. — Грегор, наблюдавай я — нареди и се насочи към коня.

Фиона скръсти ръце на гърдите си и го загледа как се приближава към Буреносен. За нейна голяма изненада и още по-голямо раздражение, той успя да улови коня ѝ без затруднения. Животното дори не опита да избяга, стоейки спокойно на мястото си. Тя изруга, когато поведе животното обратно към нея. Когато конят я погледна и изпръхтя, тя му се оплези. Похитителите ѝ намериха поведението ѝ за много забавно и се засмяха от сърце. Дори огромният мъж, водещ Буреносен, се усмихна.

— Може би, ако говориш спокойно на звяра — предложи Юън, — той ще се държи по-мило с теб.

— В началото, докато мислех, че е разумен звяр, му говорих мило и спокойно — отвърна Фиона. — Толкова сладко, че мед капеше от всяка моя дума. Нямаше никакъв ефект. Гледай! — Тя се приближи към коня и започна да го хвали: — Толкова хубав джентълмен си ти, Буреносен. Голям, силен и много красив. — Продължи да нашепва

ласкателства, борейки се да оставя впечатлението, че вярва на всяка своя дума.

Юън бързо загуби интерес от играта, която Фиона играеше с коня си, омагьосан от гласа ѝ — тих, леко дрезгав и невероятно съблазнителен. Ласкателствата, с които засипваше коня, лесно можеха да се харесат на всеки мъж. Погледна към мъжете си и осъзна, че те също са омаяни от нея така, както и той. Или поне наполовина колкото него. Юън се надяваше телата им да не стенат от нужда и желание, както стенеше неговото, защото в противен случай щяха да имат голям проблем.

Точно когато реши, че е време да я прекъсне, тя посегна към юздите. Конят наведе глава и я бутна толкова силно, че я събори по гръб на земята. След това Буреносен издаде звук, силно наподобяващ човешко сумтене. Юън наистина се опита да не се разсмее, но смехът на приятелите му го накара да изгуби контрол.

Фиона изруга и се изправи на крака, изтупвайки дрехите си, преди да погледне към смеещия се мъж.

— Така или иначе не вярвам, че ще ми позволиш да го яздя.

— Не, няма — отвърна Юън. — Ти си наша пленница.

— Мога ли да разбера името на тези, които искат да ме замъкнат при леърда си, за да ме използват в опит да вземат парите на роднините ми?

— Ние сме Макфингал. Аз съм сър Юън, леърд на Скарглас, а мъжът, който се привива под тежестта на оръжията ти, е брат ми Грегор. Може да научиш имената на останалите довечера, когато спрем за през нощта.

— Колко далеч смятате да ме отведете? — попита тя, докато мъжът претърсваше дисагите на коня ѝ и подаде на Грегор втория ѝ меч и още три кинжала.

— Не мислиш ли, че един меч и десет кинжала са достатъчни?

— По време на битка може да загубя едно или две от оръжията си. Какво правиш? — попита отново, щом мъжът яхна Буреносен.

Юън хвана ръката ѝ и я издърпа зад себе си на гърба на коня, облекчен, че тя не възрази.

— Аз ще яздя този кон. Починал си е повече, отколкото моя. Ще те отведа в Скарглас, малко повече от ден езда е. Когато стигнем там,

ще ми кажеш коя си и откъде идваш. Или може да ни спестиш време и да ни кажеш всичко, докато пътуваме към дома.

Преди тя да успее да му каже колко малки са шансовете му да получи това, което иска, той пришпори Буреносен в галоп, и тя не можеше да направи нищо повече от това да се вкопчи здраво в него. Той със сигурност щеше да има много въпроси и когато спрат за през нощта, може би щеше да му отговори на няколко от тях. Самата тя имаше въпроси, като например кои, за бога, бяха Макфингал от Скарглас.

ВТОРА ГЛАВА

— Тя постоянно си мърмори под носа — каза Грегор, облягайки се на едно дърво близо до Юън, откъдето брат му наблюдаваше Фиона.

Юън почти се усмихна. В мига, в който бяха направили лагера, той нареди на Фиона да приготви вечерята. Тя му се подчини, но не направи опит да скрие раздражението си. Фактът, че само Саймън, който беше на шестнадесет и бе негов полубрат, бе единственият, който ѝ помагаше, явно увеличаваше раздражението ѝ. Тя наистина си мърмореше, докато сладко казваше на очевидно заслепения по нея Саймън какво да прави. Юън бе дочул само няколко думи от възмутената ѝ тирада и бе решил, че ще е най-добре да се отдалечи от нея.

— Предполагам, че намира заниманието за унизително, тъй като вярва, че е мъж — продължи Грегор.

— О, аз не мисля, че вярва, че е мъж — промърмори Юън.

— Но уменията ѝ с оръжията...

— Била е умишлено обучавана. В това няма никакво съмнение. При това е обучавана добре.

— Защо някой би научил едно момиче да се бие?

— Може да има много причини. Може би има опасност да бъде нападната от мъже, може там, откъдето идва, да се водят непрестанни битки и опасностите са много, или може би е била отгледана най-вече от мъже, които не са знаели как да я обучат правилно. Залагам на последното. Движи се с мъжките дрехи така, сякаш се облича с тях от години.

Грегор изгледа за миг внимателно Фиона и кимна.

— Да, така е. Движи се повече като момче, отколкото като момиче.

— Освен това не показва никакъв страх, докато е сред нас, сама жена измежду дузина мъже.

— О! Може би не е девица и е свикнала да задоволява мъжете по всички начини.

— Не.

— Няма как да си сигурен.

— О, сигурен съм. Съдя по начина, по който се държи. — И, призна неохотно пред себе си, бе почувствал странно и силно отвращение при възможността Фиона да е била докосвана от друг мъж, или още по-зле, от други мъже. — Тя се изправи пред нас с оръжия, проглуши ни ушите с обидите си и саботира плана ни да поискаме откуп за нея, като отказва да ни каже цялото си име и откъде идва. Нито за миг не се опита да флиртува с някой от нас или да използва женските си дадености. Виж колко е заплеснат по нея Саймън, но тя не се възползва от тази наша слабост. Няма дори следа от съблазън в държанието ѝ.

— А, да. Тя изглежда го третира като по-малък брат или нещо подобно. — Грегор се ухили. — Със сигурност затова успя да омае Саймън. Срамежливият ни малък девственник. Няколко слугинчета в Скарглас се опитаха да хванат окото му, но той е доста неумел и не забелязва знаците. Мисля си, че скоро трябва да му взема някоя курва, която да го научи на това-онова.

Юън си спомни за времето, когато баща му го бутна в женско легло, заявявайки, че е време да стане мъж. Тогава беше на петнадесет, висок, невероятно слаб и ужасно срамежлив. Освен това вече бе започнал да осъзнава, че баща му е решен да създаде клан от собствени синове, държейки съпругата си и прекалено много други жени бременни през цялото време. Година след година. Юън прогони спомена за нощта, в която бе изгубил девствеността си. Беше нощ, пълна с провали, срам и неудобство, в обятията на жена с твърд поглед, няколко пъти по-тежка от него и отчаяно нуждаеща се от баня.

— Не — каза той и се престори, че не вижда изненадания поглед на Грегор, — остави момчето на мира. Ще направи тази крачка, когато е готово, и така ще е най-добре.

Грегор сви рамене.

— Както искаш. Просто мисля, че момъкът много се колебае и се бави.

— Сигурен съм, че има желание, но е най-добре да го оставим сам да реши кога да направи тази крачка. — Погледна Саймън, който толкова му напомняше на самия него, когато бе на същата възраст. —

Може би просто има нужда от малко увереност да не гледа на себе си само като кльощаво тяло и прекалено големи крака.

— Ти така ли се чувстваше? — Грегор се ухили, когато Юън му се намръщи.

— Не всички сме благословени с увереността ти и хубавото ти лице.

— Благодаря ти, че не спомена суетата.

— Пак заповядай. Разбира се, може да оставяш мъжките ти части да си почиват от време на време. — Почти се засмя на начина, по който Грегор погледна към слабините си и му се ухили.

— Не може всички да бъдем монаси като теб — изхили се Грегор.

— Не съм монах — сопна му се Юън.

Грегор извъртя очи.

— Да си лягаш с жена веднъж годишно си е направо монашество. Не знам как го правиш.

— Казва се въздържание. По-добре е, отколкото да навъдя орда копелета.

— Имам само две. Всички се опитахме да направим това, което ни каза, но просто имаме своите нужди и не притежаваме силата ти. Някои от нас дори се чудят дали това въздържание не е причина за липсата ти на хумор.

Юън въздъхна и поклати глава. Този спор беше много стар. Беше трудно да ги научи на въздържание, когато основателят на клана нямаше такава. Фактът, че в Скарглас имаше прекалено много жени, които свободно отдаваха прелестите си, също не помагаше. Беше постигнал много малък успех, след като преди години насила получи леърдската позиция от баща си, но му се искаше да бе направил повече. Юън погледна Фиона и нямаше как да не се запита какво ли ще си помисли тя за Скарглас и хората, които живеят там.

— Може би тя ще вдъхне увереност на момчето — промърмори Грегор. — Ако Саймън се научи да е спокоен около толкова красиво момиче, може да се научи да е спокоен и с останалите. Разбира се, ако се очаква момичето да остане при нас известно време.

— О, мисля, че тя ще ни е гост за много дълго време, докато не ни каже коя е.

— Винаги може да опиташ да я прелъстиш, за да изкопчиш истината. Къде тръгна? — подвижна след него Грегор, когато Юън се отдалечи към гората, хвърляйки му ядосан поглед.

— На лов — отвърна Юън. — По-добре да убия някое животно и да донеса храна за трапезата ни, вместо да забия меча си в теб. След година-две може да започна да съжалявам, че съм те убил.

Юън не се изненада, когато чу, че Грегор скоро го последва. Опасността винаги го преследваше, затова семейството му не позволяваше никога да остане сам. Освен това знаеше, че няма да тръгне на истински лов и щеше да улови единствено някоя нещастна животинка, имала неблагоприятното да се изпречи на пътя му. Неприятно бе да го признае, дори само пред себе си, но в момента се опитваше да избяга от изкушаващото предложение на Грегор.

Да прелъсти толкова красива жена като Фиона? Беше смехотворно, или поне щеше да бъде, ако не успееше да задържи мислите и чувствата си заровени дълбоко в себе си. Той бе огромен мъж, тъмен на вид и по природа. Фиона бе окъпана от слънчева светлина, красива и толкова жизнена. Бе толкова далеч от него, че почти го болеше само да я гледа. Едва няколко часа в компанията ѝ и той вече се бореше с копнежа да притежава нещо, за което знаеше, че никога няма да бъде негово. Някак щеше да разбере коя е тя, да поиска откуп за нея и да я прогони от живота си, преди желанието да се докосне до нея да нарасне толкова много, че да не успее да го потисне и да се направи на пълен глупак.

* * *

— Къде една знатна госпожица като теб се е научила да готви толкова добре? — попита Саймън, вдишвайки дълбоко и сумтейки одобрително над заешкото задушено, което приготвяше Фиона.

— Защо реши, че съм знатна? — попита Фиона, докато разбъркваше задушеното, чудейки се дали ще стигне за толкова много мъже. Беше приготвила две пълни тенджери, които къкреха над двата огъня, стъкнати от Саймън, но дванадесет мъже вероятно можеха да ги погълнат за броени минути.

— Може да не си облечена като госпожица и да не се държиш като такава, но знам, че си. Дрехите и оръжията ти, дори коня ти, са такива, каквито би имало знатно момиче или момче. Освен това говориш много възпитано. — И... — изчерви се Саймън — също така си чиста и миришеш добре.

— Е, добре, наистина съм знатна, но първите години от живота си прекарах в много бедна обстановка. — Сложи в задушено шепя див лук, който ѝ бе донесъл един от мъжете и се усмихна на Саймън, който очевидно очакваше да чуе една интересна история. — Много години наред кланът ми воюваше ожесточено с други два клана. Накрая не остана нищо друго, освен руини, изпепелени полета, изклан добитък, вдовици и сираци. Тези, които оцеляха след последната битка, в която бяха убити леърдите и почти всички възрастни членове на клановете, се изправихме наред унищожението и се заклехме, че на това ще бъде сложен край веднъж завинаги. Без повече нападения, убийства и грабежи. И така и стана. Въпреки това обаче, дълги години трябваше да се борим да оцелеем и да съградим отново домовете си, без да имаме почти никакви ресурси. Всички ние, от леърда до най-бедните хора в клана, работихме каквото е нужно, за да успеем да се изправим отново на крака.

— Затова ли си се научила да се биеш?

— Да, макар, слава богу, мирът удържа. Въпреки че по онова време бяхме толкова слаби, че щяхме да сме лесна плячка за всеки, който реши да ни нападне. Животът беше труден, много труден, но все пак виждам и добрата му страна. Всички добихме много полезни умения и смятам, че това ни сближи още повече. Вече не ни се налага ежедневно да се борим за оцеляването си, но знаем, че ако ни се наложи, можем да го направим, и че всеки мъж, жена и дете в клана може да стори същото, доброволно и умело. Това е нещо добро.

— Да — съгласи се Саймън. — И все пак би трябвало да имате леърд, нали? Такъв, който да стои над всички останали?

— Такъв, който да предвожда всички. Но заради това, което сме преживяли, всеки знае, че нашият леърд ще направи всичко, което е нужно, ако трябва ще работи рамо до рамо с хората, без значение дали копаят на полето или поправят покрива на къщата си. Освен това знаят, че той никога няма да си напълни стомаха, докато те гладуват, или да стои на топло в залата си, докато те треперят отвън на студа. Също

така знаят, че леърдът им няма да ги поведе към война при най-малкия намек за обида, и че няма да позволи на гордостта да му попречи да намери компромис и да избегне кръвопролитие. А това е много успокояващо за хората.

— Това би било хубаво. Нашият леърд се бие с всички. Или поне се биеше. Преди пет години Юън превзе позицията на леърд и от тогава се стареа да създава съюзи. Но не е лесно. Баща ни си е създал някои много силни врагове.

— О, и ти ли си брат на сър Юън?

— Полубрат. Копеле. Има доста като мен. Почти три дузини след последното преброяване.

Какво можеше да отговори на това, зачуди се Фиона. След като брат ѝ Дърмот имаше пет извънбрачни деца, щеше да бъде малко егоистично да осъди подобно нещо. И все пак старият леърд май е попрекалил. Подобно фриволно поведение вероятно е причината сър Юън сега да е леърд. Това, и забележката на Саймън, че старият леърд е имал навика да обижда хора, оставяйки клана обграден от врагове. Фиона се зачуди на какво ли място я водят.

За един кратък миг се замисли дали да не каже на сър Юън коя е, за да може бързо да се плати откупа и тя да се върне в Дайхладах. Но след миг поклати глава, отхвърляйки мисълта. Кланът ѝ не беше достатъчно богат да може да си позволи да плаща за това, че е била достатъчно глупава да се изгуби и да се остави да бъде отвлечена. Семейството ѝ щеше да се тревожи за нея, но нямаше как да им съобщи, че е добре, без да каже на похитителите си коя е, а това бе все едно да им каже къде да изпратят исканията си за откупа. Освен това имаше едно малко преимущество, от което можеше да се възползва, макар да чувстваше, че постъпва егоистично. Мензайъс нямаше да може да я открие, нямаше да има представа къде се намира тя. За известно време, реши тя, щеше да бъде достатъчно егоистична и да се наслади на този факт.

Обявявайки, че яденето е готово, Фиона си сипа и принуди и Саймън да го стори. Сър Юън и Грегор тъкмо влизаха в лагера, когато тя каза на мъжете, че могат да седнат да ядат. След това бързо отстъпи назад, сядайки до едно дърво. Тя благодари на Саймън, когато момчето седна до нея и ѝ подаде парче хляб.

— Леърдът ви пътува добре снабден с провизии — промърмори тя.

— О, ами хлябът ни беше даден от две сестри, които бяха доста заплени от нашия Грегор — каза Саймън. — Момичетата го харесват. — Момчето поклати глава. — Знаеш ли, той има две копелета. Това е нормално за мъжете, но не ми харесва. Остава белег в момчето. Белег, който никога не може да бъде премахнат. Белег бележи и момичето, което ражда децата.

Фиона кимна.

— Да, така е. Имам брат, който има пет копелета, макар че може да не е наистина баща на всичките. Жените казаха, че децата са негови, преди да ги оставят пред вратата му и да си заминат, а той ги прие. Голям щастливец е, тъй като и новата му жена ги прие за свои.

— Това е хубаво. Майка ми си намери съпруг, но той не ме иска около тях, затова Юън ме взе. Бил съм много малък тогава, само на три години, не съм бил от никаква полза за новия й мъж. Още едно гърло за хранене. Но така е било най-добре. Ако бях останал при тях, сега щях да се боря с неплодородната земя или да се мъча да опазя живи малкото животни, които да продам на пазара. Вместо това сега тренирам като воин.

Не й беше лесно, но Фиона промърмори, съгласявайки се с момчето. Не би си позволила да покаже съжалението, което изпита към него. Малко момче без баща, изхвърлено настрана от собствената си майка. Саймън беше прав, че сега има по-добър живот, отколкото ако бе останал с майка си. Освен това тя подозираше, че измежду полубратята си и другите мъже сигурно намира привързаност и грижа. Вероятно душата му бе белязана, но сладката му, срамежлива натура показваше, че белезите не са много дълбоки. Саймън бе оцелял и се развиваше прекрасно. А това в крайна сметка бе най-важното.

Скоро вниманието й бе откъснато от тъжните мисли за Саймън и тя погледна към останалите мъже. Един по един те поставиха празните си купи пред нея. Фиона предположи, че начинът, по който мъжете грухтяха, бе нещо като благодарност или комплимент. Освен това бе очевидно, че те очакват да почисти съдовете след тях. Това я подразни, но не беше нещо, което не бе очаквала. Развеселеното изражение върху лицето на сър Юън обаче подейства на темперамента й като парване на коприва по голата й кожа. Само бързото предложение на Саймън да й

помогне спаси мъжа от това да му проглуши ушите с виковете си. Сумтейки под нос, тя отиде с момчето да почисти след вечерята, която ѝ бе наредено да сготви.

— Какво правиш? — попита Юън Грегор, когато брат му започна да опипва гърба си, докато вървяха след Фиона и Саймън.

— Търся камите, които тя мятеше с поглед — провлечи Грегор и се ухили.

Юън леко изкриви устни в усмивка.

— Истински късмет е, че успях да намеря всичките ѝ ножове. Май ще трябва да се отблагодаря на Саймън, задето побърза да се намеси и ми спести виковете ѝ. — Той се засмя и реакцията му изненада и самия него, почти толкова силно, колкото изненада и Грегор.

— Нима намираш нещо смешно в това?

— Да. Това е чист, явен гняв. Такъв като гнева на един мъж или момче. Виждам го ясно и предполагам, че скоро ще се науча да разбирам какво го е предизвикало. Това може да се окаже доста полезно.

Грегор кимна.

— В гнева си тя може да не се усети и да ти сподели повече информация за себе си.

— Така е. Планът е по-добър от този, който имаше ти — добави той, а в гласа му се долавяше леко ръмжене.

— Прелъстяването е доказан метод, с който да се измъкват тайни от жените — заяви Грегор. — Ако нямаш желание да опиташ, то аз мога...

— Не — Юън направи гримаса заради бързото, изречено на висок глас възклицание. — Нямаме нужда от повече врагове и съм сигурен, че ще си навлечем такива, ако я използваме за нещо друго, освен за откуп. — Юън реши, че звучи много разумно, и напълно игнорира развеселения поглед на брат си.

— Така да бъде. Да я пазя ли за през нощта? Не знам как точно да го направя, но съм сигурен, че е наложително да я пазим. Подозирам, че момичето може да ни стовари доста беди над главите, ако реши.

Юън изруга тихо и се обърна, за да погледне към Фиона. Грегор беше прав. Трябваше по някакъв начин да я палят. Нямаше да е трудно

да нареди на нощните стражи да я наблюдават отблизо през нощта. За негов срам не успя да измисли по-добър план. Не му харесваше мисълта друг мъж да бъде близо до Фиона, докато тя спи, или някой друг да има възможността да привлече интереса ѝ.

Пълна лудост, помисли си той. И слабост, която лесно можеше да му донесе много нещастие. Ако беше в Скарглас, лесно щеше да намери място, на което да отиде, или работа, която да свърши, само за я прогони от ума си и да не е пред погледа му. Но тук нямаше къде да се скрие.

Той въздъхна, приемайки собствените си противоречиви чувства. Не искаше друг мъж да се доближава до нея за прекалено дълго време, затова той трябваше да е този, който ще я пази през нощта. През това време можеше да обмисли точно колко голяма слабост е тя за него и колко ще му е трудно да се прибори с привличането, което изпитваше към нея. Очертаваше се една много дълга, безсънна нощ.

— Аз ще я пазя — каза той. — Вече съм уредил нощната стража. Най-лесно ще е всичко да остане така. Само ще ми трябва някакво въже.

— Въже? — Грегор последва Юън, гледайки го изумено. — Смяташ да я вържеш?

— Би било добър план, но не. Ако не друго не искам да обяснявам на мъжете си защо мъж с моето телосложение е намерил за нужно да завърже едно толкова дребничко момиче, само за да поспи. Само ще я завържа за себе си, за да не се измъкне посред нощ.

Без да каже нищо повече на Грегор, Юън се насочи към Фиона, която тъкмо привършваше с миенето на съдовете от вечерята. Прелестните ѝ очи се разшириха при вида на въжето, което носеше той, миг преди да ги присвие, гледайки към него. Преди обаче да успее да отстъпи, мъжът хвана двете ѝ тънки китки с една ръка. Той забеляза как тя изнася леко единия си крак назад.

— Няма да съм никак доволен, ако ме ритнеш, момиче — промърмори Юън и я завлече към мястото, на което Грегор току-що бе постлал одеялото, на което щяха да спят през нощта.

— Това със сигурност ще ме накара да плача през остатъка от нощта — каза Фиона, опитвайки се да освободи китките си. Хватката на мъжа не бе болезнена, но не можеше да се откъсне от него. — Какво точно смяташ да правиш с това въже?

Юън не ѝ отговори. Завърза края на въжето около китките ѝ, а другият край за една от своите. След като провери дали взела е здрав, погледна към нея. Тя изглеждаше така, сякаш има желание да завърже въжето около гърлото му и да го удуши... бавно. Зачуди се защо намира това за забавно и реши, че похотта е виновна за странното му държание.

Наум Фиона го наричаше с всяко обидно име, което успееше да се сети, докато мъжът нежно, но твърдо, я бутна да легне на одеялото. Излегна се до нея, постави едната ръка зад тила си, а другата — тази, за която бе завързано въжето — отпусна на стомаха си, принуждавайки я да легне на една страна с лице към него.

— Предполагам, че няма да приемеш за чиста монета, ако се закълна, че няма да избягам? — попита тя, докато се въртеше в опит да открие по-удобно местенце.

— Не. Не те познавам, а ти нямаш намерение да ми кажеш коя си, нали, Фиона-с-десетте-ножа?

Прииска ѝ да се усмихне на името, което ѝ бе измислил, но не го направи, а вместо това се намръщи. Фиона-с-единадесетте-ножа щеше да е по-добре, защото щеше да значи, че все още има един скрит кинжал, с който да успее да се освободи. Имаше много по-лоши неща, които би могъл да ѝ стори, за да се подсигури, че няма да му създава проблеми през нощта, но и сега имаше такива, които щяха да ѝ попречат да заспи.

Като например близостта му, осъзна изведнъж, добивайки представа за няколко неоспорими факта. Бе прекалено наясно с присъствието на голямото силно тяло, лежащо толкова близо до нея. Той излъчваше примамлива топлина и ухаеше приятно, една чиста, изцяло негова миризма, която тя намираше за опасно привлекателна. Фиона на мига си припомни борбата им, докато я освобождаваше от всичките ѝ оръжия. По бузите ѝ плъзна руменина, когато осъзна, че иска отново да почувства тези негови огромни ръце върху себе си. Само че този път за по-дълго, милвайки я. Беше лудост, но инстинктивно знаеше, че няма да ѝ е много трудно да се озове в подобна ситуация.

Затваряйки очи, се опита да си спомни страха от непознатите, страха от мъжете, всички извратени представи, които Мензайъс бе посадил в съзнанието ѝ, но просто не успя. Поради някаква своя

причина сърцето ѝ не позволяваше да изпита страх от този огромен, мрачен мъж. Чувства, които не бе изпитвала преди към който и да е било, сега разцъфваха за живот вътре в нея. Част от нея искаше тези чувства да пораснат и да станат солидни. Но другата част искаше да ги зарови дълбоко. Не само че това бе най-лошият момент да осъзнае, че е способна да изпитва привличане към някой мъж, дори да изпита страст към него, но и бе един много глупав избор. След като наум се прокле дълго и люто, Фиона се опита да прочисти съзнанието си от всички тревожни мисли. Може би след като поспи, щеше да успее да погледне по-трезво на всичко, което ѝ се случваше.

Юън погледна към жената, за която бе завързан. Погледът му се задържа на нея, когато осъзна, че тя вече спи. Нежността, която се бе появила на лицето ѝ заедно със съня и лунната светлина, я правеха да изглежда още по-красива. Той изруга безгласно, когато призна пред себе си, че може да гледа до безкрай това малко, сърцевидно лице и никога да не му омръзне да го прави. Юън знаеше, че много мъже биха сметнали двата белега на скулите ѝ за недостатък, но те по никакъв начин не помрачаваха красотата ѝ.

Стисна ръцете си в юмруци, борейки се с желанието да я докосне. Споменът за копринената топлина на кожата ѝ под дланите му, докато я освобождаваше от оръжията ѝ, отказваше да го напусне. Беше невъзможно да го забрави, помисли си той. Копнееше отново да почувства тази топлина, от пръстите на малките крака до извивките на красивите ѝ вежди.

Самата мисъл да я докосва скоро го възбуди до такава степен, че той изпита болка от силната нужда. Юън искаше да усети стегнатите ѝ пълни гърди в дланите си. Искаше дългите ѝ, силни крака да се обвият здраво около кръста му. Отчаяно искаше да я чуе как стене името му, обхваната от страстта, за която бе сигурен, че може да разпали в нея.

Това беше лудост. Мечти на глупак. Той беше голям, тъмен на външен вид и характер, и ужасно белязан. Жените не примираха по него така, както примираха по Грегор. Веднъж в годината той прекарваше нощта с уличници, които взимаха парите му и не очакваха нищо в замяна. Ако жена някога извикаше името му, то беше само от страх.

Юън затвори очи и се закле, че ще унищожи това привличане. Имаше много причини, поради които бе решил завинаги да остане сам.

Ако не внимаваше, ако не бранеше чувствата си, имаше опасност прелестната заложница без усилие да промени мнението му, можеше да го накара да опита да вземе това, което никога не би могъл да има.

ТРЕТА ГЛАВА

Фиона сънуваше, че конят ѝ я е изхвърлил от гърба си, и е избягал, оставяйки я на съдбата. Намръщи се, чудейки се защо се чувства така, сякаш своенравният звяр наистина я е хвърлил на земята, а после се е тръшнал върху нея. Все още повече задрямала, отколкото будна, тя отвори очи, но не видя нито трева, нито камъни, а само едно одеяло. В това нямаше никакъв смисъл. Хората не постилаха одеяла, където им падне, в случай че някой случайно е изхвърлен от коня си.

Прогонвайки съня от ума си, Фиона вдигна ръка, за да разтърка очите си, и простена. Китките ѝ бяха завързани една за друга. След един удар на сърцето паметта ѝ се завърна и прочисти ума ѝ. Върху нея нямаше никакъв кон, който да изтласка целия въздух от дробовете ѝ, а нейния похитител.

Тя се опита да се измъкне изпод тялото му, но той я бе притиснал плътно към одеялото. Всичко, което успя да направи, бе да го повдигне достатъчно, че да се завърти леко под него. Фиона едва не простена на глас, когато осъзна какво точно се притиска към дупето ѝ в момента. Не само бе заклещена под огромен мъж, тя бе заклещена под огромен, възбуден мъж. Макар да си казваше, че сърцето ѝ препускаше така лудо от страх, тя знаеше, че се самозалъгва. В съзнанието ѝ се появи само лек намек за тревога при осъзнаването, че мъжът е доста надарен. Това, което истински я разстрои обаче, бе неочаквано обзелото я силно желание да размърда бедра и да се отърка в него. Очевидно сънят не бе успял да я вразуми, както се бе надявала.

Когато почувства лицето му да се търка нежно в тила ѝ, странна топлина се разля по цялото ѝ тяло. Дори докато опитваше да разгадае това чувство, в ума ѝ отекна смеха на снаха ѝ, която казваше, че заедно с надигането на изгрева се надига и тази част от анатомията на мъжа. Кръвта ѝ веднага се охлади. Сър Юън вероятно все още не бе напълно буден. Той просто се надигаше заедно със слънцето, почувствал е женско тяло под себе си и просто планираше да се възползва. Е, ако

смяташе да се гали и гушка в някой, помисли си тя кисело, то поне щеше да е добре да си спомни кой е до него.

— Махни се от мен, грамаден вол такъв — промърмори тя, мърдайки различни части от тялото си в опит да го избута от себе си. — Не мога да дишам.

Юън отвори очи и погледна надолу към жената, върху която бе легнал. Беше изтощен, бе спал много малко, но въпреки това се събуди на мига, осъзнавайки в каква позиция се намира. Господи, той гушеше лицето си във врата ѝ и бе по-твърд и от скала. И още по-зле, очевидно бе търкал тази своя твърдост в прелестно ѝ задниче. Позата, в която се намираха, бе толкова изкусителна, че той потръпна от силата на желанието си. Проклинайки тихо, се дръпна от нея толкова рязко, че издърпа болезнено завързаните ѝ китки.

— Извинявай — промърмори той, чувайки как мъжете му започват да се разбуджат, преди да посегне, за да я развърже.

Фиона седна бавно и пое няколко дълбоки глътки въздух в опит да се успокои. Имаше неприятното чувство, че ще мине доста време, преди да успее да забрави за огромното, силно и доста възбудено тяло, което бе толкова интимно притиснато към нея. Това бе едновременно плашеща и дразнеща мисъл. Не само че не знаеше нищо за този мъж, но и бе прекалено рано, за да изпита подобно привличане, подобна страст, или въобще каквото и да бе това, което изпитваше. Тя вече имаше прекалено много мъже в живота си, помисли си намръщено, когато се изправи, изтупа дрехите си и се насочи към дърветата.

— Къде мислиш, че си тръгнала? — поиска да узнае той, като скочи на крака и тръгна след нея.

— Сутрин е. Какво трябва да правят повечето хора, когато се събудят на сутринта, идиот такъв? — Когато го чу, че продължава да върви след нея, тя се завъртя, за да се изправи пред него, и бе невероятно доволна, виждайки го как колебливо прави крачка назад. — Нямам нужда от помощ.

— Но имаш нужда от пазач. — Той бързо завърза китката ѝ с единия край на въжето, което все още държеше, а другия край завърза за своята китка. — Е? Върви. — Едва не отстъпи отново назад, когато Фиона му хвърли сърдит поглед.

За един кратък миг младата жена се замисли дали въобще да ходи. Щеше да бъде унижително да се облекчава, докато той е на близо.

За нещастие пълният ѝ мехур ѝ даваше да разбере, че ще се унижи много повече, ако не побърза и не го изпразни по-скоро. Мърморейки проклетия към всички мъже, тя отново тръгна към гората, забивайки твърд поглед в гърба му, когато Юън я подмина и започна да върви пред нея.

След няколко минути се озова зад заплетена купчина храсти, с Юън от другата им страна, и Фиона се зачуди защо всичко това я разстройва толкова много. Беше отгледана от петима братя и през първите тринадесет години от живота ѝ, докато се бореха да възстановят Дайхладах, не бе имала особена възможност за усамотение. Когато Джилиан пристигна, някои от дивашките привички на семейството ѝ се бяха посмекчили, но така или иначе, едва ли някой би стигнат толкова далеч, че да нарече клана Макенрой възпитан. Да извърши основните си жизнени функции, знаейки, че някой ще я чуе, не би трябвало да я тревожи толкова много. И все пак я тревожеше до такава степен, че макар да изпитваше силна нужда да се облекчи, не успя да го стори, преди той да започне. Кога бе станала толкова изнежена? Фиона се молеше изненадващата ѝ срамежливост да не е заради тази лудост да иска да се хареса на мъжа.

— Имам нужда да се измия — каза тя, когато мъжът започна да я влачи обратно към лагера.

Юън я погледна разсеяно, чудейки се защо я намира толкова привлекателна, докато му се мръщи така.

— Разбираш, че си зложница, нали, не почетен гост?

Фиона погледна многозначително към въжето на китката си, преди да погледне отново към него.

— Вярвам, че малкият ми женски мозък започва да осъзнава този факт. И все пак искам да се измия.

— Мисля, че си израснала с много отпуснати юзди — намусено заяви той, повеждайки я към малкото поточе близо до тях.

— Мисля, че съм отгледана много добре.

Тя игнорира грухтенето му и се опита да игнорира и въжето на китката си, когато двамата коленичиха на брега, за да измият ръцете и лицата си. Вадейки от джоба си малката бродирана кърпичка, която Джили настояваше винаги да е с нея, Фиона я потопи в студената вода. Тъкмо почистваше зъбите си, когато странен шум, оповестяващ приближаваща опасност, я накара да се напрегне. След миг тя започна

да се оглежда из гората, търсейки причината за неочакваната ѝ тревога, и почувства как Юън до нея също се напруга.

— Врагове? — попита тя шепнешком, изправяйки се до него. — Толкова близо до земите ти?

— От всяка страна и зад всеки ъгъл — промърмори той. — Колко бързо можеш да тичаш?

— Ако не сме завързани един за друг, ще стигна преди теб в лагера.

— Засега е достатъчно да не изоставаш от мен. — Той забеляза лъч слънчева светлина, отразяваща се в метал от другата страна на потока. — Сега.

Не тичаха много време, когато Фиона се озова пред Юън, и младия мъж осъзна, че думите ѝ не са били празна хвалба. Тя не бе просто бърза, но и пъргава, умело заобикаляйки или прескачайки всяко препятствие по пътя си. В мига, в който стигнаха в лагера, той развърза въжето от китките им, докато рязко нареждаше на мъжете си да се подготвят за битка. След това бутна Фиона към Саймън и нареди на момчето да я пази и защитава.

Фиона едва успя да сдържи протеста си, докато Саймън я влачеше към мястото близо до конете, зад Юън и мъжете му. Сега не бе време да спори и да убеждава всички, че умее и сама да се защитава. Обаче ѝ се искаше меча ѝ да е с нея. Не беше редно да си стои така напълно незащитна, само с едно едва навършило шестнадесет години момче, което да я защити от потенциалния враг.

Миг по-късно този враг достигна до лагера им. Въоръжените с мечове мъже се появиха от две различни страни толкова бързо и тихо, че Фиона бе учудена как Макфингал не останаха за миг изумени и колебаещи се пред опасността. Вместо това те нападнаха врага си със скорост и сила, която бе истински вдъхновяваща. Докато Саймън вършеше работата си много добре, грижейки се никой да не ги доближи, то Фиона правеше същото. Тя наблюдаваше най-вече конете. Това нападение не беше набег с цел грабеж, но все пак тя щеше да се погрижи никой да не открадне конете, ако на някой му хрумне подобно нещо.

Макфингал бързо започнаха да надвиват врага, въпреки че бяха превъзходани числено поне с три на едно, и Фиона започна да се успокоява. Тя мразеше битките и кръвопролитие, но беше доволна,

че похитителят ѝ и мъжете му са толкова умели. Все пак мъжете, срещу които се биеха, не бяха дошли тук с мир, а с намерение да убиват. Това, което я тревожеше, бе, че едва сега вижда колко опитни са Макфингал. Беше очевидно, че уменията им превъзхождаха многократно тези на нападателите им. Ако останеше с тях, щеше да бъде някъде, където Мензайъс нямаше да може да я открие, но очевидно и с тях нямаше да бъде в пълна безопасност.

Точно когато врагът започна да отстъпва, Саймън изруга и я избута по-плътно зад себе си. Огромен мърляв космат мъж тичаше към тях и спря само на педя от меча на Саймън. Мъжът се ухили, разкривайки изгнилите си зъби, които стърчаха през сплъстената му брада. Фиона се напрегна, когато осъзна, че никой от Макфингал не бе забелязал, че един от нападателите е успял да пробие защитата им. Инстинктите ѝ ѝ казаха, че въпреки възрастта си, Саймън е умел с меча, но неоспорим факт бе, че мъжът срещу тях бе по-висок почти с половин метър и много по-едър.

— Предай се, момче. Не можеш да ме победиш — измуча той.

— Дори няма да се изпотя, докато те побеждавам — заяви му Саймън.

Фиона трябваше да му го признае — за толкова сладко момче Саймън можеше да се усмихне по много впечатляващ вледеняващ начин.

— Ти си един надутото малко червейче, нали? Смятам да те победя, сукалче, и да завлека девойката над кървящото ти умиращо тяло.

Начинът, по който Саймън премести тежестта си на единия си крак, подсказа на Фиона, че битката предстои да започне. Проклинайки беззащитността си, тя отстъпи далеч от Саймън, за да не му се пречка. Първият сблъсък на мечовете я накара да подскочи, въпреки че около тях се водеше битка и постоянно ехтеше шум от стомана, удряща се в стомана. Саймън бързо доказа, че е много опитен, но тя знаеше, че това няма да е достатъчно. Другият мъж бе по-голям, по-силен и много скоро Саймън щеше да се окаже на земята. Освен това налице бе и простият факт, че Саймън бе едва на шестнадесет години и не бе имал възможността да събере бойния опит на опонента си.

Започна да се оглежда за начин, по който да помогне. Оръжията ѝ бяха при конете, но тя устоя на желанието да отиде да ги вземе. Не само, че щеше да постави живота си в риск, ако премине през толкова открита площ, на която вилнееше битка, но и Саймън щеше да усети, че се отдалечава, и щеше да се разконцентрира.

Викът на Саймън отново привлече вниманието ѝ към него. Той кървеше от рана на ръката, която изглеждаше доста сериозна. Макар това да не бе ръката, с която въртеше меча, загубата на кръв бързо отслаби силата му. Молейки се, тя отново се заоглежда в търсене на нещо, което може да послужи за оръжие, когато чу болезнен вик от дясната ѝ страна. Един от враговете се оттегляше ранен от битката, но се срина от загубата на кръв само на няколко метра от нея. Това не бе точно отговорът на молитвите ѝ, но тя реши да се задоволи с това, което получава. Фиона не се поколеба и бързо освободи умиращия мъж от меча и кинжала му.

Когато се обърна към Саймън, видя, че момчето залита. Не бе успял да избегне бързо острието на врага и сега имаше рана на корема. Саймън падна на колене, а противникът му се усмихна. Начинът, по който вдигна меча, показва на Фиона, че той възнамерява да отсече главата на Саймън. Затова тя не се поколеба и хвърли меча си към него. Когато той изкрещя и се обърна към нея, тя заби камата в сърцето му. Мъжът направи няколко крачки назад, преди бавно да се сине, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

Фиона потрепери, ужасена от това, което бе сторила, въпреки че бе крайно наложително. Тя гледаше как живота изгасва в очите му и едва се сдържа да не изпразни стомаха си. Този образ щеше да я преследва в сънищата ѝ години наред.

Бавно осъзна, че битката е приключила, и се зачуди колко ли време е стояла така, гледайки какво е извършила. Насили се да насочи вниманието си към Саймън, който още бе паднал на колене на земята. Докато тя коленичеше до него, Юън и Грегор хукнаха към тях. Фиона предположи, че по-късно, когато успееше да се отърси от спомена за мъртвия мъж, щеше да оцени удивените и изпълнени с уважение погледи, които двамата мъже насочиха към нея.

— Сложете Саймън на одеялото и оголете раните му — нареди тя, изправяйки се на крака. — Ще ми трябва малката конопена торбичка, която виси на седлото ми. Нося всичко нужно за лекуване на

раните му. Ще се върна след малко. — Хукна към гората, знаейки, че вече не може да сдържи нуждата да повърне.

— Не трябва ли да я последваме? — попита Грегор, вдигайки Саймън на ръце.

— Не, ще се върне — отвърна Юън, насочвайки се към конете, за да донесе торбичката, нужна за лекуването на момчето. — Тя ще се върне, за да се погрижи за Саймън — каза Юън, леко изненадан от увереността, която изпитваше.

— Е, щом смята да го лекува, защо избяга в гората?

— Предполагам, че иска да изпразни стомаха си в някой храст.

— Ах, и аз го правех, когато бях момче.

Докато Грегор настани Саймън на едно одеяло и свали ризата му, момчето успя да се свести.

— Тя се движи като светкавица, Юън — простена Саймън, докато Юън почистваше кръвта от корема му.

— Да, бърза е — съгласи се брат му, доволен да види, че раната е повърхностна.

— Провалих те. Ако не бе намерила оръжието, щеше да бъде убита в мига, в който мъжът свършеше с мен.

— Не си ме провалил, той беше по-голям, по-силен, по-опитен и по-умел от теб. Имаш уменията да победиш в честен двубой. Сега просто трябва да овладееш и уменията да побеждаваш в неравните и нечестните битки. Веднага щом се възстановиш, ще започнем с тези уроци.

Юън видя Фиона да се връща. Походката ѝ беше спокойна, но лицето ѝ бе бледо и щом се приближи, той забеляза, че е плакала. Беше доволен да види, че тялото на мъжа, който бе убила, бе отнесено настрана. Тя имаше нужда от спокойна ръка и бистър ум, за да се погрижи за Саймън.

— Спасихте ми живота — започна Саймън, когато Фиона коленичи до него и го накара да замълчи, нежно поставяйки пръст на устните му.

— Ти застана между меча му и сърцето ми. Беше мой дълг да се убедя, че няма да заплатиш с живота си за това. Сега нека да видя тези рани.

— Знаеш ли как се лекуват подобни рани? — попита Юън.

— Да, научих много за лекуването от нашата Джили и роднините й — отвърна тя, докато нежно почистваше раната на Саймън, проверявайки внимателно за пръст или влакна от дрехата, които може да затруднят лекуването на раната. — Раните не са много дълбоки и кървят добре, така се самопочистват. Малко мехлем, няколко шева и малко почивка, докато се затворят, ще са достатъчни да се възстановиш добре.

— Може ли да го преместим, след като ги зашиеш?

— Колко далече трябва да отидете и пътят неравен ли е? — Фиона знаеше, че за Саймън ще е най-добре да си почива няколко дни, преди да го местят, но разбираше, че се налага да напуснат това място, за да са в безопасност.

— Около половин ден, а ездата няма да е тежка. Ако е на носилка, няма да е никак тежко за него.

— И е наложително да се махнем веднага оттук, нали? Дръжте го неподвижен, моля. Боя се, че това ще пари, Саймън. — Щом Грегор и Юън приковаха момчето към одеялото, Фиона проми раната с уиски.

— Ах, добре, това го накара да изгуби съзнание.

— Защо изля това върху раната му?

— Многократно е доказано, че щом раната бъде промита с алкохол, тя не се инфектира. Сега, ако може, дръжте го неподвижен, за да зашия раната.

Юън наблюдаваше умелия маниер, с който работеше Фиона. Действаше бързо, а шевовеите й бяха малки и прецизни. Щеше да остане белег, но той щеше да бъде малък и почти незабележим, не като големите, грозни белези, които маркираха тялото му. Начинът, по който работеше, го увери, че не се е хвалила напразно, когато заяви, че има познания и умения в лекуването. След това Юън си спомни за въпроса й относно наложителността за местенето на Саймън.

— Мъжете, които ни нападнаха, са от клана Грей — каза той, когато Фиона привърши със зашиването на раната и започна да я превързва с парче плат. — Някои от тях успяха да избягат. До няколко часа може да се върнат и да водят подкрепление. И след като знаят къде точно е лагерът ни, боя се, че ще направят точно това.

— Значи не е била планирана атака? — Тя завърза превръзката, която бе направила около ръката на Саймън, и след това с помощта на Грегор започна да привързва раната на корема му.

— Не, мисля, че просто са се натъкнали случайно на нас. Но съм сигурен, че с нетърпение ще се върнат, за да довършат започнатото.

— Значи трябва да се махаме оттук. Можем ли да отнесем Саймън на носилка, без това да ни забави много?

— Да, смятам да направим точно това. Затова пресметнах, че ще ни е нужен половин ден, за да стигнем до Скарглас.

Фиона кимна и се изправи.

— Направете постелката под него възможно най-мека, сложете всички одеяла, и го завържете за носилката. Така ще понесе по-леко пътуването. — Тя вдигна торбата си. — Ще видя дали има други рани, които имат нужда от лекуване.

— Има няколко. Но като цяло сме късметлии. Не изгубихме никой. Успяхме да реагираме навреме, за да се подготвим за тях.

Докато нареждаше на мъжете да направят носилка за Саймън, той я наблюдаваше как минава около хората му. Фиона още страдаше от това, което бе сторила. Юън го виждаше в очите ѝ, чуваше го в гласа ѝ.

Макар че някой я бе учил да се бие, и този някой се бе справил изключително добре, Юън усещаше, че никога преди не ѝ се е налагало да убие човек. Въздъхна, изпитвайки съжаление и гняв. Сега заради семейството му, ръцете ѝ бяха оцапани с кръв. Баща му бе направил така, че да бъдат обградени от врагове, повечето от които с радост биха убили всеки, който заяви, че Скарглас е неговият дом. Юън не можеше да си спомни да е имало ден, дори час в живота му, в който да не се оглежда, очаквайки атака. Беше нередно да я въвлича в подобна неприятност и все пак нямаше никакъв друг избор. Не можеше да я остави да се скита наоколо сама в толкова опасни земи, нито можеше да откаже на клана си възможността да получи така нужният му откуп за нея. Всичко, което можеше да стори, бе да направи така, че младата жена да не остане дълго в земите му.

Което щеше да е трудно, ако тя продължи да отказва да му каже коя е и от къде е, помисли си той, докато помагаше да подготвят Саймън за отпътуване. Юън помисли дали да не я заплаши или да я изплаши, за да му каже това, което иска, но бързо размисли.

Съмняваше се, че би могъл да изпълни някоя от заплахите си, а и не вярваше, че ще проработят. Фиона или нямаше да повярва на заплахите му, или просто щеше да се заинати и да не му каже нищо.

Когато се приготвиха за потегляне, Юън се изправи пред нов проблем. Би трябвало да бъде лесен за решаване, но собствените му объркани емоции правеха всичко много сложно. Фиона трябваше да язди с някой, но самата мисъл да споделя седлото с някой от мъжете му му беше неприятна. Проклинайки безгласно, той я сложи на седлото си и яхна коня зад нея. Да я притиска толкова близо до себе си определено щеше да направи ездата до Скарглас доста дълга и неприятна. Подозираше обаче, че по-неприятно щеше да му бъде, ако тя яздеше с друг мъж.

Само час по-късно, час през който бе чувствал стройното ѝ тяло пред себе си и бе усещал аромата ѝ всеки път щом поемеше дъх, той реши, че или трябва да се отдалечи от нея, или да се разсее по някакъв начин.

— Днес за пръв път ли участваш в битка?

— Да — отвърна Фиона, борейки се с желанието да се сгуши назад в него. — Участвала съм в няколко сбивания, ранявала съм един-двама мъже, но никога не съм убивала човек. — Потръпна, когато споменът за празния поглед на мъжа изпълни съзнанието ѝ.

— Той беше на път да отсече главата на Саймън.

— Знам го. — Чувствайки студ и напрежение в гръбнака си от опитите да остави разстояние между тях, Фиона предпазливо се отпусна на него. — Нямах друг избор. Дори и да не бях намерила начин да спася живота на Саймън, след като момчето паднеше, мъжът щеше да дойде за мен. — Тя въздъхна и се отпусна още малко на гърдите на Юън. — Винаги съм се страхувала, че ако се наложи да убия човек, ще се поколебая.

— Но не се поколеба.

— Не, Господ да се смили над душата ми, не се поколебах. Брат ми е бил прав. Че когато се изправя пред някой, който иска да ме убие, или иска да убие някой, който искам да запазя жив, ще намеря силите да сторя това, което е нужно. Просто ми се иска да беше сгрешил за това как ще се чувствам, след като се озова отново в безопасност.

— Ще ти мине. Брат ти изглежда е много мъдър леърд.

Тя се засмя леко, чувствайки как умората натежава над тялото ѝ.

— Не е винаги мъдър, но знае как да ни пази. — Фиона имаше неприятното чувство, че току-що е дала малко информация за това коя е, но бе прекалено изтощена, за да се тревожи над това. Една

незначителна информация нямаше да му помогне кой знае колко, а тя просто щеше да внимава повече да не попадне в капан. Ако не внимава и малко по малко издаде повече важна информация, скоро играта за нея щеше да приключи. След като си почине, щеше да се опита да си спомни всичко, което е казала досега, и щеше да е по-внимателна в отговорите си занапред и внимателно да обмисля всяка своя дума.

Затваряйки очи, тя се помоли изтощението да държи надалеч кошмарите ѝ.

Юън направи гримаса, усещайки как тялото му веднага реагира на нежната жена, отпусната на него, но след миг се усмихна. Фиона не бе особено умела лъжкиня. Не можеше да запази цялата истина за себе си. Нямаше да му трябват заплахи, за да измъкне от нея това, което искаше, а просто малко време. Когато се отпуснеше, Фиона говореше спокойно, неспособна да внимава какво трябва да казва и какво не. Щеше да научи всичко, ако слушаше внимателно това, което казваше тя. Щеше да отнеме време, но бе убеден, че парченце по парченце Фиона щеше да разкрие коя е, на кой принадлежи и откъде идва. Обвивайки ръце около тесния ѝ кръст, за да я задържи близо до себе си, той си каза, че е доволен. Опита се да се убеди, че ще е доволен, когато тя си замине, и предпочете да игнорира тихия глас в ума му, който го нарече лъжец.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Заплашителен бе първата дума, която се появи в ума на Фиона, щом за пръв път зърна Скарглас. *Тъмен, страшен и самотен* бяха следващите, които ѝ хрумнаха. Начинът, по който се извисяваше пред нея студен и някак плашещ, призоваваше неясни спомени в ума на Фиона. Караше я да мисли за магия и убийство, макар да не разбираше защо. Ако някога бе чувала за Скарглас или за клана Макфингал, то в момента паметта ѝ изневеряваше.

Крепостта Скарглас се издигаше на малък хълм в средата на обширна гола поляна, обгърнат в мъгла. Външните му защитни стени бяха дебели и високи. Широк ров обграждаше тези стени и младата жена предположи, че вероятно е доста дълбок.

Няколко метра преди него имаше жив плет с височината на човек, който бе още едно препятствие, през което трябваше да премине врагът, преди да стигне до заплашителните защитни стени. В далечината във всеки от четирите ъгъла на квадратната крепост тя можеше да види високи, направени от дърво наблюдателни кули.

Всичко в Скарглас подсказваше, че крепостта е подготвена за постоянна обсада. Проходът през живия плет бе толкова тесен, че през него едва успяваше да премине каруца. Фиона не бе изненадана да види, че и мостът над рова е също толкова тесен. Това гарантираше, че когато врагът успее да се добере до високата желязна порта на Скарглас, няма да бъде многоброен. Малкото парче земя между края на рова и подножието на защитните стени бе запълнено с малки каменни колиби. Още една пречка, осъзна Фиона. Дори покривите им да бъдеха запалени, това щеше да затрудни повече нападателите, отколкото защитниците, и се съмняваше, че огънят от запалените покриви би причинил някакви повреди по каменните защитни стени.

Тя се зачуди от колко ли време Макфингал държат властта над Скарглас. Да се построи подобно нещо изискваше много години и още повече пари — нещо, което малко шотландци имаха. А ако кланът е бил тук дълги години, защо досега не бе узнала нищо за него?

Фиона признаваше, че знанията ѝ за другите кланове не са много обширни, но бе убедена, че поне би чула да говорят за клан, толкова обграден от врагове. И все пак не бе чула нито дума за тях. Един поглед към селото на север от крепостта и интересния кръг, в който бяха наредени големи каменни блокове, омекотяваше много малко вида на това място. Фиона потисна желанието си да потрепери, щом минаха пред големите порти. Скарглас със сигурност беше достатъчно силна крепост, че да бъде защитена от Мензайъс, ако някога успее да я намери тук. За нещастие, в опита си да се скрие от него, тя се бе озовала на път, по който много мъже бяха нетърпеливи да минат, за да сравнят това място със земята. Може би беше време да премисли плана си.

Юън тъкмо я сваляше от коня, когато от крепостта забързано излезе висок мъж. Той прелетя през тежката, отрупана с метални орнаменти врата, сякаш тя не тежеше повече от перце.

Макар косата му да бе вече бяла, приликата му с Юън бе очевидна. Фиона се подготви да се запознае с мъжа, който създаваше деца и врагове с очевидна лекота. Подразни се, когато той напълно игнорира присъствието ѝ.

— Сражавал си се, нали, момче? — попита мъжа, хвърляйки бегъл поглед към Саймън. — Изгубихте момчето, нали?

— Не, Саймън е само ранен — отвърна Юън. — Бяха Грей.

— Заложили са ви капан?

— Не. Вярвам, че попаднаха случайно на нас и са решили, че са достатъчно многобройни, че да ни победят.

— Ха! Грей винаги са били глупаци. Взели сте си затворник, а?
— Мъжът се намръщи към Фиона. — Не прилича много на Грей.

— Не сме я пленили от редиците на Грей... — започна Юън.

— Ах, значи най-последно си си отвлякъл булка? Това ме радва, момче. Започвах да се тревожа.

Фиона забеляза лекото изчервяване по бузите на Юън.

— Тя не ми е булка. Открих я изгубена и без кон. Реших да я задържа, докато не ми каже от кой клан е. След това ще поискам откуп, за да им я върна. — Забелязвайки издайническия, похотлив блясък в погледа на баща си, Юън стисна по-силно ръката на Фиона и я придърпа към себе си.

— Татко, това е Фиона. Фиона, запознай се с баща ми, сър Фингал Макфингал.

— Фиона коя? Откъде? — поиска да узнае сър Фингал, мръщейки се към Фиона.

Тя му се намръщи в отговор.

— Само Фиона. Нямам намерение да кажа нищо повече.

— Мисля, че е много добре, задето не ти е булка, Юън — заяви сър Фингал, гледайки Фиона по начин, който я накара да иска да го удари. — Прекалено е дребна, облечена е като момче и има белези.

Не беше лесно, но Фиона успя да потисне желанието да прикрие белязаните си скули с ръка. Мъжът беше невъзпитан, арогантен и груб, но не това бе причината да започва да изпитва ненавист към него. Прииска ѝ се да го ритне заради начина, по който той дори не се поинтересува как е Саймън. Изглежда сър Фингал бе напълно безразличен към възможността момчето, собственият му син, да умре.

Почти не го бе погледнал, а когато му казаха, че Саймън е просто ранен, не попита къде и колко сериозна е раната.

— Трябва да сложим Саймън в леглото — каза Фиона, поглеждайки нагоре към Юън. — Трябва да прегледам раните му.

— Маб ще види момчето — каза сър Фингал и пое към крепостта.

Проследявайки го с поглед, Фиона видя дребна, пълничка жена да бърза към тях. Сивеещата ѝ светлокестенява коса се вееше около кръглото ѝ лице, а дрехите ѝ бяха в пълен безпорядък.

На всеки няколко стъпки спираше да вдигне нещо, което е изпуснала и го пхаше обратно в кошницата, висяща на ръката ѝ. Ако пособията ѝ за лечение бяха в тази кошница, то значи, че всичките вече бяха измърсени от калния двор.

Точно когато Фиона се намери да ѝ забрани да се доближава до момчето, младата жена видя лицето ѝ. В него тя откри такава нежност, такава доброта, че би могла да се закълне, че стига до костите на жената. Маб се намръщи объркано, забелязвайки всички превръзки по тялото на момчето. Фиона забеляза искра от разочарование и страх в погледа на жената и вътрешно простена. Маб със сигурност бе лечителката на Скарглас и Фиона току-що бе навлязла в територията ѝ.

Фактът, че Маб изглеждаше притеснена, а не разярена, показва на Фиона, че не се чувства сигурна в позицията, която вероятно сама бе

избрала. Маб нямаше да се бори, ако Фиона я отпрати, но Фиона нямаше да се почувства добре, ако го стореше.

— Погрижих се за раните, госпожо Маб — каза Фиона и срещна единствено любопитство в големите кафяви очи на жената. — Участвахме в битка, след която няколко от мъжете кървяха, и сметнах, че пътуването дотук ще е много по-леко и комфортно за тях, ако раните им бъдат защити.

— Имате лечителски умения? — попита Маб.

— Да. Понаучила съм някои неща от едни много добри лечители.

— Кои? Може да знам имената им.

Фиона обмисли внимателно отговора си, преди да отвърне.

— Като млада прекарах известно време в обкръжението на лейди Малди Мъри. — Реши, че изричайки това, Юън няма да направи връзка между нея и клана Мъри.

Маб изписука, притисна малката си ръка към щедрото си деколте и изсипа част от съдържанието на кошницата на земята.

— О, какъв голям късмет сте имала. Лейди Малди е прочута лечителка. Как ми се иска да я бях срещнала, преди да дойда в Скарглас.

Без да е сигурна защо Маб смята, че щом е в Скарглас, никога вече няма да има шанс да се срещне с лейди Малди, Фиона вдигна нещата от земята и ги сложи отново в кошницата. Трябваше да измисли начин да попречи на Маб да използва измърсените неща върху раните на Саймън. Не искаше да засрамва жената и да застрашава мястото ѝ в клана, но поне можеше да я научи на някои неща, преди да напусне Скарглас.

— Може би трябва да намерите кошница с капак или да използвате торба като мен, госпожо — каза Фиона. — Така ще си спестите времето, което ще изгубите, да почиствате нещата, паднали на земята. — По погледа на Маб Фиона разбра, че жената не е имала намерение да ги почиства и дори сега няма идея защо трябва да го направи.

— О, разбира се — каза Маб, — разбирате ли, толкова бързах да прегледам момчето, че хвърлих всичките си неща в първото, което ми попадна пред погледа, и хукнах насам.

Фиона вътрешно въздъхна с облекчение. Бе намерила начин, по който да се справи с Маб. Нямаше да е лесно да я обучава, докато се

преструва, че това е само напомняне на нещо, което Маб би следвало да знае, но щеше да даде всичко от себе си. Инстинктите ѝ казваха, че Маб няма да се обиди, ако директно ѝ каже всичко, и все пак Фиона реши да го прави или когато са сами, или когато Маб зададе въпрос. Някак си знаеше, че жената отчаяно се опитва да заеме мястото на лечител в клана, а не бе толкова жестока, че да ѝ отнеме това, особено след като не възнамеряваше да остане дълго тук.

— Трябва да отведем Саймън в леглото, за да се погрижим за раните му — каза ѝ Фиона. — Ездата дотук може да е отворила някои от тях.

— Разбира се, разбира се. — Маб погледна към двамата воители, които откачаха носилката на Саймън от коня на Грегор. — Бихте ли донесли момчето при нас? — попита тя, преди да хване Фиона и да я задърпа към крепостта. — Ще е такова удоволствие да говоря с някой обучаван от лейди Малди Мъри. Направо удивително. Винаги се опитвам да намирам лек за всичко, което се сетя. Мой дълг е да държа момчетата тук в добро здраве. Успях да направя крем, с който белезите изчезват. Ще ви дам малко.

Един поглед през рамо я накара да забележи израженията на Юън и Грегор. Двамата мъже бързо поклатиха глава и тя разбра. Явно доста хора се стараеха да щадят чувствата на Маб. Обаче бе очевидно, че лековете на Маб биват избягвани. Някак щеше да ѝ се наложи да убеди Маб, че харесва белезите си. А тъй като това бе лъжа, никак нямаше да ѝ е лесно.

Фиона прогони тревогите си и последва Маб в крепостта, старайки се да насочи вниманието на жената към лечението на Саймън.

— Мисля, че каза, че е заложница — намуси се сър Фингал, гледайки с присвити очи след Маб и Фиона.

— Заложница е — отвърна Юън, тръгвайки към крепостта, докато Грегор и баща им вървяха от двете му страни.

— Не се държи като такава. И не съм сигурен, че е мъдро да оставяме заложница да се грижи за раните на мъжете ни.

— Фиона има истинска дарба за това. Освен това не би наранила никой.

— Откъде може да си толкова сигурен? Не знаеш кое е това момиче. Може да е изпратена тук от някой от враговете ни, за да ме

убие, или за да убие теб, или просто за да ни шпионира.

Юън се замисли над тази възможност, докато влизаха в голямата зала, но в него не успя да се зароди дори частица подозрение. Това бе необичайно, тъй много отдавна се бе научил да не вярва на жените. Не му допаднаше да мисли, че позволява на похотта и на красивите ѝ виолетови очи да завъртят ума му. Докато той, Грегор и баща им заемаха местата си начело на масата и две прислужници бързо наредиха ейл, хляб и сирене, предишната увереност на Юън се възвърна. Той можеше да се довери на Фиона да излекува Саймън или който и да е било човек в Скарглас. Начинът, по който се бе погрижила за раните на момчето и на мъжете му го бе убедил, че е лечителка до мозъка на костите си.

Никога не би използвала уменията си, за да навреди на някого.

Що се отнася до нея, при всеки друг случай той щеше внимателно да претегля всяка нейна дума и действие. Макар да смяташе, че трябва да има едно наум, той все пак не можеше да повярва, че е възможно тя да бъде шпионин. Срещата им нямаше как да бъде планирана. Обаче съществуваше и възможността да е пътувала именно към Скарглас, за да ги шпионира, и без да иска да се е изпречила на пътя им.

От жените, особено младите красиви жени, ставаха идеални оръжия и шпиони. Това бе факт, който не спираше да си повтаря.

— Как стана така, че плени момичето? — попита Фингал.

Грегор започна да разказва и Юън слушаше само с половин ухо, докато отпиваше от ейла и засищаше глада си с хляб и сирене. Обаче не му убягна това, че Грегор намираше прекалено много неща за забавни в конфронтацията му с Фиона. По-късно, когато успееше да подчини неразумното привличане, което изпитваше към Фиона, Юън бе сигурен, че също ще може да се посмее на историята. Баща му виждаше врагове зад всеки тъгъл, и макар наистина да имаше прекалено много такива, имаше навика да прекалява.

— Всичко това е много подозрително — промърмори Фингал. — Мисля, че трябва веднага да изхвърлим момичето от дома ни.

— Не! — заяви Юън. — Не може да изхвърлим сама навън толкова нежна девойка. Прекалено опасно е за нея.

— А ти може да си довел опасността зад стените на крепостта ни. Аз казвам, че тя вероятно е шпионка, изпратена тук да научи

слабостите ни, или дори да помогне на някой от враговете ни да влезе в сърцето на Скарглас.

— Тогава ще я държим внимателно под око, за да разберем коя е и да поискаме откуп, за да я върнем.

— И защо не си разбрал все още коя е?

— Тя не желае да ми каже. Заяви ми, че няма да ми помогне да изпразня джобовете на роднините ѝ.

Фингал изруга.

— Тогава ще я накараме да ни каже. Знам много начини, с които да я принудя да признае истината.

В гласа на баща му и в думите му се долавяше толкова ледено намерение, че Юън не искаше дори да се замисля дълго над това. Когато Фингал се почувстваше застрашен, той можеше да действа грубо, дори жестоко. Мъжът виждаше заплахи и обиди навсякъде около себе си и често реагираше без да се замисли, което бе и причината да се окажат с толкова много врагове. Единствените неща, които отклоняваха вниманието на баща им от мислите, че всички хора се стремяха да му откраднат това, което притежава, да го предадат или убият, бяха парите и жените. Тъй като Юън намираше за изключително неприятна мисълта баща му да насочи развратния си поглед към Фиона, той трябваше да се погрижи да го убеди, че откупът за Фиона ще ги направи много богати.

— Не е нужно да прави каквото и да е било — каза Юън — Просто трябва да слушаме внимателно всичко, което казва. Истината ще излезе наяве. Може да е на части, но ще научим всичко.

— Откъде си толкова сигурен?

— Защото вече се случва. Научих, че брат ѝ е леърд, че е в близки роднински отношения с жена на име Джили и че има нужните връзки, че да ѝ позволят да се учи от известната лечителка лейди Малди Мъри. Щом успея да поговоря със Саймън, подозирам, че ще науча още много неща, тъй като двамата говориха доста миналата вечер.

— Е, може да се получи. Никое момиче не може дълго да пази тайните си. Но сигурен ли си, че някой ще плати откуп за нея? Не е облечена като знатна дама и няма ескорт, както би имало всяко момиче от добро семейство.

— Дрехите и оръжията ѝ са с много добра изработка. Конят ѝ е такъв, какъвто може да си позволи само момиче от заможно семейство. Въпреки странното ѝ облекло и уменията ѝ с оръжията, тя говори като знатна дама. Да, убеден съм, че някой ще плати прескъпо, за да си я върне жива, здрава и невредима.

Юън въздъхна безшумно с облекчение, когато баща му кимна, и погледът му се насочи към Бони, пухкава прислужница, която беше сегашният обект на похотта на баща му. Фингал бе изоставил ролята си на студенокръвен воин, за да се превърне в топлокръвен развратник, добре известен на всички в Скарглас. Постоянноменящото се настроение, неспособността да задържи вниманието и енергията си насочени към нещо конкретно, както и неспособността да контролира емоциите си бяха позволили на Юън да заеме мястото му на леърд на клана. Фактът, че Фингал дори не възрази, когато властта му бе отнета, показва ясно на клана, че той не иска да се обременява със задължението да ги води и да се грижи за тях.

Фингал се държеше толкова неразумно, че хората в Скарглас без проблем приеха Юън да бъде обявен за леърд. Точно това поведение накара Юън и много други да се тревожат за здравето на Фингал. Юън бе наблюдавал как баща му прескача от едно състояние в друго със скоростта, с която сърцето отброява един удар, и се боеше, че под това се корени истинска лудост. Точно тази лудост караше Юън винаги да се контролира и да се въздържа за много неща. Понякога усещаше вътре в себе си твърде силни емоции и яростни желания и му бе изключително трудно да се пребори с тях, преследван от страха, че би могъл да стане като баща си. Фиона запалваше такива емоции в него и точно заради това беше най-разумно да я игнорира и да я избягва.

Вътре в него живееше звяр със силни чувства и яростни желания. И този звяр се пробуждаше всеки път, щом бе близо до Фиона. Досега беше мислил, че е съумял да укроти звяра, но вече осъзна, че просто го е бил затворил в клетка. За доброто на хората в Скарглас и за запазване на собствения си разум трябваше да държи звяра в клетката му. Това значеше да стои далеч от Фиона, дори докато опитваше да измъкне истината от нея. Предстоящите дни се очертаваха дълги и трудни, помисли си той и се опита да откъсне вниманието на баща си от щедрите бедра на Бони и да го насочи към няколко много важни въпроса.

* * *

— Убедена ли сте, че подобна чистота е наложителна? — попита Маб, мръщейки се надолу към спящия Саймън.

— Да — отвърна Фиона, сядайки на стола до леглото на момчето. — Не знам защо, но така раните ще се възстановят по-бързо и по-добре. По този начин не загняват и не застрашават живота на ранения. Освен това, когато раната е чиста, има по-малка вероятност пациентът да развие треска. Тъй като инфекцията и треската водят почти винаги до смърт, предпочитам да направя всичко по силите си да им попреча да се появят, дори да не знам защо чистотата ги спира.

Маб кимна.

— Трябва да призная, че нямам много умения. Когато дойдох тук, нямаше никой, който иска да бъде лечител, затова аз се заех с това. Ще ми бъде много полезно да се уча от вас, тъй като си личи, че имате истински умения и много знания. — Тя се усмихна на Фиона — Обаче съм много добра в правенето на отвари и мехлеми. Сигурна съм, че много скоро ще намеря лек за някое заболяване.

Преди Маб отново да предложи на Фиона мехлем срещу белезите ѝ, младата жена побърза да попита.

— Каза, че си дошла тук? Не си ли от Скарглас? Значи не си от клана Макфингал?

— Не. Дойдох тук преди около десет години. Аз съм Дръмънд. Е, бях Дръмънд. Те ми показаха ясно, че не желаят да съм една от тях. — Маб въздъхна. — Още не разбирам какво грешно съм сторила. Мехлемите ми би трябвало да вършат работа. И съм сигурна, че смесвах правилно отварите. Явно всички там имат прекалено деликатни стомаси, за да свърши всичко толкова зле. Дори предложих да оправя нещата, защото мислех, че съм виновна. Опитах се да обясня на леърда, че отварите ми не са отрови, и че е полезно от време на време да прочистват стомасите си. Но той не пожела да ме чуе. Не ме слушаше, когато го уверявах, че с мехлема ми косата му отново ще порасне, и че странния зелен оттенък на косата му ще израсте след време. Той отказа да чуе и дума от мен и просто ме изхвърли заедно с вещите ми.

Фиона се опита да си представи последствията след отварите и мехлемите на Маб, и бързо се отказа, защото картинката не бе никак приятна.

— И тогава си дошла тук? Чула си за Макфингал?

— О, не. Никога не бях чувала за тях. Старият леърд ме хвана, докато се опитвах да се измъкна от селото. — Маб направи гримаса. — Просто се опитвах да съм полезна и да отърва горката жена от въшките. А и цветът на косата ѝ не беше много неприятен, дори напротив, беше в много красив син цвят. Но не бива да се хваля с това. Докато си тръгвах, се срещнах със стария леърд и, ами... — Маб се изчерви — ... той беше толкова чаровен, толкова пламенен. Бях доста запленена. Беше малко обезпокоително да пристигна тук и да науча, че той има съпруга, но все пак имах нужда от дом, нали така? Затова останах и станах лечителка на крепостта. Момчето ми сега е на девет години и търси мястото си в клана. Тази седмица работи с ковача, за да види дали би искал да се учи на този занаят.

— Родила си син на леърда?

— Да, моят малък Нед. Прекрасно момче и радостта на моя живот. Боях се съпругата на леърда да не ме изгони, но тя почина, преди да забележи, че съм бременна. Уби я мълния, докато беше на любовна среща с мъж от клана Грей.

— О, значи тогава е започнала враждата между двата клана, нали?

— Не. По онова време старият леърд вече бе успял да направи всички наоколо свои врагове. — Маб разсеяно приглади завивката на Саймън. — От самото начало Грей са били наши врагове. Те искат Скарглас и не са били никак доволни, когато Фингал е поел властта над него. Твърдели, че крепостта е обещана на тях, но мъжът, който го притежавал, го дал на стария леърд, който му е братовчед. Все пак Фингал е бил кръвен роднина. Така е било редно.

Преди Фиона да успее да каже каквото и да е било, пълничка тъмнокоса жена влезе забързано в стаята, сложи храна и вино на малката масичка до камината и излезе, без да каже нито дума. Единственото, което направи, влизайки в стаята, бе да хвърли бърз, свиреп поглед към Маб. Фиона се настани на стола близо до масата и махна на Маб да седне срещу нея. За момент тя остана мълчалива, отпивайки от виното и късайки парче хляб.

— Коя беше тази жена? — попита Фиона, взимайки си къс агнешко месо.

— Клер — отвърна Маб. — Тя не харесва никой. Преди е била Маккензи, но е напуснала клана си. Три пъти е ставала вдовица и след смъртта на третия ѝ мъж много хора решили, че тя ги е убила. Не се интересува от жените, които спят със стария леърд, особено тези, които са били с него, преди да умре жена му. Подозирам, че се принизи да донесе храната, само защото е била любопитна да ви види. Тя е тук почти от дванадесет години. Омъжи се за Ангъс, главния коняр, преди десет години и той е все още жив, затова мисля, че другите ѝ съпрузи просто са били болнави.

— Значи и тя сега е Макфингал. Но кои всъщност са Макфингал? Никога не съм чувала за тях, а изглежда са били собственици на тази земи от много години, преди собственикът да подари крепостта на стария леърд.

— Той не е бил Макфингал. Макфингал е нов клан — изкиска се Маб. — Много нов. Истината е, че старият леърд го е основал. Скарал се е с роднините си и им обърнал гръб. Решил да създаде нов клан и го кръстил на себе си. Фингал дошъл няколко месеца преди смъртта на братовчед си, далечен братовчед, и очевидно е убедил мъжа да го направи свой наследник. Оженил се за дъщеря му, за да подсигури земите, въпреки че тя била обещана на друг. Роди му само един син, преди да умре.

— А как се казва кланът, от който е дошъл? — Фиона бе удивена, виждайки, че изведнъж Маб я изгледа със страх, леко преbledняла.

— Не можем да изговаряме името. Забранено е.

— Не мисля, че тук има някой, който да те чуе, Маб.

Маб поклати глава.

— Забранено е. Ако старият леърд разбере, че някой го е изрекъл, ще беснее с часове. Не, най-добре е да мислиш за нас като за Макфингал.

Фиона започваше да мисли, че се е озовала в крепост, пълна с лунатици, и че старият леърд е най-лошият.

Лунатици, повредени мъже и изгнаници. Прогонените и обърканите. И все пак любопитството ѝ бе възбудено. Преди да напусне Скарглас, тя бе решена да научи точно кой е Фингал Макфингал и защо е обърнал гръб на роднините си. Един малък,

вътрешен глас настояваше, че иска да научи истината по-скоро заради високия, тъмен воин на име Юън, отколкото заради някакъв си ядосан стар мъж, но тя предпочете да игнорира това.

ПЕТА ГЛАВА

Звукът от отварянето на вратата накара Фиона да скочи на крака. Бе едновременно подразнена и облекчена, че я бяха заключили в стаята на Саймън. Пред камината бяха сложили сламеник и дори бяха уважили искането ѝ да ѝ бъде подготвена баня, а в ъгъла бяха сложили дървен параван, който да ѝ осигури малко уединение. Донесоха ѝ чисти дрехи и Фиона реши, че изглежда много добре в хубавата, направена от мека вълна рокля, която бе толкова синя на цвят, че идеално подходеше на очите ѝ.

Маб се бе оттеглила, за да бъде със сина си, Саймън бе прекарал спокойно нощта и тя също бе спала добре. Нямахме никаква причина да се чувства подразнена, тъй като досега я третираха много добре за заложница. Отвратена от себе си, тя трябваше да признае, че е подразнена от липсата на дори една дума от похитителя ѝ. Това само по себе си значеше, че той е липсвал, и тя прокле собствената си слабост.

Грегор влезе в стаята, следван от Маб, и се усмихна на Фиона.

— Изчистила си много добре, девойко.

Похвалата му я накара да се изчерви.

— Благодаря ти.

— Момчето изгаря ли? — попита той, пристъпвайки напред, за да види Саймън.

— Няма и следа от треска — каза Маб, след като остави подноса с вода и бульон на малката масичка до леглото и докосна челото и бузите на Саймън.

— Прекара леко нощта. — Фиона застана на няколко крачки от леглото и се усмихна на Саймън, който се изчерви, щом Маб дръпна надолу одеялото, за да разгледа превързаните рани.

— Раните изглеждаха чисти, когато ги видях сутринта и ги намазах с мехлем. Изглеждат ли ти чисти, Маб?

Нежно отмествайки превръзките настрани, колкото да погледне към раните, Маб кимна.

— Много чисти. Трябва да ми кажете какъв е този мехлем, защото изглежда, че върши много добре работата си. — Тя издърпа нагоре завивката и с помощта на Грегор помогна на момчето да се изправи в седнала позиция, облегнат на възглавниците.

— Донесох ти вода и малко сайдер, момче. Не ми харесва тази физиономия. Знаеш, че не бива да ядеш тежка храна, докато не се оправиш. — Тя погледна Фиона. — Ден или два, нали?

— Да. Днес само бульон, а ако не развие инфекция или треска, утре ще му дадем нещо по-питателно за закуска. Раните не са много дълбоки.

— Само драскотини — каза Саймън. — Ще съм вън от това легло много скоро.

— Докато аз и Маб не кажем противното, ще останеш в това легло. Раната на корема ти може много лесно да прокърви. Ще стоиш в леглото, докато се затвори напълно, а след това ще бъдеш много, много внимателен, докато не зарасне напълно. Не беше достатъчно дълбока, че да те изкорми, но все пак е повече от драскотина. Преди отново да заподскачаш наоколо, искам да я видя напълно затворена.

— Аз не подскачам — намуси се Саймън и въздъхна, когато видя усмивките на всички около него.

— Донесох отвара, която да намали болките му — каза Маб, поглеждайки нервно към Фиона.

Фиона едва не се разсмя при вида на разтревожените лица на Саймън и Грегор.

— През цялата нощ той спа спокойно без отвара, Маб. Може да е било защото бе прекалено изтощен, за да бъде притеснен от болката, но ще е най-добре да оставим на Саймън сам да реши иска ли отвара? — каза тя и се ухили, виждайки идентичните погледи, които братята насочиха към Маб.

— Имаш ли нужда от отвара за болката, момче? — попита Маб Саймън.

— Не, Маб — отвърна Саймън. — Няма да лъжа, че не ме боли, но не е толкова силно, че да е нужно да пия отвара. От тези билки ме боли главата и ми се преобръща стомаха.

— Сега ела, Фиона-с-десетте-ножа — каза Грегор, хилейки се, когато хвана ръката ѝ и я поведе към вратата. — Време е за закуска.

— Защо я нарича с това странно име? — обърна се Маб към Саймън.

Фиона въздъхна, когато двамата с Грегор пристъпиха прага на стаята на Саймън и вратата се затвори след тях. Реши, че вероятно е била прекалено голяма оптимистка, смятайки, че подробностите относно пленяването ѝ ще останат тайна. Хората в Скарглас щяха да решат, че е много странна, помисли си тя и едва не се разсмя. Имайки предвид всичко, което ѝ разказа Маб, странността ѝ вероятно щеше да мине за нещо нормално в Скарглас.

— Саймън *ще се* възстанови, нали? — попита я Грегор, докато влизаха в голямата зала. — Изглеждаше доста добре. По-добре, отколкото очаквах.

— Смятам, че ще бъде добре — отвърна Фиона. — Само още ден-два ще наблюдаваме да не се появи треска или инфекция, а след това ще се тревожим единствено за това, че трябва да го задържим в леглото достатъчно дълго, че раните му да се затворят добре. Всеки път, щом раздвижи тялото си, той обтяга шевовете. Истината е, че ще мине седмица, дори две, преди да му позволя дори да облече дрехите си. Затова ако иска да стане от леглото, ще му се наложи да се разкарва гол.

Грегор се разсмя гръмогласно, заемайки мястото си до Юън.

— Вярвам, че той ще остане в леглото.

Фиона просто кимна, прекалено притеснена, че е близо до Юън, за да успее да формулира логичен отговор. Част от нея намираще начина, по който откликва на Юън, за очарователен, тъй като никога преди не се бе интересувала така от някой мъж, а след като Мензайъс започна да я преследва, се боеше, че е убил всички шансове в нея някога да се породят подобни емоции. Това, което я дразнеше и тревожеше, бе фактът, че тялото ѝ, а може би дори и сърцето ѝ, бе избрало да бъде привлечено от мъж, който има намерението да я продаде обратно на семейството ѝ.

— Как е Саймън? — попита Юън, след като поздрави Грегор, който седна на стола от дясната му страна.

Докато Фиона отговаряше, той изучаваше внимателно външността ѝ. Макар и облечена като момче, тя бе красива, прекалено красива, че да е спокоен. Но облечена като момиче направо отнемаше дъха му. Бе истинско изкушение. Само звукът на нежния ѝ дрезгав глас

го караше да се стяга от желание. Хвърляйки бърз поглед към баща си, той осъзна, че и старецът смята Фиона за привлекателна, и това го накара да се намръщи. Баща му не можеше наистина да мисли, че може да прелъсти момиче, което е поне с тридесет години по-младо от него, нали? Юън сметна, че това е отблъскващо, и осъзна, че малка част от него се бои, че баща му може да успее. Това май беше ревност, помисли си Юън и изкриви лице в гримаса. Беше в по-голяма опасност, отколкото бе осъзнал по-рано.

— Защо все още ти се грижиш за момчето? — поиска да узнае сър Фингал.

— Бях там, когато го раниха — отвърна Фиона. — Вярвам, че всеки трябва да довършва това, което е започнал.

— Маб може да се заеме с това.

— Да, но ако и двете го лекуваме, така и двете ще имаме време да почиваме, нали?

— Откъде си получила тези белези?

— Татко! — възрази Юън, но баща му го игнорира.

Фиона спокойно дояде хляба, намазан с мед, преди да срещне открито погледа на Фингал.

— Един мъж сметна, че лицето ми има нужда от поправки.

— Какво искаш да кажеш с това, ти, глупаво момиченце?

— На твое място не бих я наричал момиченце, татко — промърмори Грегор.

Юън сграбчи ръката на Фиона, когато младата жена посегна към ножа, с който режеха сирене. Усещането на малката ръка, сгъсена в неговата, изпрати горещо желание направо към слабините му, но Юън се постара да прогони чувството. Той също се интересуваше от отговора на въпроса, зададен от баща му.

— Един мъж поиска ръката ми — отвърна тя, опитвайки се да игнорира чувството на празнота, която почувства, щом той освободи ръката ѝ. — Аз му отказах. И макар да го направих изключително любезно, той се почувства обиден. Започна да ме преследва и всеки път, щом успееше да ме намери, ме бележеше. Този беше първият — каза тя тихо, докосвайки белега на дясната си буза. — Поряза ме още три пъти. Заяви ми, че намерението му е да ме бележи така, че никой да не иска да се ожени за мен, за да ме принуди да го приема за свой съпруг, тъй като никой друг няма да ме пожелае.

— Кой?

— Това не ви интересува.

Юън реши засега да не спори.

— Тогава защо яздеше сама навън?

— Принудителната изолация, дори тя да е заради безопасността, може да накара човек да действа глупаво.

Той кимна, разбирайки кристално ясно какво има предвид. Фактът, че той не може да отиде никъде сам, тъй като са обградени от врагове, много често го караше да се чувства по същия начин. Не са нужни високи стени, за да се чувства човек затворник. Освен това Юън се зачуди дали това, че се чувства толкова добре като тяхна заложница произлиза от факта, че е дошла на себе си и е осъзнала в каква опасност се бе озовала.

Сега отново бе в безопасност зад високи стени и солидна охрана.

— Мисля, че трябва да ми кажеш името на врага си — заяви той, наблюдавайки я внимателно. — Той може да те последва тук.

— Тъй като не знам къде се намираме в момента, се съмнявам, че би могъл да ме последва дотук.

— Той те заплашва, наранява те. Не е невъзможно да те е последвал, щом си напуснала дома си.

Фиона бавно хапваше овесената си каша, докато мислеше по въпроса. Само семейството ѝ знаеше за проблемите ѝ с Мензайъс. Дори Юън да откриеше роднина на Мензайъс, с който да говори, тя се съмняваше, че много хора от клана на Раналд ще знаят какво ѝ е сторил, а той едва ли би признал деянията си.

Тъй като Мензайъс я бе заловил в моменти, в които тя се чувстваше в пълна безопасност, наистина беше възможно да я проследи до Скарглас. А Макфингал не се нуждаеха от още една беда, която да потропа на портите им. Освен това тя само щеше да спечели, споделяйки името му, тъй като Юън щеше да се погрижи да е защитена. Само ѝ се искаше той да не я пази единствено защото иска да запази стойността ѝ за времето, когато поиска откуп, но бързо успя да прогони тази мисъл от съзнанието си.

— Името му е сър Раналд Мензайъс — най-послед каза тя. — Обикновено с него има шест човека. — Едва не се усмихна, когато Юън изпръхтя, чувайки това, тъй като в този миг ѝ напомни на братята ѝ.

— Значи този глупак иска да те направи негодна за булка на друг мъж — каза Фингал и се намръщи. — Значи те е вкарал в леглото си, така ли?

— Татко! — възкликнаха в един глас Юън и Грегор.

— Какво!? Това е разумен въпрос. Това би подsigурило, че друг не би искал да се ожени за теб. Един мъж иска жена му да е недокосната. Трябва да имаш девствена булка, Юън.

— Тя не ми е булка — почти извика Юън, — а заложница за откуп.

Беше глупаво да се чувства наранена от отказа му, помисли си Фиона. Той просто излагаше истината. Не бе дошла в Скарглас като булка, а като заложница. И все пак, намуси се тя, не бе нужно той да изглежда толкова ядосан и подразнен от предположението на баща си.

Младата жена слушаше с едно ухо спора между Юън и баща му. Дояде кашата си и посягайки към една ябълка, огледа залата. Много от мъжете там приличаха много на сър Фингал и всички бяха или на възрастта на Юън, или по-млади. Старият глупак очевидно бе решил да създаде сам цяла армия. Фиона подозираше, че по-възрастните мъже или бяха дошли в Скарглас от други кланове, или просто бяха останали тук след смъртта на предишния леърд.

Голямата зала бе впечатляваща, с огромни камини до всяка стена. Стените бяха украсени с гоблени и оръжия. Масата на леърда бе заобиколена от дъбови столове, докато около останалите маси имаше дървени пейки. Освен това помещението бе изненадващо чисто, осъзна тя. Който и да се грижеше за домакинството, поддържаше реда с желязна ръка. Жени и момчета се движеха тихо около масите, пълнейки каните и отнасяйки празните чинии.

Или сър Фингал има пари, или предишният леърд е бил заможен. Дайхладах едва напоследък започваше да се наслаждава на някои от удобствата, на които се наслаждаваха хората тук. Не беше никак лошо място за живеене, ако не бе обградено от врагове, помисли си тя и в следващия миг мислите ѝ бяха рязко прекъснати от спора между Макфингал.

— Е, щом не желаеш момичето — сопна се сър Фингал, — Грегор може да я получи. Време му е да създаде семейство.

— Имам двама сина — заяви Грегор — и смятам сам да избира съпругата си.

— А аз сама ще избира съпруга си — каза Фиона, поглеждайки към сър Фингал.

— Не бъди глупава — каза сър Фингал. — Това се решава от мъжете в семейството на момичето.

— Не и в моето семейство. Освен това вие не сте ми роднини и това не ви засяга.

— Сега си в моята власт, момиче.

Фиона изсумтя.

— Не мисля така. Сега — тя се изправи, — ако ме извините, смятам да проверя как се справя Саймън.

Юън даде знак на брат си Нейтън, който бързо последва Фиона, докато младата жена излизаше от залата. Той погледна към брат си и бе доволен да види, че Грегор е също толкова развеселен, колкото и той. Баща им изглеждаше удивен. Юън подозираше, че това е първият път, в който една жена се изправя така открито пред него и му отказва. Дори последната му жена бе страхлива и се подчиняваше без възражения до нощта, в която избяга. Въпреки бедите, които щеше да му навлече, докато Фиона е в дома му, Юън знаеше, че ще се наслаждава истински на начина, по който тя се изправя срещу баща му. Неговата единствена задача щеше да е да се увери, че тя няма да плати прекалено висока цена за това.

— Това момиче е отгледано прекалено разпуснато — заяви сър Фингал.

На Юън му бе странно да чуе баща си да изговаря нещо, което и той самият си бе помислил. Порази го мисълта, че несъзнателно се бе примирил телом и духом с някои от възгледите на баща си. Макар да бе намерил утеха във факта, че не обвиняваше Фиона за силните ѝ черти, Юън си обеща, че ще се опита с всички сили да изкорени уроците, на които баща му се бе опитал да го научи.

— Тя е права — заяви Юън. — Не сме ѝ роднини и нямаме никакво право да ѝ избираме съпруг. Тя не е тук за това. Тук е, за да поискаме откуп за нея и да напълним отново празните си ковчезета.

— Може да има хубава зестра. Тя ще ни свърши същата работа, каквато и откупът.

— Не. Ще вземем откуп за нея.

— Не знаех, че можеш да бъдеш толкова упорит. Имаш нужда от жена, а не показваш никакви признаци, че скоро ще се сдобиеш с

такава. Освен това с това твое лице няма да ти е лесно да уловиш някоя. Защо просто не вземеш тази, която сама е паднала в ръцете ти?

— Татко, спри до тук — каза Грегор. — Омъжвайки я за някой от нас, можем да разгневим семейството ѝ, а точно сега нямаме нужда от още един враг.

Сър Фингал изсумтя.

— Да не би да мислиш, че като държим момичето тук за да искаме откуп няма да разярим клана ѝ?

— Това е често срещана практика. Смятам, че те вече ще знаят, че момичето е излязло само на езда, и няма да ни винят за това, че сме се възползвали от ситуацията, след като тя сама попадна в ръцете ни.

— Хмм. Жалка загуба за това младо момиче. Въпреки белезите е хубавица и според мен си прав, че е от знатно потекло. Наоколо не се намират много като нея.

— Спри до тук, татко — каза изморено Юън, повтаряйки думите на Грегор. — Просто спри. Очевидно е, че тя няма доброволно да участва в плановете ти. Никой от нас не иска булка, която не го желае.

Баща му го изглежда лошо и се нацупи, но не каза нищо повече.

Юън обаче имаше неприятното чувство, че не се е отказал от намеренията си. Сега, наред с всички останали проблеми, които имаше, щеше да му се наложи да внимава с баща си и кроежите му да го ожени за Фиона. Или по-лошо, да я омъжи за някой от братята му. Да гледа как Фиона се омъжва за друг, да знае, че тя ще споделя леглото му, със сигурност щеше да го подлуди. Самата мисъл вгорчаваше живота му.

— Ще предупредя останалите за кроежите на татко — каза Грегор в мига, в който баща им напусна залата.

— Добре — Юън въздъхна и прокара ръка през косата си. — Силна жена като Фиона вероятно идва от някой могъщ клан. Както сам каза, нямаме нужда от повече врагове.

— Чувал ли си за този сър Раналд Мензайъс?

— Не, но недалеч от тук има едни Мензайъс.

— Мислиш ли да разпиташ за него?

— Ако измисля как да изпратя някой от мъжете ни да разпита, без да го изложи на опасност, то да. Но не съм сигурен, че някой ще успее да научи каквото и да е било, затова се колебая да рискувам. Този сър Раналд изглежда е побъркан и подозирам, че роднините му няма да

искат да признаят, че е един от тях. Ще помисля още малко по този въпрос. — Допи ейла си и се изправи. — Сега, след като Саймън не е чак толкова зле, мисля, че е време да поговорим с момчето. Колкото по-скоро разбере към кой клан принадлежи момичето, толкова по-скоро ще мога да я отпратя.

* * *

Игнорирайки младия Нейтън, който пазеше пред вратата на килера с билките, Фиона слушаше как Маб ѝ обяснява какво има под ръка, как е събрано и как е приготвено. Беше очевидно, че ако не се опитва да намира лек за каквото ѝ скимне, Маб не е опасност за никого. Жената имаше бегли познания за билките и бе добре запозната с по-простите лекове. Фиона се чудеше дали има някой по-мек начин, по който да каже на жената да престане да бъде толкова изобретателна. Освен това ѝ беше трудно да следи какво ѝ обяснява Маб, тъй като умът ѝ бе зает с мисли за това защо Юън иска да говори насаме със Саймън. Колкото и да се опитваше, не можеше да си спомни всичко, което бе казала пред младежа. Молеше се Саймън също да не си спомня. Ако Юън търсеше следи за това коя е тя, не ѝ се искаше да успее да събере толкова бързо нужната информация. Може би бе глупаво от нейна страна, но тя бе привлечена от него. Фиона искаше да остане в Скарглас достатъчно дълго, че да разбере докъде може да доведе това привличане, и дали Юън отговаря на чувства ѝ. Съществуваше възможността накрая да се окаже с разбито сърце, но започваше да смята, че е глупаво да избяга страхливо, когато имаше вероятност тревогите и съмненията ѝ да са безпочвени.

Маб започна да говори за отварите, които е смесила, привличайки пълното внимание на Фиона.

Преди жената да успее да ѝ обясни как са събрани билките, погледът ѝ бе привлечен от малко, русокосо момченце. Фиона се усмихна, когато Маб ѝ представи сина си, и побърза да избути и двамата през вратата, уверявайки жената, че ще се справи сама. След като се разбраха да се срещнат по-късно в стаята на Саймън, Фиона насочи вниманието си към отварите, създадени от Маб. Младата жена

не бе сигурна, че притежава нужните умения, но поне щеше да опита да предположи какво е смесила Маб.

Тъкмо бе към края на решаването на поредната загадка, когато почувства присъствие зад себе си. Още преди да се обърне, знаеше, че зад нея е Юън. Тъжен бе фактът, че след толкова кратко познанство можеше да разпознае аромата му. Очевидно с всеки изминал час ставаше все по-привлечена от мъжа, а той от своя страна не показваше никакви признаци, че изпитва същото.

Обърна се бавно, за да го погледне.

— Какво правиш тук? — попита Юън, скръствайки ръце зад гърба си в опит да подтисне нуждата да я докосне.

— Да не се боиш, че съм смесила казан отрова за всички вас? — Поклати глава, след като въпросът ѝ предизвика единствено лекото повдигане на една от кафявите му вежди. — Не ставай глупав. Просто се опитвам да разгадая какво съдържат отварите на Маб. Излезе, преди да успее да ми обясни.

Юън се приближи, за да подуши малка купа, в която имаше от въпросните отвари. Цялото му тяло се напрегна, осъзнавайки колко близо се оказа Фиона до него в този миг. Когато тя си пое дълбоко и накъсано дъх, гърдите ѝ се повдигнаха, притискайки се към гръдния му кош. Той едва не простена и дори не се изненада, когато осъзна, че се е навел напред, подпирайки ръце на масата от двете страни на тялото ѝ. Повдигна лице, само толкова, колкото да го изравни с нейното. Когато тя облиза нервно устни, младият мъж почувства как коремът му се свива от желание.

— Мислиш ли, че има отвара за белези? — попита той тихо.

— Не... — Фиона притисна ръце от двете страни на тялото си, борейки се с желанието да ги обвие около него.

— Не са толкова лоши.

Когато той потърка устни в един от белезите на бузата ѝ, Фиона потръпна. Тя завъртя глава настрани с намерението да му каже нещо, но вместо това устните ѝ се потъркаха в неговите. Той издаде странен звук и в следващия миг младата жена се озова притисната в обятията му. Поглеждайки го, дори не се поколеба и обви ръце около тила му. Горещината на меките му устни срещу нейните изпрати тръпка на удоволствие по цялото ѝ тяло.

Фиона почувства как нуждата, която изпитва към него, само нараства.

В следващия миг той я освободи рязко. Фиона се вкопчи в ръба на масата, опитвайки се да попречи на треперещото си тяло да се срине на пода. В буреносно сивите очи на Юън ясно се виждаше желанието, което изпитваше, но той изглеждаше напълно поразен от действията си.

— Не биваше да правя това — каза той, а в дълбокия му глас се долавяше несигурност. — Няма да се повтори — заяви този път по-уверено, преди да се обърне и да се отдалечи.

Фиона си пое дълбоко въздух няколко пъти, докато гледаше към вратата, през която бе излязъл.

Сега вече имаше доказателство, че и той е привлечен от нея така, както тя е привлечена от него. Освен това бе очевидно, че мъжът не иска да е така и е решен да се бори с изкушението. Лека усмивка изви устните ѝ, все още затоплени от целувките му, докато пригладваше полите си. Всеки инстинкт ѝ подсказваше, че Юън Макфингал е нейната половинка, сродната ѝ душа. Ако той смяташе, че може да избяга от съдбата си, тя бе готова да му покаже колко много греша.

ШЕСТА ГЛАВА

— Къде е сър Юън?

Фиона предпочете да не обръща внимание на игривата усмивка, която се появи на красивото лице на Грегор. От три дни правеше всичко по силите си да стои колкото е възможно по-близо до Юън. С всеки изминал ден той ставаше все по-неуловим. Младата жена започваше да се бои, че греша, и че целувката, която бяха споделили, не му е въздействала толкова силно, колкото на нея. И по-лошо, може би е проявил единствено любезност, заявявайки ѝ, че белезите ѝ не са грозни.

Мъжете обикновено се гордееха и хвалеха с бойните си белези, но не искаха и жените им да са покрити с белези.

— Излезе на езда преди час — отвърна Грегор. — Взе шестима от мъжете ни със себе си. Смята да търси следи за присъствието на мъже от клана Грей.

Тя се намръщи към портите, през които бе избягал Юън.

— Въпросът е дали бяга от мен, или от баща си? — промърмори тя под носа си.

— И от двамата — отвърна Грегор и се разсмя, виждайки я как се изчервява.

— Момиче, Юън не се интересува от жени — каза Нейтън, но очите му светеха весело. — Ако си си наумила да го хванеш, трябва да си много бърза.

За един миг Фиона се зачуди дали да отрече извода, който си бе направил Нейтън, но се отказа и въздъхна. Нямаше да ѝ повярва. Беше доста неудобно, че братята на Юън бяха отгатнали намеренията ѝ, но това можеше да ѝ бъде от полза. Те определено не бяха показали, че имат нещо против плана ѝ, и в това намери малко утеха.

— Какво имаше предвид с това, че Юън не се интересува от жени? — обърна се тя към Нейтън — Нима не ги харесва?

— О, харесва ги и то доста. Но лицето му често ги кара да поглеждат настрани, а и не е особено умел в ухажването.

— Заради белега ли? — Когато Грегор и Нейтън кимнаха, тя поклати отвратено глава. — Брат ми също има белези, но това не спира Джили да мисли, че той е изключително красив. А нашата Джили идва от клан, пълен с много красиви мъже. Някои от тях са толкова красиви, че дори засенчват красотата на момичетата. Учудена съм, че след като е станал леърд, жените не са променили държанието си.

— Е предполагам, че лесно може да отведе някое момиче в леглото си, но първо трябва да ги попита — каза Нейтън. — Жените тук знаят мястото си.

Грегор се разсмя, виждайки възмутеното изражение на лицето на Фиона.

— Мълчи, момче, защото рискуваш живота и слабините си, говорейки така.

— Да не искате да ми кажете, че жените в Скарглас не могат да откажат на мъжете? — попита Фиона, сложи ръце на кръста си и погледна свирепо към младия Нейтън.

Нейтън направи малка крачка назад.

— Е, някои го правят. Но татко казва...

Тя вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— Не смей да повтаряш пред мен глупостите, които говори този мъж. Напълно наясно съм къде според него е мястото на жената. Не бях осъзнала, че жените тук са приели глупостите му за истина. Крайно време е някой да ги научи как да казват „не“. Крайно време е някой да им разкрие истината. Къде е Маб?

— О, ами в килера с билките.

Фиона почти се усмихна, виждайки как младежът се изчерви.

— Защо споменаването на Маб те накара да се изчервиш?

— Не съм се изчервил — заяви Нейтън, удряйки Грегор, когато брат му се разсмя.

— Щом не се изчервяваш, значи трябва да приема, че оцветените ти в червено бузи свидетелстват за треска. Кое то значи, че най-добре да те изпратя в леглото, след като ти дам очистително, за да прочистиш тялото си. — Фиона прехапа вътрешната страна на бузата си в опит да не се разсмее, виждайки ужасеното изражение на лицето на момчето.

— Маб е в килера с подправките и ми прави отвара.

— Оу, ти си много смело момче — промърмори Фиона. — Отвара за какво?

— Ами за кожата ми — заяви той, изчервявайки се. — За да махне червените точки.

Фиона огледа внимателно красивото лице на Нейтън. Наистина имаше няколко пъпки, ни бе виждала много по-зле от това.

— Не изглеждаш зле, Нейтън. На колко години си?

— Следващия месец става на деветнадесет.

— Е, най-добрия лек срещу пъпките е остаряването. А през това време поддържай лицето си винаги добре измито, почиствай го веднъж на ден със сапун и топла вода, а след като се почистиш, най-зле изглеждащите намажи с уиски.

— С уиски ли? Как уискито може да помогне на лицето ми да се прочисти?

Фиона сви рамене.

— Не знам, може би ги изсушава. Но знам, че помага.

— Маб казва, че отварата ще помогне.

— Маб е много мила, сладка жена, която много добре разбира простите лекове, отвари и мехлеми. Но искам да те предупредя да отбягваш специално подготвените ѝ отвари. Мислех, че всички вие вече сте си научили урока по този въпрос. — Грегор кимна, но Нейтън все още се мръщеше несигурно.

— Специалните ѝ лекове изглежда имат дълготраен ефект. Зелена коса, синя коса, бързо и насилствено очистване на тялото... — започна тя.

— ... и ужасяващи обриви — добави Грегор.

— Последното нещо, от което се нуждая, са повече петна — заяви Нейтън.

— Ще отида при нея. Ако успея да разбера какви билки е смесила този път, ще мога да ти кажа дали да приемеш отварата и да не нараниш чувствата ѝ, или просто да бягаш колкото те държат краката.

Нейтън не откъсваше поглед от Фиона, когато тръгна към килера с билките, докато питаше Грегор:

— Мислиш ли, че лековете на Маб не са безопасни?

— Да — отвърна Грегор. — Не си ли се замислял защо почти всички се тревожим, когато тя забърка някакъв мехлем или отвара и ни го предложи?

— Мислех, че сте дистанцирани, защото обикновено имат ужасен вкус или миришат неприятно.

— Така е, но имаше някои доста обезпокоителни ефекта след нейните лекове, когато дойде тук в началото. Може да ѝ се довериш да почисти раната ти, да намести кост или да потуши треска, но ще е най-добре да избягваш лековете, отварите и мехлемите ѝ.

— Ще го запомня — най-после се усмихна Нейтън. — Ще ѝ благодаря мило за помощта, но ще направя това, което ми каза Фиона. Надявам се, че ще проработи, защото иначе ще нараня чувствата на Маб, като откажа помощта ѝ.

— Не се тревожи. Фиона ще се погрижи. От първия ден, в който стъпи в Скарглас, тя започна да обработва Маб, показвайки ѝ правилните начини, без да нарани чувства ѝ. Маб от все сърце иска да бъде добра лечителка и след като Фиона е обучавана от лейди Мъри, която, както изглежда, е голямо вдъхновение за Маб, нашата лечителка слуша и изпълнява всичко, което ѝ каже Фиона. А Фиона води Маб в правилната посока с нежна и любяща ръка.

— Мислиш ли, че Фиона смята да води по същия начин и брат ни? — попита Нейтън, усмихвайки се широко.

Грегор се разсмя и поклати глава.

— Боя се, че ще са ѝ нужни камшик и въже.

— Той защо не иска едно толкова хубаво момиче?

— О, но той я иска, дори много. Просто не смята, че я заслужава.

— Тя очевидно не мисли така.

— Да, но мисля, че тя също се тревожи прекалено много за белезите си. Не помага и вмешателството на баща ни. Така кара Юън да бяга, а Фиона да се вкопчва в него всеки път, щом ѝ обърне малко внимание. Това тяхното ухажване изглежда ще бъде доста заплетено и се боя, че и двамата ще получат по няколко тежки удара, преди всичко да се оправи.

— Може би трябва да направим нещо, макар да не съм сигурен какво. Примерно да говорим с Юън.

— Не, засега няма да правим нищо. Е, освен да слагаме Юън на мястото му всеки път, щом реши да се държи като пълен идиот. Но през останалото време ще е най-добре да ги оставим да се справят сами. Ако той научи коя е и все още не се е отказал от идеята да иска откуп за нея, тогава ще се намесим. Юън я желае, тя го желае, и освен

това Фиона ще бъде идеалната господарка за Скарглас. Няма да позволя неговите или нейните страхове и съмнения да провалят този перфектен съюз.

— Аз съм готов да ти помогна.

— Както и всеки един от братята ни.

— Всички ли виждат какво се случва?

— Разбира се. Не ти ли се струва странно, че хубавица като нея обикаля надлъж и шир хълмовете на Скарглас и все пак нито едно момче от клана не е хукнало да души подир полите ѝ?

Когато Нейтън избухна в смях, Грегор с радост също се засмя.

* * *

Промените явно не се приемаха лесно в Скарглас, реши Фиона, докато гледаше надолу към много по-едрата от нея Клер. Веднага щом се увери, че мехлемът, който приготвяше Маб за Нейтън, е безобиден, Фиона бе отишла при перачките, нетърпелива да им предложи от своя сапун, само за да се сблъска в каменна стена на име Клер. За жената изглежда бе без значение, че не я беше критикувала, а бе предложила само лека промяна.

Клер очевидно гледаше на всяко предложение като заплаха за територията ѝ. На Фиона ѝ се искаше да притежава дарбата на Джили да долавя чувствата на хората, да може да прозре какво се крие в сърцата им. Ако сега имаше тази дарба, щеше да узнае каква част от държанието на Клер е плод на страха ѝ да не загуби позициите си и каква част е чисто упорство.

— Това ще направи чаршафите по-меки — каза Фиона, внимателно поставяйки сапуните, които бе приготвила, на стола. — Освен това ще износва по-малко дрехите, които перете, и въпреки това ще ги почиства толкова добре, колкото и сапуна, който използвате сега. — Фиона се надяваше, че перачките не са спрели работа, тъй като се надяват, че двете с Клер ще се хванат за косите. — И не на последно място този сапун е по-полезен за ръцете ви.

— Ти не си господарка на дома — сопна ѝ се Клер, гледайки я злобно. — Не си нищо повече от заложница.

— Така е, но не виждам какво общо има това с факта, че мога да ви предложа по-добър сапун, с който да перете.

— Нямах думата какво ще се прави в Скарглас. Отивай да вървиш след онази луда вещица Маб.

— Маб не е луда и не е вещица.

Клер изсумтя грозно.

— Определено не е лечителка, за каквато се представя. Не знам защо леърдът не е изхвърлил старата курва и копелето ѝ от Скарглас, много скоро тя ще убие някой. Хайде, махай се от тук, момиченце.

Клер бутна Фиона, карайки младата жена да направи няколко крачки назад, преди да възвърне равновесието си. С ъгъла на окото си Фиона забеляза, че Нейтън се насочва към тях, и чу как останалите перачки си поеха шокирано дъх, но нито едно от тези неща не бе достатъчно да я спре, нито да се поколебае.

Тя скочи към Клер, която ѝ бе обърнала гръб. Един добре премерен ритник накара жената да падне на колене. Фиона сграбчи дясната ѝ ръка, изви я зад гърба ѝ, докато обвиваше другата си ръка около гърлото ѝ. Навеждайки се леко напред, тя заговори директно до ухото ѝ, насилвайки се да звучи мило.

— Виж сега, мога да игнорирам факта, че ме нарече момиченце, и че си позволи да ме докоснеш — каза Фиона, — но няма как да подмина думите ти за Маб.

— Тя... — започна Клер.

Фиона стегна още малко хватката си около гърлото на жената, колкото да ѝ даде мълчаливо предупреждение да не говори.

— Маб е сладка жена с огромно сърце, което се е заела с това, с което никой друг не е искал да се нагърби. Освен това не е курва, а жертва на милите думи на един развратен мъж, който е забравил да ѝ сподели, че е женен. Затова запази думите си за онези, които ги заслужават. И ако държиш да запазиш острия си език, съветвам те да не го използваш срещу сина ѝ. — Тя бутна Клер напред и се изправи. — Ако си толкова твърдоглава, че отказваш да направиш дори толкова малка промяна, като използваш друг сапун, така да бъде. Сама ще пера дрехите и чаршафите си.

Докато се изправяше, Клер реши да се подиграе на Фиона, като внимаваше да стои далеч от обсега ѝ.

— И какво знае малка знатна дама като теб за честния труд?

— Отново ли съдиш, без да знаеш? Очевидно учиш много бавно. Знам как да пера дрехи, как да поправам течашц покрив, да засаждам нива, да оседлавам кон и много повече. Освен това знам как да затварям устите на жени, които не си мерят приказките. — Фиона извади ножа, който бе използвала, за да нареже сапуна и го хвърли към Клер, така че да прикове ръкава на роклята ѝ за стълба, пред който стоеше жената. — И преди да си отдъхнеш, искам да те уверя, че острието е точно там, където исках да бъде, защото никога не пропускам целта. — Тя взе едно парче от сапуна и тръгна към вратата. — Правете каквото искате със сапуна. Според мен ще е добре да вземеш да измиеш мръсната си уста с него.

В мига, в който Фиона излезе, Нейтън пристъпи напред и освободи ръкава на Клер от ножа, поглеждайки в разширените очи на жената.

— Тя никак не обича да я наричат момиченце.

— Кое е тя? — попита Клер с треперещ глас.

— Ами, нашият леърд я нарича Фиона-с-десетте-ножа. — Засмя се, когато Клер пребледня още повече. — Толкова ножа намерил в нея, когато я пленил. — След това той се наведе напред, казвайки с твърд леден глас. — Повечето от нас харесват Маб, а синът ѝ е наш брат. Една мъдра жена би отделила време да си спомни точно колко копелета живеят в Скарглас, преди да се изкуши да обижда когото и да е било. Една мъдра жена също така би си отваряла добре ушите, за да узнае, че е много вероятно това дребно момиче да стане в скоро време новата господарка на Скарглас и съпруга на леърда. — Той обърна гръб на треперещата Клер и тръгна след Фиона. — Истината е, че както аз, така и почти всичките ми братя ще направим каквото е нужно това да се случи.

Нейтън откри Фиона да стои в средата на двора с ръце на тънкия си кръст, вперила поглед към небето. Когато стигна до нея, той забеляза, че младата жена си поема дълбоко дъх и издиша много бавно.

— Изпуснах си нервите — каза тя, без да откъсва поглед от тъмните облаци, предричащи, че много скоро ще завали.

— О, да, така е — каза Нейтън. — Изкара акъла на Клер.

Фиона си каза, че не бива да се чувства доволна от това.

— Една дама не бива да избухва така. Нашата Джили казва, че когато една дама се ядоса, със сигурност не бива да събаря хората на

колене или да хвърля ножове по тях.

— А какво трябва да направи една дама?

— Нашата Джили казва, че една дама трябва спокойно и мило да накара останалите да разберат, като говори твърдо, но тихо.

— Е, ами ти не си крещяла.

Тя го погледна и двамата си размениха бързи усмивки.

— Искан ми се да имах дарбата на Джили. Тя може да каже какво чувства човек. По този начин може да прозреш какво се случва в сърцата на хората около нея.

— Звучи като доста полезна дарба.

Фиона кимна.

— Така е. Ако я притежавах, вероятно щях да разбера защо Клер е толкова ядосана и зла.

— И жадна за кръв? — Той се усмихна, когато момичето се изкикоти, след което тръгна заедно с нея към крепостта.

— Истината е, че някои хора да родени със зъл характер и черна душа. Други са станали такива, докато са растели. Ако човек знае защо са такива, би могъл да ги промени, или поне ще знае как да се справя с тях, без да му се иска да отреже езиците им. Клер била ли е в леглото на баща ти?

— Не. Съпругът ѝ казва, че тя вече не посещава и неговото легло. — Нейтън се изчерви. — Извинявай, не бива да говоря така пред теб.

— Не се тревожи. Докато станах на тринадесет, бях отглеждана единствено от петимата си братя. Тогава дойде Джили и направи някои промени, облекчавайки грубия ни начин на живот. Макар че все още сме малко диви. Съмнявам се, че би могъл да кажеш нещо, което не съм чувала, че да ме шокираш. — Тя се намръщи. — А защо Клер нарече Маб вещица? — попита и се зачуди защо въпросът ѝ накара Нейтън да се почувства неудобно.

— Ами, ако останеш тук достатъчно дълго, ще чуеш, че тази дума се споменава доста често. Мисля, че кланът Грей е пуснал слуха. Никак не ни помага това, че всички сме толкова тъмни, и че Скарглас е малко мрачен. Баща ми имаше пет съпруги, четири от които умряха. Това причини доста слухове по наш адрес. Говори се, че омагьосвал жените. — Той се успокои малко, щом Фиона изсумтя презрително. — Фактът, че всички са го чували как ги проклина, не помага особено за ситуацията наоколо.

Неочаквано Фиона се закова на място и погледна Нейтън.

— Сега се сетих кои сте вие. Чувала съм истории, но никога не съм обръщала внимание на името. Ако Грей разпространяват тези слухове, са се справили изключително добре, щом са стигнали чак до нас. — Тя поклати глава и отново закрачи към крепостта. — Не знам къде ми е изчезнал ума. Трябваше да позная крепостта, тъй като е описана подробно в историите, които се разправят за вас. Когато я видях за първи път, в съзнанието ми изскочиха няколко спомена, но не можах да ги свържа с нищо. Мисля, че просто вида на мястото ме накара да си мисля за неща като магии и убийства.

— И не те ли е страх?

— Не. Не съм ги видяла. Но явно сте събрали наоколо много странни хора като стария Йън, който танцува под лунната светлина в онзи каменен кръг. О, и Питър, който се страхува от водата и има по себе си десетгодишна мръсотия.

— По-скоро двадесетгодишна.

— Да, но не съм видяла никакви магии. Безобидна лунна лудост, да, но не и магьосничество. И макар да не харесвам особено баща ти, не мисля, че би могъл да убие жените си. По-скоро ги е държал постоянно бременни и така е съкратил живота им, или ги е накарал да избягат далеч от него. Колкото до това, че ги е омагьосвал, ами, очевидно баща ти умее да прелъстява момичетата, вкарвайки ги в леглото си, и подозирам, че е избирал едни от най-глупавите, които да повярват на лъжите му.

— Да, така е. Освен това използва позицията си тук, за да ги вкарва в постелята си. Двамата с Юън често се карат на тази тема. — Той спря, поглеждайки към портите. — И говорейки за Юън, ето го и него.

Фиона се опита да не изглежда доволна от завръщането му. Не ѝ се искаше да показва толкова открито привързаността си към мъжа. Начинът, по който той сковано се смъкна от седлото и трепна болезнено, щом краката му докоснаха земята, направи на пух и прах решението ѝ да изглежда спокойна и да го посрещне приветливо за завръщането у дома. Хукна към него и се изуми от начина, по който той направи крачка назад, опитвайки се да го игнорира.

— Ранен си — каза тя, оглеждайки го внимателно.

— Нищо ми няма — каза той, дълбоко трогнат от загрижеността ѝ, и проклинайки се за тази своя слабост.

Виждайки кръвта, напоила бричовете му, тя го погледна отвратена.

— Кървиш като заклано прасе. Най-добре да почистим и зашием раната възможно най-скоро.

Преди Юън да успее да възрази, той се озова в стаята си, подкрепян от Нейтън. Виждайки малката пъточка от кръв, която бе оставил след себе си, сметна, че ще е най-разумно да не спори. Единствената му надежда бе болката и загубата на кръв да го направят достатъчно слаб, че да не издаде желанието си към нея, докато Фиона обработва раната му.

Реши, че е опасно слаб, щом успя само да промърмори леко в протест, докато Нейтън събличаше дрехите му. Простена, падайки в леглото си. Докато Нейтън внимателно го покриваше със завивката, оставяйки открити само ранения му крак и голите му гърди, Юън се бореше със замайването.

— Какво се случи? — попита Нейтън, когато Фиона започна да мие кръвта по крака на Юън.

— Заловихме няколко Грей да крадат от добитъка ни — отвърна Юън. — За нещастие, освен тези, които видяхме, наблизко са се криели още половин дузина. Бяхме нападнати в гръб, докато гонехме крадците. Няколко от останалите ми мъже имат леки наранявания.

— О, господи, не знам къде е Маб — каза Фиона. — Може би не знае, че имаме нужда от помощта ѝ.

— Ще я доведа — каза Нейтън и забързано излезе от стаята.

Юън една потисна желанието да накара брат си да остане. Каза си, че е възрастен мъж, силен и разумен. Би трябвало да се справи, оставяйки насаме с Фиона, и да не се подаде на инстинктите си. Тя докосваше крака му с единственото намерение да излекува раната и той можеше да игнорира лесно това невинно докосване. Но увереността му се изпаряваше всеки път щом тя докоснеше бедрото му. Той едва не приветства болката, която почувства, когато тя започна да промива раната му с уиски и да я зашива, тъй като това бързо охлади кръвта му. Но разсейването не трая дълго. Усети как мъжествеността му се пробужда, докато тя превързваше бедрото му, работейки много близко до слабините му. Бърз поглед към завивката

му показва, че възбудата му е добре прикрита, и той въздъхна облекчено.

— Имаш кръв по лицето си — каза Фиона, след като приключи с превързването на бедрото му.

— Нищо ми няма — каза той, — само няколко драскотини.

— И все пак трябва да бъдат почистени.

Когато се наведе над него, за да почисти порезната рана над ухото му, Юън си пое толкова дълбоко дъх, че едва не се задави. Гърдите ѝ бяха на милиметри от устните му. Той се озова с поглед, насочен директно към меките хълмчета, показващи се над деколтето ѝ. Кожата ѝ бе така чиста, с лек меден цвят. Без значение колко се опитваше, не успя да устои на желанието да провери дали кожата ѝ е толкова сладка и топла, колкото изглеждаше.

Точно когато тя опита да се отдръпне назад, Юън обви ръце около кръста ѝ, задържайки я на място. След това бавно целуна горната част на гърдите ѝ, вдишвайки чистия ѝ аромат. Фиона потрепери и той я чу как си поема накъсано дъх. Зениците ѝ бяха разширени и тя го гледаше с нарастващо желание. Пълните ѝ устни бяха леко разтворени и той се възползва от възможността да ги целуне дълбоко и с нужда, която не можеше да прикрие.

С всяка ласка на езика му Фиона можеше да усети как желанието се надига все по-силно в тялото ѝ. Юън премести ръката си на гърба ѝ и сякаш докосването му бе следвано от огнен пламък. Нежен стон се откъсна от гърлото ѝ, когато той плъзна нагоре другата си ръка, обхващайки гърдата ѝ. Нито един от страховете, които Мензайъс бе породил в нея, не се събуди с докосването му, и Фиона почувства единствено жажда за повече.

Тъкмо се канеше да се покатери на леглото при него, когато неочаквано той я избута от себе си. Наранена и объркана, тя се бореше да се успокои, като погледна към него. На скулите му се бе появила лека руменина, а дишането му бе накъсано. Два признака за това, че и той я желае. В следващия миг тя чу гласа на Маб да вика името ѝ и болката от рязкото отхвърляне леко намаля.

Юън покри очите си с трепереща ръка.

— Върви, Маб има нужда от помощта ти.

Фиона се поколеба само за миг, преди забързано да излезе от стаята, срещайки Маб пред вратата. Бе подразнена от резкия край на

любовната игра, но знаеше, че е за добро. Юън бе ранен и не бе в състояние да консумира страстта, пораждаща се между тях. Освен това той все още се бореше с привличането помежду им. Точно сега не бе най-подходящото време да му показва, че не е нужно да се съпротивлява.

Безмилостно прогонвайки всички остатъци от желанието, тя насочи пълното си внимание към това да помогне на Маб да се погрижи за ранените. Юън нямаше да може да избяга или да игнорира присъствието ѝ, поне още няколко дни, докато раната му не започне да заздравява. Щеше да има достатъчно време да сломи съпротивата му.

СЕДМА ГЛАВА

— Настоявам да легнеш обратно назад — заяви Фиона, когато влезе в стаята на Юън и го видя да се опитва да седне на ръба на леглото. — Заших раната ти едва преди два дни. Тя не може да се затвори за толкова кратко време.

За момент мъжът си помисли безцеремонно да откаже да ѝ се подчини, но след това си каза, че не бива да се държи като глупак. Беше замаян, потеше се, а все още дори не бе успял да седне. Проклинайки слабостта си, се срина обратно на възглавниците, които Маб бе сложила по-рано днес зад гърба му. Намръщи се към Фиона, която постави поднос с храна на масичката до леглото.

— Най-добре да не е каша или бульон — намуси се той.

— Не е нито едно от двете. Овнешко задушено — отвърна Фиона.

Когато тя седна на ръба на леглото, държейки купа и лъжица в ръце, той ѝ се сопна.

— Мога да се храня и сам.

Фиона не каза нищо, само му подаде лъжицата, но продължи да държи здраво купата. Наблюдаваше го как протяга лъжицата към купата и бе наясно, че той прави всичко по силите си да попречи на ръката му да трепери. Най-после се предаде, пусна лъжицата в купата и се облегна назад.

— По-слаб съм от новородено — оплака се той. — Ти си виновна, задето цели два дни не си ми давала да ям нищо питателно.

Тя завъртя очи и поднесе лъжица със задушено към устата му.

— Защото беше изгубил много кръв и защото изхаби и малкото си сили в опит да станеш от леглото прекалено рано. Подозирам, че и ударът по главата ти не е бил от особена полза.

— Ударът по главата ме остави в безсъзнание само за няколко минути — заяви бързо той, преди тя да пхне още една лъжица от задушението в устата му.

— Което значи, че е бил изключително силен, нищо, че не е счупил кост.

Той не каза нищо, просто остана на място, чувствайки се малко нелепо за това, че тя го храни като дете. Щеше да бъде много по-лесно за него, ако Маб го обгрижваше, но не можеше да се насили да поиска подобно нещо. Знаеше, че подобно отхвърляне ще накара Фиона да се почувства наранена и обидена, особено ако не можеше да ѝ предложи добра причина за искането. Нямахше как да каже на една дама, че иска тя да е далеч от него, тъй като един поглед е достатъчен да го направи твърд като скала. Винаги, когато тя бе близо, болката от раните му бе незначителна в сравнение с нуждата да я направи своя.

Ако се погрижеше, щеше да оздравее до рождения си ден, помисли си той. Тогава можеше да отиде в селото и да преспи с някоя от слугините в кръчмата, за да прогони треската, караща кръвта му да кипи. Планът тепърва се формираше в ума му, когато си призна, че това ще бъде само губене на време и пари. След като не бе имал жена от година, знаеше, че няма да има проблем с представянето, но бе сигурен, че подобно изживяване няма да задоволи нуждите му към Фиона.

Бяха минали осем години, откакто последно бе изпитвал толкова заслепяваща нужда да бъде с жена, и не бе очарован от факта, че отново гори по този начин. Толкова силно желание, но се боеше, че силната емоция прави мъжа слаб и глупав. Юън докосна леко белега на лицето си. Хелена му бе причинила това, използвайки страстта и любовта му, за да го предаде в ръцете на врага. Не можеше да си позволи отново да бъде толкова слаб.

Един тих глас в ума му му напомни, че Фиона не е Хелена, но той се постара да го игнорира. Истина бе, че Фиона изглежда честна и любяща, но също така отказваше да му признае коя е. Вероятно имаше много добра причина за този отказ, но той не можеше да подмине с лека ръка факта, че зад това може да се крият и зли причини.

Точно когато се канеше да ѝ каже, че се е нахранил, вратата на стаята му се отвори с такава сила, че се блъсна в стената. Юън се напрегна, виждайки баща си на прага. Начинът, по който баща му гледаше към Фиона, подсказваше, че мъжът е разярен. Човек никога не можеше да е сигурен на какво е способен сър Фингал, когато е ядосан.

Юън не искаше да повярва, че баща му може да нарани Фиона, но за нещастие не беше толкова убеден в това, колкото би му се искало.

— Месиш се в неща, които не ти влизат в работата, жено — кресна сър Фингал, сочейки с пръст към Фиона.

— И кои са тези неща? — Фиона бе доволна от това колко спокойна звучеше, макар че разярения сър Фингал малко я изнервяше.

— Говорила си с жените.

— Не мислех, че е забранено.

— Не се прави на глупава. Много добре знаеш за какво говоря. Преди малко казах на Бони да дойде в леглото ми и тя каза не. Отказа! На мен!

Юън погледна към баща си удивен и се задави със задушеното, с което бе пълна устата му и което не искаше да яде.

Поведението на баща му бе странна смесица от гняв, възмущение и удивление. С ъгъла на окото си той видя, че по лицето на Фиона се разлива широка усмивка. Изглежда умишлено бе направила нещо, за което знаеше, че ще разгневи баща му, и това удиви Юън. Впечатли го фактът, че тя изглеждаше така, сякаш не е засегната от бащиния му гняв.

— Това е нейно право, нали така? — попита Фиона, а на лицето ѝ бе изразено леко объркване и привидна невинност.

— Тя заяви, че си ѝ казала така. Заяви, че си ѝ казала, че няма закон, който да я задължава да споделя леглото ми, само защото съм искал да си начеша крастата.

— Не смятам, че съм казала нещо невярно. И съм сигурна, че няма закон, който да казва, че не може да ти отказва.

— Това е моят закон! Това е моята крепост и харесвам нещата такива, каквито са. Ще спреш да вкарваш глупави идеи в главите на тукашните момичета или ще съжаляваш. — Обърна се да излезе, но спря, подуши ризата, която носеше, и изруга. — И знам, че ти си причината дрехите и чаршафите ми да миришат като проклето поле с лавандула, затова ще спреш на мига. — Той затръшна вратата след себе си.

Юън поклати глава, когато тя се опита да му даде още една лъжица от задушеното. Гледаше я как оставя купата и вдига халбата. Изглеждаше доста виновна. Не искаше да го погледне, а бузите ѝ бяха

леко зачервени. Той хвана дръжката на халбата, но тя остана с ръце, обвити около чашата, за да я държи стабилно, докато Юън пие.

Погледът му нито за миг не се откъсна от лицето ѝ, но почти бе изпил питието си, когато тя най-после въздъхна и срещна погледа му.

— Никога не съм се сещал да говоря с жените — каза той.

Фиона изпусна облекчено дъх, след като видя, че в очите му няма гняв.

— Не съм смятала да бъда неуважителна, но сметнах, че ако отида да говоря с баща ти, ще получа единствено главоболие, равно на това, каквото бих получила, ако започна да блъскам главата си в някой камък.

— Да, точно така. — Дватама си размениха леки усмивки, преди той да се намръщи, отвратен от себе си. — Трябва да призная, че никога не съм се замислял, че някоя от жените може да не желае да сподели леглото на баща ми. Той е доста умел в ухажването. Предполагам просто съм смятал, че жените се съгласяват, защото го искат, или защото са били очаровани от него.

— Предполагам, че при някои е така. Не съм ги поучавала за греха и така нататък. Просто им казах, че ако в действителност не искат да бъдат използвани от стария леърд или от някой друг мъж наоколо, имат правото да кажат не. Все пак това са повели на църквата и свещениците познават много по-добре законите, отколкото стария леърд.

— Нима искаш да ми кажеш, че там, откъдето идваш, нещата не стоят по този начин? Напълно нормално е мъжете да се възползват от жените в крепостта. Дори понякога предлагаме услугите им и на гостите си.

— Само защото е всеприета практика не го прави правилно. Там, откъдето идвам, към жените се отнасят с уважение и те могат да кажат „да“ или „не“ по свой избор. Един мъж не бива да използва позицията си, за да принуждава жените да отиват в леглото му. Жените, или поне повечето, не смеят да откажат на леърда си, на брат му, на баща му или на всеки мъж, който има власт над тях. Курвите с радост приемат всеки в леглото си срещу няколко монети. Нека мъжете ти ползват тях.

— Или да ухажват момичето, както прави баща ми? — Юън осъзна, че е любопитен какво е мнението ѝ за баща му.

— Ами да, така може. — Виждайки, че е изпразнил халбата, тя я постави на подноса и се обърна така, че да седне по-удобно на ръба на леглото с лице към него. — Част от мен смята, че щом една жена отдава целомъдрието си на мъж единствено срещу красиви думи, тя заслужава това, което ще получи. А другата част от мен е на мнение, че всеки мъж, който отнема добродетелта на едно момиче и след това го оставя само да се справя с последствията, трябва да бъде наказан. — Тя сви рамене. — Знам, че си противореча. И все пак измамниците често отнемат единствената ценност на момичето. Това, че са излъгали, за да го получат, ме ядосва изключително много.

— И жените лъжат, за да получат това, което искат.

— Да, и това също не е редно. — Тя отпусна ръце в скута си и се подготви да му зададе въпроса, който я измъчваше от няколко минути. — Защо баща ти е боядисан в синьо?

На Юън му трябваше миг да осъзнае рязката промяна на темата, преди да направи гримаса. Когато Фиона не спомена веднага вида на баща му, се надяваше, че тя просто е решила да не обръща внимание. Бе почувствал, че наистина се опитва, но как може да се игнорира човек, който е покрил всяка част от тялото си със синя боя? Фиона бе достатъчно умна да се досети, че и под дрехите кожата на баща му е боядисана в синьо.

— Тази нощ има пълнолуние — каза той и изруга тихо, когато тя просто го изгледа, очевидно очаквайки по-ясно обяснение. — Баща ми и няколко от по-възрастните мъже боядисват телата си на всяко пълнолуние и танцуват около каменния кръг. Голи.

— А какво мисли свещеникът ви за подобна еретична проява?

— Старият глупак е навън заедно с останалите.

Фиона си каза, че не бива да се смее. Горкият Юън очевидно бе засрамен от държанието на баща си.

— Старият Иън вече е там навън.

— Да, обича да си подскача около каменния кръг. Но няма да се боядиса в синьо, докато луната не се покаже изцяло.

— Разбирам... — Тя не бе изненадана, чувайки как е изтънял гласа ѝ, тъй като полагаше огромни усилия да не се разсмее. — Защо?

— Баща ми чул истории, че древните хора правели това, за да помолят Господ да им даде сила и безстрашие в битките, както и... — Той се поколеба, чудейки се дали да продължи.

— И какво?

— По-голяма потентност.

Фиона сложи ръка на устата си и заби поглед в покривката на леглото. Тя усещаше как смеха се надига в нея, затова притисна и втората си ръка към устата. Беше грубо, дори малко жестоко да се смее, но как да не се засмее човек? Представата за група старци, боядисани в синьо, които подскачат голи под пълната луна, бе просто смехотворна.

Тя се задави, опитвайки се да не се разсмее, преди да се предаде и падайки по гръб на леглото, се запревива от смях.

Поне не е ужасена или изплашена, помисли си Юън. Той се замисли дали да не приеме това като обида, дори само от уважение към баща си, но на мига отхвърли тази мисъл.

Действията на баща му бяха нелепи. Той също щеше да се присмива на глупостите му, ако не беше разтревожен от слуховете за магьосничество, които се носеха в околността. След миг се усмихна, намирайки смеха ѝ за заразителен.

Когато Фиона успя да се успокои, седна на леглото, осъзнавайки, че се е приближила до Юън.

Лицата им бяха само на милиметри едно от друго. Той се усмихваше и тя се зачуди дали Юън подозира колко е красив.

А когато усмивката му започна да изчезва, се зачуди какво ще направи този път. Дали щеше да я притисне към себе си, или щеше да я отблъсне далеч? Искаше ѝ се този мъж най-после да реши какво иска от нея. Начинът, по който в един миг бе пламенен, а в следващия студен, бе прекалено объркващ, че да го понесе.

Юън нежно хвана с пръсти брадичката ѝ, а с палеца на другата си ръка нежно изтри сълзите от смях, намокрили зачервеното ѝ лице.

Погледът му се съсредоточи върху устните ѝ. Когато тя ги облиза, той безмълвно прокълна слабостта си, плъзгайки ръка към тила ѝ, за да я придърпа към себе си.

Само една целувка, каза си той. Със сигурност щеше да има силата да открадне една целувка, без напълно да изгуби контрол. В мига, в който устните им се докоснаха обаче, той започна да се съмнява в собствената си преценка. Сладката топлина на устата ѝ сякаш насочи цялата кръв в тялото му към слабините му. Когато тя

разтвори устни под неговите, той обви ръце около тялото ѝ, притискайки я към себе си, като лакомо приемаше поканата ѝ.

Фиона се чувстваше така, сякаш се топи от желанието, което гореше в нея. Отвърна с радост на целувката му, без да прави опит да контролира или прикрие страстта, която споделяха. Когато той откъсна устни от нейните и зацелува шията, бузите ѝ, меката плът зад ухото ѝ, тя направи опит да си поеме дъх и се провали главоломно. Бавно провря ръце под завивката, за да погали стегнатите му задни части, карайки го да простене задавено. Миг по-късно той я избута от себе си, лягайки по гръб.

Разтреперана и вледенена от рязкото му отхвърляне, тя седна и го погледна.

Бе сложил едната ръка върху очите си и ѝ бе трудно да разгадае изражението му. На бузите му имаше лека руменина, а дишането му бе накъсано също като нейното. Това би трябвало да означава, че страстта му е силна колкото нейната. Или знак, че изпитва болка, помисли си тя ужасена и погледна към ранения му крак.

— Юън — започна тя, ужасена, че бе забравила за раната му.

— Върви си.

Фиона почувства как тревогата ѝ изчезна на мига, заменена от толкова силна болка, че тя едва не проплака. Той не страдаше от страст или болка, а от разкаяние, може би дори срам. Не страст или болка бяха оцветили бузите му в розово, нито те бяха причина за накъсаното му дишане, а отвращение. Нямахше значение дали изпитва отвращение към себе си, или към нея.

— Мисля, че ще е най-добре от сега нататък Маб да се грижи за мен — заяви той.

— Както желаш.

Взимайки подноса, който бе донесла, тя излезе от стаята. Искаше ѝ се да избяга, да намери място, където да се скрие, но гордостта не ѝ го позволи. Не ѝ допадна и това, че срещна Грегор на няколко крачки от вратата на Юън. Погледът, който ѝ отпрати, присвивайки леко очи, ѝ показа, че явно не умее да крие толкова добре емоциите си, колкото бе смятала. Тя се усмихна с благодарност на минаващата покрай нея Бони, която я освободи от подноса ѝ, и скръсти ръце зад гърба си.

— Оставих Саймън да спи — каза Грегор, наблюдавайки я внимателно.

— Много добре — отвърна Фиона. — Най-доброто лекарство е да си почива.

Грегор кимна.

— Има ли ти нещо? Изглеждаш бледа и тъжна.

— Просто съм уморена. Мисля да се прибера в стаята си и да си почина. — Фиона понечи да го заобиколи. — Би ли ме извинил?

Гледайки я как се отдалечава забързано, Грегор се намръщи към вратата на Юън. Не смяташе да посещава брат си, но сега възнамеряваше да направи точно това. Ако съдеше правилно по изражението на лицето на Фиона, неговият брат и леърд току-що бе нанесъл сериозен удар срещу младото момиче. Изглежда щеше да му се наложи да вкара малко акъл в главата на Юън, и то по-рано, отколкото бе очаквал.

В мига, в който влезе в стаята на Юън и затръшна вратата след себе си, Грегор извика.

— Какво си направил на момичето, идиот такъв? — Той отиде до леглото и погледна надолу към Юън, който не изглеждаше по-щастлив от Фиона.

Юън въздъхна и потърка с ръка лицето си.

— Защо мислиш, че съм направил нещо на Фиона?

— Може би защото тя изглеждаше така, сякаш си й върнал един от кинжалите й по най-неприятния начин... заровен дълбоко в сърцето й?

От думите му се подразбираше, че е наранил чувствата на Фиона, а Юън отказваше да го повярва.

— Грешиш.

Грегор скръсти ръце на широките си гърди.

— Не мисля така. Срецнах я пред вратата ти току-що и тя не се усмихваше. Фиона винаги се усмихва. Освен това не спря, за да си побъбрим. Изглеждаше бледа и тъжна, като излезе от стаята ти. Затова ще те попитам отново, какво си й казал?

Това не беше тема, на която искаше да говори с брат си, но знаеше, че Грегор няма да се махне, докато не научи всичко. Или по-лошо, щеше да реши сам да си направи заключения. Юън въздъхна, тъй като бе прекалено изтощен и с достатъчно силно главоболие, че да може да съчини подobaваща лъжа.

— Казах ѝ да се маха и че искам от сега нататък Маб да се грижи за мен — каза Юън и едва не се сви по острия неодобрителен поглед на Грегор.

— Защо? Момичето се грижи изключително добре за теб.

— Защото не мога да стоя сам с нея — сопна се Юън, прокарвайки ръка през косата си. — Не мога да си държа проклетите ръце далеч от нея.

— И смяташ, че това е лошо нещо?

— Разбира се, че е лошо нещо. Тя ни е заложница. И макар че все още не го е признала, тя е знатна дама. Без съмнение е девствена. Няма нужда някакъв възбуден до крайност идиот да ѝ скача всеки път, щом се озове близо до нея.

— Тъй като не кървиш и не си насинен, вярвам, че не е протестирала особено енергично, задето си ѝ скочил — провлече Грегор.

Истината порази Юън като силен юмрук в челюстта. Фиона не се противеше срещу целувките му. Ако смееше да се довери на преценката си, би казал, че тя се топеше в обятията му, отвърщайки му с равна на неговата страст. Може би бе глупаво да продължава да я отблъсква. Това, за което копнееше, очевидно му бе предлагано свободно. Всеки мъж, на който предложат подобна награда, ще я вземе, бързо и лакомо, тогава защо и той да не го направи?

Тогава се намръщи, когато подозрението завладя ума и сърцето му. Защо една толкова прелестна жена като Фиона би изпитвала страст към него? Страстта може да бъде изфабрикувана единствено като средство да накара човек да свали гарда си и да развърже езика си. Макар да порица баща си, задето бе помислил същото, той не можеше с чисто сърце да отхвърли тази възможност.

Това, което бе казал на Грегор, също бе истина и трябваше да си я повтаря непрекъснато. Ако Фиона не бе шпионин и не представляваше заплаха, тя все още бе заложник. Много мъже биха сметнали, че това му дава правото да я използва, но не и той. Фиона щеше да се върне в дома си недокосната. Честта му го изискваше. Както и здравият му разум. Последното нещо, от което имаха нужда, бе да добавят още едно име в дългия списък на хората, които са срещу него и срещу жителите на Скарглас.

— Тя е девица — каза Юън. — Невинна е. Не е толкова лесно да победиш невинността. — Той игнорира отвратения поглед на Грегор. — А ако не е невинна, или не е просто заложник, за който можем да вземем откуп, то тя е враг, изпратен, за да причини проблеми, като ни замая от похот, отнемайки ни ясната мисъл. Веднъж вече попаднах в този капан и си научих урока.

— Фиона не е като Хелена.

— Не е ли? Хелена изглеждаше също толкова сладка и невинна, докато ме отведе като агне на заколение.

— Сладка, може би, но подозирам, че сам си разбрал, че въобще не е невинна.

— Може да греша за невинността на Фиона. Единственият начин да разбере е като я взема в леглото си. Но ако е девица, тогава ще открадна целомъдрието ѝ. Това може да намали стойността ѝ, когато искаме откуп за нея, и със сигурност ще накара роднините ѝ да потърсят отплата. Освен това може да се окаже така, че и двамата да бъдем завлечени пред свещеника от баща ни или от нейните роднини, а аз не желая съпруга. Без значение дали е невинна заложница или хитър враг, най-мъдрото нещо, което мога да сторя, е да стоя далеч от нея.

Грегор поклати глава.

— Мислиш прекалено много, Юън. Предъвкваш и премисляш всичко, сякаш е парче сурово месо. Но понякога нещата са точно такива, каквито изглеждат.

— Но много често не са. Сега ми кажи как вървят нещата — нареди той. — Ще бъда прикован тук поне още няколко дни, затова ти трябва да си очите и ушите ми.

Юън остана доволен, когато Грегор прие смяната на темата, макар да бе ясно, че брат му има какво още да каже за Фиона. За негово облекчение изглежда всичко в момента бе спокойно. Много скоро обаче се почувства изтощен от дискусията. Когато Грегор излезе, Юън се отпусна тежко върху възглавниците. Осъзна, че Фиона бе права, като му заяви, че опитвайки се да стане прекалено рано от леглото, бе изхабил цялата сила, която имаше, и това го подразни.

Той въздъхна и затвори очи, опитвайки се да игнорира болката в крака си и туптящото главоболие. Бавно прокара език по устните си. Все още можеше да усети вкуса ѝ. Чистият женствен аромат и лекият дъх на лавандула все още се носеха из въздуха. Споменът за горещите

й малки ръце срещу кожата му. Тя бе като тежка бира, като треска, палеща кръвта му, за която се боеше, че няма лек.

Затова защо да не подхрани тази треска, запита се той. Защо безразсъдно не се пресегне и не вземе това, която тя доброволно му предлага? Той имаше знанията и силата да избегне всякакви последствия. Като леърд би трябвало да може да се пребори с плановете на баща му да го ожени за Фиона. Освен това повечето мъже не биха мислили, че отвеждайки една заложенница в леглото си, е извършил голямо престъпление, а само негово право като част от откупа. Ако роднините ѝ пожелаеха да отмъстят, тогава щеше да има един враг повече, нареден до ордата врагове, които вече бе създал баща му. Може би Грегор беше прав да го нарича глупак, задето отблъсква Фиона.

Ругаейки тихо, той опита да прочисти ума си от всички мисли за Фиона, страст и нужда. Не бе като баща си, повтори си за пореден път. Можеше да се въздържа, можеше да се бори с природния инстинкт да вземе това, което иска, когато го поиска. Всички причини, които бе изредил пред Грегор за нуждата да стои далеч от Фиона, бяха разумни. Но най-важната причина от всички бе тази, която не бе споделил с брат си. Дълбоко в сърцето си Юън знаеше, че приеме ли Фиона в леглото си, много скоро ще я приеме и в сърцето си.

А това истински го ужасяваше.

ОСМА ГЛАВА

Фиона се вгледа невиждащо в мъжете, облени в лунна светлина, които подскачаха около каменния кръг. Прозорецът в дневната, очевидно предназначена за господарката на Скарглас, беше с изглед към странно подредените каменни блокове. Това място бе старо и покрито в мистерия. Ако духовете на древните все още кръжаха наоколо, тя се зачуди какво ли мислят за дузината голи глупаци, скачащи и въртящи се под лунната светлина, спирайки странния си танц само за да отпият от алкохола си.

Тя бе дошла тук, за да ги гледа, смятайки, че такава нелепа гледка със сигурност ще я развесели, откъсвайки я от булото на тъга, което я обгръщаше. Вместо това се бореше с желанието да се разплаче силно и неудържимо.

Нима бяха минали само няколко часа, откакто Юън я прогони толкова студено? Тя бе изтичала в спалнята си, където да ближе раните си и да се опита да възвърне увереността си, нещо, което все още не бе успяла да стори.

Бе плакала, но това не можа да прогони болката от отхвърлянето или унижението, което бе изпитала. Истината бе, че с плача си докара единствено главоболие и подпухнали зачервени очи. Отказваше отново да се подаде на толкова безсмислена слабост. Но тъй като очите ѝ бяха натежали от непролетите сълзи, тя се боеше, че ще загуби.

Когато Маб влезе в стаята, понесла няколко рокли на ръце, Фиона се опита да ѝ се усмихне. Но бързият остър поглед, който ѝ хвърли жената, ѝ показа, че се е провалила.

Маб може често да се пренасяше в малкия си щастлив свят, лесно разсейвайки се, докато прави велики планове за някоя нова отвара, но Фиона знаеше, че зад всичко това се крие остър като бръснач ум. Просто ѝ се искаше точно сега жената да не насочва ума си към нея.

— На коя съпруга на стария леърд принадлежаха тези рокли? — попита тя, гледайки как Маб оставя дрехите върху огромния дъбов

сандък, украсен с кожа и желязо.

— На втората му жена — каза Маб и тръгна към прозореца, пред който седеше Фиона. — Тя му роди Грегор, Адам, Брайън, Рос и Нейтън. Ани издържа най-дълго от съпругите на стария глупак. Девет години. Умря скоро след като роди Нейтън. Мисля, че старият Фингал е бил привързан по някакъв начин към нея. Не ѝ е бил верен, нито я е обичал, но е бил привързан. Някой вярват, че неговите непрестанни изневери са виновни за смъртта ѝ. Говори се, че гледала през прозореца на спалнята си и видяла как Фингал оре една закръглена прислужница, и когато жена му се опитала да хвърли нещо тежко по него, паднала през прозореца. Умряла в краката му.

— Жалко, че не се е приземила отгоре му и не го е взела със себе си — сопна се Фиона и поклати глава. — Този мъж е като разглезено дете. Някой трябва с бой да вкара малко разум и отговорност в главата на стария глупак. Юън друга майка ли има?

— Да. Първата съпруга на Фингал, Мери, дъщерята на предишния леърд. Тя е умряла, докато е раждала Юън. Фингал обича да казва, че момчето е било толкова голямо, като се е раждало, че никоя жена нямало да преживее да му даде живот.

— Исусе. Този мъж въобще мисли ли какво говори? — Въпреки болката и гнева си, Фиона почувства съжаление към момчето, което е бил Юън, представяйки си какво е за едно дете да мисли, че е причинило смъртта на майка си. — Предполагам, че не бива да ме учудва. Очевидно е, че той не мисли, преди да направи каквото и да е било.

Мръщейки се навън през прозореца към лунната светлина, огряваща каменния кръг, Маб каза:

— Така си е. Само трябва да видиш глупака и идиотските му приятели. Подскачайки голи под лунната светлина да се напиват, докато не паднат по лице, при това боядисани като еретици. Не мога да разбера как вярват, че подобна глупост ще увеличи потентността им. Без съмнение на този студ срамните им части са станали като на някое малко момченце. — Тя се усмихна, когато Фиона се разсмя, преди да стане сериозна и да попита: — Защо сега ми е наредено да съм единствената, която да обслужва леърда?

Стресната от тона ѝ, Фиона бързо отговори.

— Защото той нареди така. Очевидно не може да понася да съм около него. — Наруга се, когато усети топлите сълзи по бузите си.

Маб се спусна към нея и я прегърна силно.

— Не може наистина да мислиш така.

— Напротив. Очевидно е, че не може да ме понася. Такава глупачка съм — прошепна тя.

— Сега пък защо мислиш така? — попита Маб, сядайки на пейката пред прозореца.

Фiona извиваше и стискаше мократа кърпичка в ръцете си. За миг се зачуди дали да не смени темата, или да не изрече някоя лъжа. Но бързо отхвърли тази мисъл, свивайки вътрешно рамене. Маб нямаше да повярва на лъжата ѝ, а вероятно щеше да ѝ е от полза да поговори с някой за Юън, за това как се чувства тя и как се държи той. Опитвайки се да реши проблема сама, се бе провалила най-позорно.

— Първо ме притиска към себе си, а после ме отблъсква — отвърна Фiona. — Целува ме до несвяст, а след това ме игнорира. Този следобед ме целуна, а след това буквално ме изгони, показвайки очевидно, че не иска да се доближавам до него. — Пое си дълбоко дъх, за да се успокои, и изтри сълзите от бузите си. — Досега мислех, че той иска да бъде с мен, но честта му не му го позволява. Но след днес осъзнах, че се отвращава от мен, отвращава се толкова много, че не може да го превъзмогне и да се отдаде на похотта си. Сигурна съм.

— Сигурна си? Е, значи може наистина да си глупачка, щом мислиш така. — Маб игнорира смръщения поглед на Фiona. — Как изглеждаше той? Какво ти каза, та реши, че е отвратен от теб?

Опитвайки се да не позволява на глупавите надежди да се настанят в сърцето ѝ, Фiona разказа на Маб точно как бе изглеждал Юън, след като толкова рязко бе прекъснал прегръдката им.

— Помислих, че го е заболяло заради раните му, но когато изрекох името му, той ми каза да се махам. След това заяви, че ще е най-добре от сега нататък само ти да се грижиш за него.

— Не виждам никакво отвращение, Фiona. Разбира се, че ще мисли, че е най-добре аз да се грижа за него, тъй като е очевидно, че не може да откъсне ръцете си от теб.

— Да, защото мъжката му похот се събужда, когато наоколо има жена. След това обаче осъзнава коя е жената в обятията му и ме

отблъсква. Вероятно трябва да съм благодарна, че не взима това, от което се нуждае, още преди да е отворил очи.

— Фиона, Юън никога не взима просто това, от което се нуждае. Никога не посяга към момиче само заради мъжката си похот. Мисля, че той се бои да не стане като баща си. Юън дори не е като братята си, които, макар че са доста похотливи момчета, показват повече въздържание от баща си, а на въздържание ги е научил именно Юън. Чувала съм как останалите го наричат Брат Юън и му се подиграват за монашеския живот, който води.

— Юън монах? — На Фиона ѝ бе трудно да повярва, че мъж, който се целува с такава страст, може да живее като монах.

— Да. Той отвежда жена в леглото си само веднъж в годината. На рождения си ден отива в селото и прекарва една нощ с някоя курва. От това, което съм научила, звучи малко... ами, коравосърдечно. Той няма особени предпочитания, просто избира тази, която изглежда най-чиста, и я отвежда в леглото си. На сутринта си тръгва и повече не се връща. Сякаш смята това за нужно колкото да поддържа здравето си, вместо да си пуска кръв.

Фиона се разсмя заради хумора, скрит в думите на Маб, но скоро отново стана сериозна.

— Веднъж в годината? Сигурна ли си, Маб? — Надеждата отново се надигна в сърцето ѝ и това истински я уплаши.

— Напълно сигурна. Само веднъж преди осем години наруши този свой навик. В Скарглас се появи момиче на име Хелена. Боя се, че тогава Юън бе много увлечен. Дори говореше за брак.

Мисълта, че Юън е бил влюбен в друга жена, дори това да е било преди осем години, бе доста болезнена. Фиона си каза да не бъде такава глупачка. Мъжът бе почти на двадесет и девет години. Щеше да е странно да не е имал сякаш увлечение.

— Какво се случи? Той не се е оженил за нея, нали?

— Не. Тя бе изпратена тук от враговете на Скарглас. Онова момиче вкара Юън в капан, който едва не му струва живота. Тогава получи белега на лицето си. — Маб въздъхна. — Винаги е бил сериозно момче, но каквото и веселие да имаше в него, то изчезна в онзи ден. Юън се върна към навика си да задоволява мъжките си нужди веднъж в годината.

— Може би той е към края на годината си на безбрачие.

— Идиот. Казах ти това, за да видиш и да разбереш, че Юън е мъж с голяма решителност и въздържание. Да не мислиш, че нито едно от момичетата наоколо не се е опитвало да го примами в леглото си? Той може да не е най-красивият сред братята си, или най-опитният в ухажването на момичетата, но е леърд. А преди това беше наследникът на леърда. Мъж като него не взема момиче, само защото иска да си начеше крастата. Не, не и ако не изпитва много силна нужда.

Фиона попита Маб дали иска сайдер и се изправи, за да донесе по една чаша и на двете. Тя премисляше всичко, което ѝ каза Маб, докато пълнеше чашите. Ако можеше да вярва на всичко това, отново можеше да повярва, че Юън я отблъсква заради честта си, или може би заради някакъв личен страх. Това, което я караше да се колебае, бе страхът от повторно отхвърляне. Веднъж ѝ бе достатъчен. Болеше прекалено много.

Преди Мензайъс да се появи в живота ѝ, тя не знаеше какво е да те отхвърлят. Мъжете харесваха начина, по който изглеждаше, правеха ѝ комплименти и я ласкаеха за красотата ѝ. Не мислеше, че е била суетна, но се наслаждаваше на одобрението им. Първия път, в който се бе изправила пред липсата на това одобрение, бе осъзнала, че белезите са я променили в очите на мъжете, направили са я *повредена*. Най-после бе приела това, което ѝ казваха Джили и останалите, че такива мъже са повърхностни глупаци и че не заслужаваха нито една нейна сълза, и че скоро ще открие мъж, който ще може да види отвъд белезите ѝ. Бе решила, че Юън е този мъж. Част от нея все още смяташе така, но не смееше да ѝ се довери.

— О, Маб, аз съм една страхливка — каза тя, докато подаваше чашата на Маб и сядаше до нея. — Вярвах, че съм открила мъжа, който ще види отвъд белезите ми, но той ме отблъсна.

— Глупаво дете — Маб отпи от сайдера и промърмори одобрително, — той не те е отблъснал.

— Определено се почувствах отблъсната.

— Сигурно, но също така съм сигурна, че той не го е искал. Не, той просто се е опитал да те защити от желанието си. Може би дори опитва да защити и себе си.

— От мен? Но аз не съм заплаха за него.

— О, напротив. Много мъже виждат жената като заплаха, особено ако тя ги кара да изпитват неща, които не биха искали да

чувстват. Истината е, че Юън винаги упражнява железен контрол над всичките си емоции. — Маб се намръщи, отпивайки от чашата си. — По много начини Юън остана такъв, дори докато беше увлечен по Хелена.

— Тогава откъде знаеш, че е бил влюбен?

— Отведе я в леглото си, а нямаше рожден ден. Освен това беше леко разсеян. Тя можеше да откъсне вниманието му от работата, която вършеше. Дребни неща. Сега като се замисля, не Юън я отведе в леглото си. Тя го отведе в своето. Това говори доста за мъжа, щом хората смятат, че е влюбен, само защото е бил примамен в леглото на красива жена. Това доста развеселяваше Юън. И беше доста странно за братята му.

Фиона се усмихна.

— Разбирам. Брат ми някога беше мъж, който държеше емоциите си под строг контрол. Дори сега в някои случаи е такъв. Спомням си първия път, когато Джили го накара да се разсмее. Всички бяхме доста шокирани. Няколко от жените дори се просълзиха. Много години Конър носеше бремето да се грижи за всички нас, да подсигури оцеляването ни бе най-важно за него и така той бе станал много твърд и суров. Товарът бе прекалено голям, че да се носи от едно петнадесетгодишно момче. Той се справи отлично, но това пропиля детството му и го накара да забрави какво е да чувстваш. Нашата Джили му показва, че може да изпитва нежни чувства и все пак да бъде силният леърд, какъвто трябва да е, и така няма да изгуби уважението или вярата на клана си.

— А кой мислиш, че носи на раменете си тежестта на Скарглас и всички тези хора? — попита меко Маб.

Осъзнаването дойде на мига, в който Фиона чу въпроса на Маб, карайки я да възкликне. Истината бе, че имаше доста допирни точки между Юън и Конър.

Разбира се, Конър не бе ограничил толкова драстично страстите си, но тя подозираше, че вероятно би го сторил, ако имаше баща като сър Фингал. Въпреки това, именно греховете и глупостта на родителите им ги бяха направили мъжете, които са днес. Фиона обаче не бе сигурна как осъзнаването на това може да й бъде от полза.

— Юън е бил напълно възмъжал, когато е станал леърд — каза тя, виждайки първата разлика между брат й и Юън.

— Преди това той беше леърд по всички начини, освен по име. Тук си от достатъчно дълго време, за да знаеш какъв е сър Фингал. Ако старият леърд не бе навън, за да ни намери още някой враг, то той задяваше ново момиче, правейки поредното си копеле. Въпроси като това какво ще яде клана му, откъде ще вземе монетите, които харчеше с лека ръка, или грижата хората му да имаха подслон над главите си никога не задържаха вниманието му за дълго време. Той обичаше да се нарича леърд, но никога не се заемаше с работата, която произлиза от тази чест.

— Затова Юън е работел вместо него. Както казах, имам чувството, че сър Фингал е като някакво разглезено дете.

— Той е точно това. Затова е тук, затова ни е нарекъл Макфингал. Той искал да се ожени за едно момиче, но неговият баща и бащата на момичето не били съгласни. Омъжили я за по-големия му брат, наследника. Сър Фингал прокълел всички и заминал, сложил ръце на това място и създал собствен клан. От време на време роднините му се отбиват тук, за да видят готов ли е да сложи край на враждата, но той е упорит стар глупак. И не, все още няма да ти кажа името му.

Фиона се разсмя.

— Хайде, Маб, няма да кажа на никого. А и дори да разбере, че си ми казала, какво ще направи?

— Това ще разяри стария леърд, а за мен е доста неприятно.

— Е, добре, няма значение. Може би за краткото време, през което съм тук, ще успея да разгадая сама тази тъмна тайна.

— О, мисля, че ще останеш тук за доста дълго време.

— Не, Юън не ме иска. Започвам да мисля, че трябва просто да му кажа коя съм, за да ме изпрати у дома.

— Дори ако наистина иска да си тръгнеш, той пак ще поиска откуп за теб.

— Ще трябва да се уповавам на ума и хитростта на братята си да намалят сумата, която ще им поиска.

— Не мислех, че си от жените, които се отказват толкова лесно — каза Маб.

— Много ще ми е трудно да се боря, след като той дори не ми дава да го доближа.

— Е, не вярвам, че когато дойде времето, ще мога сама да махна конците от раната му.

Срамежливата усмивка въобще не подходеше на лицето на Маб, което накара Фиона почти да се засмее. Знаеше, че Маб предлага да стори нещо повече от това да се доближи до Юън с надеждата, че той отново ще посегне към нея. Но имаше и няколко проблема, които можеха да възникнат в плана ѝ да съблазни Юън. Фиона не бе особено сигурна как да направи подобно нещо и като се изключи ужасното ѝ изживяване в ръцете на Мензайъс, опитът ѝ с мъжете се свеждаше до няколко откраднати целувки. Освен това съществуваше и несигурността за това, че опитва да накара Юън да стори нещо, което очевидно не желае.

Последствията можеха да бъдат безброй, никое от което нямаше да е приятно. По-лошото бе, че тя можеше да се подаде на изкушението да опита, само за да бъде отхвърлена отново. Фиона не бе сигурна дали ще може да го преживее, поне не душевно.

— Ако съм те разбрала правилно, предлагаш да го съблазня, но не съм сигурна, че е разумно — най-после каза Фиона.

— Защо? Ти го искаш и той също те желае. Просто трябва да му покажеш, че светът няма да се свърши, просто ако вземе това, което желае.

— Добре. Да предположим, че ме отведе в леглото си. След това какво? Ще бъде ужасен от слабостта си и ще избяга отново, този път по-бързо и по-надалеч. Или ще се почувства длъжен да се венчае за мен, защото е отнел девствеността ми. Или другите ще го принудят да го стори по същата причина.

— Нима не го искаш точно коленичил пред олтара?

— Да, но искам да го направи доброволно.

Маб се усмихна разбиращо.

— Не мисля, че много мъже го правят доброволно. Тези, които го правят, е, защото мислят за кръвната линия, за наследници, за придобиване на земя. А ти защо смяташ да коленичиш пред олтара, момиче? Защото кара кръвта ти да завира ли?

Фиона се изчерви.

— Наистина го прави, но аз знам, че той е моята половинка. Знам го от мига, в който ме целуна за пръв път. Като пълна глупачка смятах, че мога да го накарам да види това.

— Ако имаше време, вероятно щеше. Но имайки предвид колко упорит може да бъде Юън, това може да отнеме много време, а аз не

мисля, че ти разполагаш с такова. Обаче ако сте женени, ще имаш цялото време на света.

— Но ако е принуден да се ожени за мен, без значение дали от собствената му чест, или от другите хора, той няма да изпитва особено нежни чувства към мен. Всички стари проблеми ще са си още там, но към тях ще се добавят и няколко нови.

— Така е, но ти ще си наблизко, за да ги решиш. — Маб вдигна ръка, когато Фиона понечи да говори. — Знам какво те тревожи, но трябва да помислиш добре. Това, за което говорим в момента, не е най-добрият начин да уловиш съпруг, но какъв друг избор имаш? Имаш няколко дни да премислиш с ум и със сърце какво решение да вземеш. Но не забравяй следното. Рожденият му ден е точно след десет дни и тогава ще е достатъчно оздравял, за да отиде до селото. Ако той освободи напрежението с някоя курва, ще се изправиш пред мъж, зареден с нови сили, с които да ти устои.

Самата мисъл за Юън в обятията на друга жена, дори и тя да е курва, от която той не се интересува, беше прекалено болезнена, за да я изтърпи.

Фиона погледна през прозореца и всички мисли за прелъстяване, принуждаване за встъпване в брак и последствията това изчезнаха от ума ѝ.

— Боже, Маб, навън вече има повече от две дузини мъже.

Маб надникна пред прозореца.

— Някой от по-младите мъже са се присъединили към танца. Случва се много често. Момчетата пийват повече ейл и решават, че тази простотия може изглежда забавна. Обаче ако не друго, то гледката поне е по-приятна. — Маб се засмя. — О, боже, и жените идват.

— Да не би и те... — Фиона изписка изненадано, когато една голяма ръка закри гледката пред очите ѝ.

— Вие дами трябва да се засрамите от себе си — скара им се Грегор, мъчейки се да пребори усмивката, която искаше да цъфне на лицето му при вида на двете изчервяващи се жени. — Махайте се от там.

— Мисля, че други хора трябва да се засрамят — промърмори Фиона, докато Грегор я избутваше от прозореца.

— Не мога да сторя нищо за онези глупаци. Само мога да гледам изумен как никой от тях не си е докарал още белодробно възпаление.

Саймън ме изпрати да те търся, Фиона. Чудеше се дали ще поиграеш шах с него, преди да си легнеш.

За миг Фиона се поколеба. Никак не бе в настроение да играе шах. Саймън все още се учеше и не бе голямо предизвикателство да го победи. Тя въздъхна. Момчето бе отегчено от това да стои приковано за леглото. Симпатията ѝ надделя и тя кимна, тръгвайки към стаята на Саймън.

— Тя изглежда по-добре — каза Грегор в мига, в който Фиона излезе от стаята. — Каза ли ти нещо за Юън?

— Сега пък, защо момичето да ми говори за леърда? — попита Маб, заставайки с гръб към Грегор, опитвайки се да го игнорира, като започна да подрежда роклите, чудейки се коя първо да преправи.

— Не на мен тези игрички, Маб.

— Какви игрички имаш предвид, момче?

Грегор се разсмя на привидно невинното ѝ изражение, но после стана сериозен.

— Моят глупав брат беше груб с нея, Маб. Когато излезе от стаята му, бе разстроена. Жените обичат да говорят с други жени, когато са наранени. И тъй като ти си единствената жена в Скарглас, с която тя общува най-често, помислих, че може да е говорил с теб.

— Да, говори с мен, но не е твоя работа какво ми каза. Това, което ми сподели, е лично, доказателство, че ми има доверие. Щом те интересува попитай нея.

Виждайки колко е изнервена, Грегор прегърна Маб през раменете и я целуна по главата.

— Имам само един въпрос: дали Фиона-с-десетте-ножа иска да стане жена на нашия глупав Юън?

— Е, ами, не мисля, че ще предам доверието ѝ, ако отговоря на това. Да, иска го, но не е сигурна дали той я иска. — Тя погледна нагоре към него с лека тревога. — Обясних ѝ как стоят нещата в Скарглас, за да ѝ покажа какъв мъж е леърдът. Мисля, че ме разбра, защото говори малко за брат си Конър. — Виждайки интереса, изписан на красивото лице на Грегор, Маб му разказа всичко за брата на Фиона. — По моя преценка тя има опит с това да се справя с мъже като леърда и смятам, че вече го разбира много добре.

— Да — съгласи се Грегор. — Моето мнение, както и това на братята ми, е, че от нея ще излезе прекрасна господарка на Скарглас.

Въпросът е какво да направим, след като Юън е така решен да отхвърли този безценен подарък на съдбата? — Той се ухили, когато Маб се изчерви. — Аха! Значи вече има заговор? Не може ли да го споделиш с мен? Бих могъл да помогна.

— Съставихме план, но Фиона все още не се е съгласила — призна Маб, осъзнавайки, че е намерила силен съюзник в лицето на Грегор. — Мога единствено да кажа, че един ден конците от раната на леърда ще трябва да се махнат и вероятно ще имам нужда от помощ, ами, да изчезна.

Грегор се разсмя.

— Така да бъде. Обещавам ти, Маб, в този ден ти ще изчезнеш по-бързо от дим и никой няма да може да те намери.

— Нали не мислиш, че леърдът ще се разяри за това?

— Вероятно малко, но довери ми се, даваме му точно това, което желае. Може би просто ще му отнеме малко време да осъзнае какъв късмет има.

* * *

Фиона се загледа в тавана на стаята си. Беше изтощена, но не можеше да заспи. Умът ѝ все още работеше, а мислите се редяха една след друга, отказвайки да я оставят на мира. Всичко, което ѝ каза Маб, не спираше да се повтаря в ума ѝ, настоявайки тя да премисли всеки факт внимателно и да разбере правилно всичко. Почти ѝ се искаше да не бе говорила с Маб, да бе останала заключена в болката си, мислейки, че всичко е изгубено. Така беше много по-малко объркващо.

Трябваше да вземе решение и бе очевидно, че няма да може да мигне, докато не го направи. Частта от нея, която бе сигурна, че Юън е нейната половинка, бе нетърпелива да последва плана на Маб. Но другата, по-горда част от нея, се противеше пред мисълта да заложи капан на един мъж, използвайки девствеността си, за да го принуди да се ожени за нея. Искаше Юън да желае да се ожени за нея, да я помоли да стане негова жена. Искаше той да я обича, да знае, че двамата си принадлежат.

Тя изруга и затвори очи. Юън бе решен да я държи на разстояние. Бе взел решение да научи коя е, да поиска откуп и да я

изпрати у дома. Нямахте да ѝ даде възможност да го ухажва и да му покаже, че двамата са създадени един за друг. Ако го желаше, щеше да ѝ се наложи да бъде безразсъдна, да използва всички възможни начини да го задържи до себе си, докато успее да набие малко разум в главата му.

Осъзнавайки, че е взела решение, Фиона усети как сънят започва да я надвива. Това, което планираше, предвещаваще да ѝ донесе повече болка, отколкото удоволствие. Никой мъж не харесваше да го мамят и насилват. И всеки мъж, който притежаваше волята да задоволява похотта си само веднъж годишно, докато е обграден от жени, които с радост биха задоволили нуждите му, беше прекалено упорит и трудно щеше да промени мнението си.

Последната ѝ разумна мисъл бе:

— Е, добре, поне мога съм сигурна, че ще ми е верен, веднъж щом решим проблемите си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Юън знаеше, че вероятно тревогата се е изписала на лицето му в мига, в който видя Фиона да влиза в спалнята му.

Въпреки увещанията на Грегор и Саймън, че не могат да открият Маб, той бе сигурен, че именно тя ще прекрачи прага. Освен това явно нетърпението му да бъдат премахнати конците е било прекалено видно за братята му, че да решат да не чакат завръщането на Маб.

Фиона се усмихна сладко, приближавайки леглото му, и той почувства как тялото му се стегна от желание. Очевидно да я държи далеч от погледа си не бе достатъчно да излекува страстта, която изпитваше към нея, макар че досега би трябвало да го е осъзнал. Все пак бе прекарал последните осем дни, откакто я прогони, в непрестанни мисли за нея. Време, което не бе успяло да заличи спомена за вкуса ѝ, за сладките ѝ горещи целувки или за мекотата на кожата ѝ. Бързо придърпа завивката върху слабините си, за да прикрие ерекцията си.

— Къде е Маб? — попита той.

— Очевидно никой не може да я открие — отвърна му тя. — Предполагам, че е излязла извън крепостта да търси билки или растения за отварите, които приготвя. Много съжалявам, но колкото и да съм ти отвратителна, ще трябва да ме изтърпиш.

— Не те намирам за отвратителна — промърмори той и добави: — просто съм свикнал с Маб.

— Разбира се.

Не беше нужно да звучи толкова недоверчиво, помисли си той намусено. Обяснението бе напълно разумно. Все пак той познаваше Маб от години и тя бе много майчински настроена жена. Освен това съществуваше и простият факт, че един мъж не би искал млада и красива жена да го вижда в толкова безпомощно състояние.

Той се напрегна, когато тя отви крака му. Лекото докосване на пръстите ѝ по кожата му, докато махаше превръзката, го накара да стисне зъби срещу нуждата, когато го сграбчи в хватката си. За негово

голямо разочарование махането на конците не причини достатъчно силна болка, че да откъсне вниманието му от нарастващата страст, бушуваща в тялото му.

Вътре в него звярът се събуждаше за живот. С всяко нежно докосване на ръката ѝ той късаше една по една веригите на въздържанието си. Юън се опита да мисли за посевите, за добитъка, за счетоводните си книги, но нищо не помагаше. Когато дебелията плитка се плъзна по рамото ѝ, докосвайки с крайчето си бедрото му, той потрепери.

Юън наблюдаваше като в транс как посяга към нея и знаеше, че този път няма да успее да се въздържи.

Фиона премахна последния конец и се опита да се концентрира върху белега, който бе останал, но се провали. Наложил се да свие ръка в юмрук, за да не се подаде на желанието да погали дългия, добре оформен крак на Юън. С гладки мускули, покрити със ситни черни косъмчета, кракът му ѝ се виждаше толкова красив.

Фиона поклати глава, удивена и леко развеселена от начина, по който се бе замаяла.

Макар че ако помилваше бедрото му, това вероятно щеше да ѝ помогне да го съблазни, помисли си тя. Маб се бе изразила много ясно, ако Юън бе решен да е джентълмен, щеше да ѝ се наложи тя да го съблазни. Маб го беше нарекла „леко побутване в правилната посока“. Молейки се да не се посрами, Фиона постави ръка на силното му бедро.

Юън си пое дълбоко дъх, привличайки вниманието ѝ. Тя тъкмо се канеше да го погледне, когато той хвана здраво плитката ѝ. Фиона дори не си помисли да възрази, когато използва косата ѝ, за да я придърпа към себе си.

Младата жена потръпна под страстния му поглед, очите му бяха изпълнени с желание. Ако може да я гледа така и въпреки това да я отпрати след една целувка, Фиона чувстваше, че това ще е доказателство, че задачата ѝ е безнадеждна.

— Казах ти, че ще е най-добре Маб да ме обслужва — каза Юън.

— Маб не е тук — отвърна Фиона, — а и не виждам каква разлика има дали аз ще махна конците, или Маб.

— Не? Ако Маб беше на твое място, нямаше да направя това.

От устните ѝ се откъсна тихо възклицание, когато той я подхвана под ръцете и я вдигна, настанявайки я върху себе си. Действието бе толкова бързо и неочаквано, че големите обувки, които носеше, се изхлузиха от краката ѝ и паднаха на пода.

Когато постави ръце на широките му, гладки гърди, за да успее да се задържи на мястото си, той простена. А после я целуна.

Целувката му бе пламенна, много по-решителна от предишните, които бяха споделяли. Фиона се надяваше това да значи, че най-после е изпуснал железния контрол, под който държеше страстта си. В целувката му имаше такава нужда и такъв глад, че Фиона откри, че ѝ е изключително трудно да не се отдаде сляпо на собственото си всепоглъщащо желание. Бореше се да задържи поне част от съзнанието си далеч от страстната мъгла, защото искаше да може да усети, ако той започне да възвръща контрола си. Макар да не бе сигурна какво може да направи, ако отново започне да я отблъсква, искаше поне да има достатъчно време да реагира и да даде всичко от себе си, за да го спре.

Плъзна ръце по гърдите му и почувства как той потръпна, също както трепереше и тя. Усецането на топлата му кожа, разстлана върху стоманени мускули, и дори допира на мъничките косъмчета в средата на гръдния му кош караха сърцето ѝ да препуска необуздано. Ръцете ѝ копнееха да го докосват, да изследват всяко възвишение и всяка изпъкналост. Скоро Фиона почувства неудовлетворение от позицията им, въпреки че трескавите му целувки възпламеняваха тялото ѝ. Начинът, по който бе обвил ръце около нея, държейки я върху себе си, ѝ пречеше да го докосва така, както ѝ се искаше.

Сякаш в отговор на молитвите ѝ той ги превъртя, лягайки настрани с лице един срещу друг. Тя бързо се възползва от новата позиция, плъзвайки ръце около него, за да погали гърба му. От гърлото ѝ се откъсна накъсан стон, когато мъжът започна да целува шията ѝ. Каквито и мисли и планове да бе имала, всичко се стопи под огнената страст, която той разпалваше в тялото ѝ.

— Би трябвало да бягаш, Фиона-с-десетте-ножа — каза Юън, въпреки че в същия миг разкопчаваше роклята ѝ, отчаяно искайки да види, да докосне и да вкуси меката ѝ кожа.

— Защо?

Фиона можеше да усети как разтваря дрехите ѝ. Лека несигурност охлади страстта ѝ, когато се зачуди как ли ще реагира, когато види белезите ѝ. Но бързо и безпощадно погребва страха си и се обърна, за да го улесни, докато сваля дрехите ѝ. Ако белезите ѝ го отвращаваха, по-добре бе да го научи още сега. Това щеше да значи, че не е мъжът, за който го е мислила, и че е отдала сърцето си на една илюзия.

Поглеждайки надолу към Фиона, която сега носеше само тънка роба, която по-скоро разкриваше, отколкото прикриваше тялото ѝ, Юън опита да задържи последните жалки остатъци от контрола си.

— Защото освободи звяра.

— О, ами добре, това звучи интересно.

Той отвори уста, за да ѝ обясни по-добре, но тя помилва бедрото му с едната си мека, красива ръка, и всичият контрол, който бе успял да запази, просто се изпари. За нея бе прекалено късно да се спаси. Макар че тя не бе опитала особено да го стори, помисли си той, докато сваляше робата ѝ с треперещи пръсти. Очевидното ѝ желание му пречеше да мисли разумно.

Издърпа ленената дреха, хвърли я настрана и я погледна. Само един поглед му бе достатъчен да знае, че вече нищо, освен смъртта, не може да го спре. Само този един път щеше да вземе това, което желае, това, от което се нуждае, пренебрегвайки последствията.

Напрежението обзе цялото ѝ тяло, когато Юън я изгледа под натежали от страст клепачи.

— Звярът все още ли е на свобода? — попита тя с несигурен шепот.

— О, да. На свобода и готов да се развилнее.

Не бе сигурна какво значи, но след миг вече не я бе грижа. Той постави огромните си ръце на гърдите ѝ и тя бе изненадана, че огънят, горящ вътре в нея, не изби на повърхността изпод дланите му.

Уверена, че този път той няма да я отблъсне, Фиона освободи малкото контрол, който имаше, и остави страстта да я управлява.

Юън проследяваше всяко докосване на ръцете си с целувки и нежно близване с език. Фиона се озова по гръб, чувайки мекия звук на нещо, което се къса, когато той отметна завивките настрана, освобождавайки тялото си от тях. Тя успя да хвърли само бърз поглед към тялото му. Той бе много едър мъж и Фиона реши, че вероятно е за

добро, това, че не успя да го зърне целия точно сега. Тогава той пое болезнено стегнатото връхче на гърдата ѝ в уста и тя изгуби способността си да мисли.

Юън отчаяно се опитваше да намери поне частица контрол, но бе невъзможно. Нежните стенания, които издаваше тя, и начинът, по който дребното ѝ тяло се движеше под неговото, го принуждаваха да продължава сяпао напред.

Любовната му игра стана по-бурна, дори обезумяла, но изглежда тя се чувстваше по същия начин. Едва когато проникна силно в нея, преминавайки през тънката бариера на невинността ѝ, и чувайки болезнения ѝ стон, успя да възвърне частица от разума си.

Бореше се да измисли правилните думи, с които да я успокои, и се мъчеше да поеме дъх, за да ги изрече, когато тя обви краката си около него. Начинът, по който изви слабите си бедра, поемайки го понавътре в стегнатото си горещо тяло, го погуби. Вече не мислеше за нищо друго, освен за тялото си, което крещеше за освобождение.

Фиона се загледа към тавана над леглото на Юън. Нежно милваше гърба му, докато той лежеше в прегръдките ѝ, изтощен и дишащ тежко. Усещането на слетите им тела и знанието, че му е доставила удоволствие, накара и нея да почувства удоволствие. И все пак зад тази топлина, зад това задоволство се долавяше усещане за незадоволеност.

Очите ѝ се разшириха, когато осъзна това, което ѝ убягваше. Юън не я накара да крещи. Тя си спомни как Джили се мъчеше да ѝ я обясни какво чувства жената, когато прави любов с мъж, и че тези чувства са толкова неописуеми, че карат Джили да крещи така, че всички да я чуят, когато прави любов с Конър. Юън обаче не ѝ бе дал това.

За миг Фиона реши, че в нея има нещо нередно, но бързо прогони тази мисъл. Бе почувствала страстта, тя бе дива и необузdana. Нуждата вътре в нея бе достигнала почти болезнени висини. Дори острата болка от загубата на девствеността ѝ не бе успяла да я намали. Със силните тласъци на Юън тя бе почувствала, че се спуска към пропастта.

Тогава той бе приключил, изпълвайки утробата ѝ със семето си, преди да се срине в ръцете ѝ. И там бе проблемът, помисли си тя. Той бе свършил, но не и тя. Юън я бе отвел до портите на рая, но ги бе престъпил сам, изоставяйки я след себе си.

Отвори уста, за да му го каже, но бързо размисли. Инстинктите ѝ казваха, че дори малката критика, реална или не, ще бъде сериозна грешка от нейна страна.

И малкото, което бе научила от останалите, или дори от самия Юън, ѝ бе показало, че той не е особено уверен, що се отнася до това колко е привлекателен за жените. Мъж като брат ѝ Конър вероятно щеше да види предизвикателство дори срещу най-малкия намек за критика. Но Юън щеше да го приеме като удар по увереността си.

Беше без значение дали я кара да крещи или не, каза си тя, усещайки как той се успокоява в прегръдките ѝ. Намираще достатъчно радост в целувките и ласките му. Освен това откриваше колко голямо удоволствие изпитва, като му доставя удоволствие. Съществуваше и възможността, след като той задоволяваше нуждите си толкова рядко, сега просто да бе прекалено гладен да задоволи собственото си тяло. Но това щеше да премине и тогава той щеше да ѝ даде това, която Джили така и не успя да ѝ обясни с думи.

Сега най-голямото ѝ притеснение бе как да го спре отново да се отдръпне от нея. Тя го усети как се стяга и се подготви за конфронтацията.

Юън направи гримаса, когато разумът му се възвърна. Беше изгубил контрол. И по-лошо, бе напълно сигурен, че е оставил Фиона незадоволена. Не бе сигурен откъде го знае, тъй като Фиона напълно го бе подлудила. Начинът, по който му действаха ласките ѝ, бе отнел целия му контрол и, очевидно, целия разум.

И след като вече нямаше връщане назад, щеше да му се наложи да намери начин да задържи лудостта, докато и тя намери удоволствието си.

Ставайки, той взе парче плат от масата до леглото и една купа с вода. Игнорира изчервяването ѝ и нежно отми доказателството за изгубената ѝ невинност. Докато правеше същото със себе си, се мъчеше да намери правилните думи, които да ѝ каже.

Легна на една страна, подпря глава на ръката си и най-после се усмихна, когато Фиона придърпа завивката, завивайки телата им.

Обърка го това, че тя не каза нищо за жалкото му представяне като любовник. Хелена винаги на момента му казваше, щом се провалеше да ѝ достави удоволствие. Но, разбира се, Хелена не бе девица. Имаше възможност Фиона да е толкова невинна, че да няма представа, че се е провалил.

— Не се справих особено добре — заяви той и се зачуди защо тя му се намръщи.

— Не смятам, че го направи сам — сопна му се тя. — Няма за какво да се чувстваш виновен.

Имаше, но той нямаше да спори за това точно сега, нито щеше да рискува да нарани чувствата ѝ, изричайки съжаленията или страховете си.

— Не те задоволих. Затова не се справих добре.

— О, не. Беше много приятно.

— Фиона, не е нужно да ме лъжеш. Знам, че не те задоволих, и че не свърши.

— О, имаш предвид, че не ме накара да крещя. — Изведнъж, сякаш разтревожена, че някой може да влезе всеки момент, Фиона взе от пода долната си риза и я облече.

Макар тялото му да бе готово и настояваше да я обладае отново, Юън не я спря да се облече. Обмисляше да я отведе до върха само с ръце, но знаеше, че няма да има сили да спре до там. Щеше да я люби отново, поддавайки се на нуждата да почувства удоволствието от това да се потопи отново в стегнатото ѝ тяло. Беше по-добре, че се бе облякла, тъй като на тялото ѝ щеше да му трябва време, за да се възстанови и кървенето да спре.

— Да те накарам да крещиш? — попита той, наблюдавайки я как се облича.

— Да. Нашата Джили крещи, когато прави любов с брат ми. Направо разтриса стените на крепостта. Тя твърди, че е блаженството, което я кара да вика толкова силно. Наложил се да сложи по-дебели врати на спалнята им. — Фиона се усмихна, когато Юън се разсмя.

Когато опита да се отдалечи от леглото, Юън хвана ръката ѝ.

— Когато се венчаем, ще те накарам да крещиш — каза Юън, гледайки я внимателно.

Искаше точно това, напомни си Фиона. Точно това бяха планирали двете с Маб. Но въпреки това се почувства виновна. Всичко

това целеше да го измами, да го улови в капан, без значение колко добри бяха причините ѝ. Тя трябваше да му даде избор да реши сам.

— Не е нужно да се жениш за мен — каза му тя.

— Напротив, нужно е. Току-що отнех девствеността ти.

— Тя е моя и сама решавам на кой да я дам.

— Може би, но мой дълг бе да устоя на изкушението. Може да не знам коя точно си, но знам, че си от благороден произход. Брат ти е леърд. — Той едва не се засмя, когато видя удивлението ѝ от факта, че бе издала тази информация. — Мой дълг е да направя нещата, както е редно.

— Не искам съпруг, който не ме желае, и който е коленичил пред олтара, подтикван единствено от честта си.

Той целуна дланта ѝ.

— Няма да е само от чест. Можеш ли да отречеш страстта помежду ни?

— Не — отвърна тя тихо, — но ти не искаш да се жениш.

— Един мъж може да промени мнението си. Нима съм толкова лош избор за съпруг?

— Не бъди идиот. Тук не става въпрос дали си добър, или лош избор за съпруг. А това дали наистина искаш да бъдеш такъв.

— Може би преди не исках, но вече го желая. Мислиш ли, че роднините ти ще дойдат да ме потупат по гърба и да ме похвалят какъв напет момък съм, когато разберат, че съм отнел девствеността ти? Нямам нужда от повече врагове.

Сърцето ѝ настояваше, че това е жалка причина за сключване на брак, но разумът ѝ замълча. В мига, в който се върнеше в Дайхладах, Конър щеше да намери начин да измъкне от нея цялата информация, и тя не можеше да е сигурна дали ще успее да потуши гнева му.

Последното нещо, което искаше, е Конър и Юън да се изправят един срещу друг с меч в ръка заради нея. Влюбеният ѝ ум веднага реши, че ще е прекрасен подарък за Юън да му осигури един толкова силен съюзник, и заради това се наруга наум. След като бе сигурна, че ще се венчаят, щеше да ѝ се наложи да се стегне, или много скоро щеше да се върти и извива в опит да го удовлетвори.

— Освен това аз излях семето си в теб. — Решен да добави още разумни причини за брака им, тъй като смяташе, че тя обмисля думите му. — Дори сега можеш да носиш детето ми.

Фиона отскубна ръка от неговата и я вдигна, карайки го да замълчи.

— Достатъчно. Не е нужно да ме заровиш под причини за брака ни. Истината е, че ако изречеш още една разумна причина, мога инатливо да отхвърля предложението ти.

Юън се напрегна вътрешно, докато седеше. Трябваше да ѝ каже мили думи, но бе наистина неумел във флирта и ухаждането. Единствената ясна мисъл в ума му бе, че отново я иска в леглото си. Да ѝ каже колко отчаяно иска отново да се потопи в нея, едва ли щеше да се сметне за особено ласкателство. Закле се, че ще помисли за някакви нежни думи, които да ѝ каже в сватбената им нощ. Заслужаваше ги за удоволствието, което му бе доставила, а и няколко комплимента нямаше да я накарат да го смята за слаб и заслепен.

— Добре. Значи ще се венчаем след два дни — каза той.

— Два дни?

— Да. Това ще ти даде време да се възстановиш, а аз да стоя по-стабилно на краката си. — Той я сграбчи за кръста, дръпна я към себе си и я целуна бързо, но страстно. — Ще ти бъда верен и ще те карам да крещиш.

Докато Фиона бързаше да излезе от стаята, се зачуди дали да приеме вторите му думи като обещание, или като заплаха.

Срещайки Грегор и Маб в коридора, тя сграбчи Маб за ръката и я повлече към спалнята си. Още се изчервяваше от напрегнатия поглед на Грегор, когато двете с Маб се озоваха в стаята.

— Не те е отблъснал този път, нали? — попита Маб, усмихвайки се широко.

— Не — въздъхна Фиона, седайки на края на леглото. — Ще се венчаем след два дни.

— Не ми звучиш толкова доволна, колкото би трябвало да си.

— О, част от мен е много доволна, тази глупава, изпълнена с надежди част от мен, която си мисли, че е много просто да накара Юън да ме заобича. Другата обаче е леко обърквана от липсата на дори една мила дума от негова страна. Нито една, без дори и някоя мъничка, някое просто ласкателство.

Маб седна до Фиона и започна да я гали по гърба.

— И това ще се случи. Знаеш, че страстта му е насочена към теб. За много мъже това не значи кой знае колко, но при Юън значи много.

— Би ми се искало да вярвам в това.

— Вярвай, защото е факт. Каквото и да караш младия глупак да изпитва към теб, то е достатъчно силно, че да загърби собствените си железни правила и дисциплината си. Това е по-голяма основа, отколкото имат повечето жени, встъпвайки в брак. От теб зависи да засадиш в него нещо по-дълбоко, така че да задоволи нуждите ти.

— Права си. Сега имам шанса да го направя, защото той няма да може да избяга от мен, и вероятно няма да вижда причина да го прави. От мен зависи да направя този брак успешен. Просто ми се иска да бъда по-уверена в способностите си.

— Чуй един малък съвет от жена, които има малко повече опит с мъжете. Да, Фингал беше голяма грешка в преценката ми, но някога бях омъжена. Не беше брак по любов, те се срещат много рядко, но аз го направих такъв.

— Има ли някаква тайна?

— Да, макар че за това мъжът трябва да има сърце, което да докоснеш. Но, чуй ме, аз познавам Юън от години и, довери ми се за това, момчето има много голямо сърце, макар че се опитва да го погребее дълбоко в гърдите си. В началото трябва да се научиш да не приемаш всичко присърце. Дори мъж, който истински обича момичето, за което се жени, говори глупости и прави грешни стъпки. Мъжете имат нужда от обучение.

Фиона се ухили и кимна.

— Нашата Джили обучи брат ми. Той имаше няколко много странни и закоравели виждания за дамите и съпругите.

— Повечето мъже ги имат. От това, което си ми казала за тези двамата, мисля, че ще ти е от полза да си спомниш всичко, което ти е казала Джили за това как е направила брака си успешен. Също така мисля, че истината е съществена част от добрия брак. И под истина имам предвид да казва какво мислиш и какво чувстваш. Само така един глупак ще се научи да те цени като нещо повече от топло тяло в леглото си. Един мъж не може да го е грижа за жена, която не познава или която не разбира, нали?

— Да. Освен това, ще е по-лесно, след като с Юън се венчаем, защото няма да е нужно да претеглям всяка своя дума. — Тя направи гримаса. — Само се надявам да няма някои врагове измежду роднините ми по кръв или по брак.

— Всъщност коя си ти? — Маб сложи ръка върху нейната. — Кълна се, че няма да кажа на никой това, което ми кажеш.

— Аз съм Фиона Макенрой от Дайхладах. Брат ми е леърдът. Той е женен за Джилиан Мъри, дъщеря на сър Ерик Мъри от Дъблин, племенница на лейди Малди Мъри от Дънкойл и доведена сестра на сър Джеймс Дръмънд, леърд на Дънкрейг. Брат ми Дърмот е леърд на Клакхтром и наскоро се ожени за Илса Камерън, единствената сестра на Сигимор Камерън, леърд на Дъбхайдленд. И по изражението на лицето ти, Маб, разбирам, че вече намери проблем.

— Не. Е, може би. И все пак толкова силни съюзници могат да онекотят удара. А и тези Дръмънд са роднини на починалия ми съпруг. Но, Камерън, мила моя...

— Да не са врагове на Макфингал?

— Не... роднини.

— О, не, не ми казвай, че това са роднините, които сър Фингал толкова мрази.

— Е, ами може да не са същите, Има толкова много семейства с фамилията Камерън. Сигимор може да е често срещано име...

— Не е, и ти много добре го знаеш. Сигимор, който е леърд на Дъбхайдленд, е още по-рядко срещано. Грамаден мъж, червена коса, странно чувство за хумор? Има тринадесет братя? Всичките са червенокоси?

— О, боже. Той е. Племенникът на Фингал. Синът на жената, която Фингал смята, че са отнели от него. Е, но това е без значение. Юън не таи лоши чувства към тях, той просто е оставил баща му да се гневи. Истината е, че според мен леърдът смята, че всичко това е голяма глупост, особено като имат толкова отчаяна нужда от съюзници. А и повечето, на които Фингал има зъб, вече са мъртви. Брат му, жената, бащите и на двама им. Затова не е като да трябва да се изправяме пред тези, за които смята, че са го предали. Ако Юън бе тук преди три години, когато се отби Сигимор, подозирам, че щеше да приветства мъжа.

— Моля се да си права, Маб. Дори Камерън да са ми роднини само по брак, те все пак са роднини, и ще ми е омразно, ако се озова в свада между тях и съпруга си — въздъхна Фиона и поклати глава. — А аз си мислех, че Юън ще е приятно изненадан от това коя съм и какви са връзките ми.

— Е, можем да бъдем повече от сигурни, че ще е изненадан.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Не мога да повярвам, че не си я накарал да ти каже коя е! — възкликна Грегор, докато помагаше на брат си да облече тежкия, избродиран в черно и сребристо жакет. — Ще се ожениш за нея след час.

— Тя ще ми каже, когато се венчаем. Мисля си, че все още се бои малко да не размисля и да поискам откуп за нея, ако узная коя е, преди да изречем клетвите си.

Нямаше никакъв шанс това да се случи, помисли си Юън. Но не бе направил никакви усилия да убеди в това Фиона. За да го направи, щяха да му са нужни цял набор от нежни думи, и въпреки усилията му през последните два дни, той не успя да измисли нищо. Освен това се боеше, че ако започне да я разпитва, тя ще го накара да признае нещо, които той не би искал да ѝ казва.

Страстта беше безопасна. Страстта беше нещо, което може да ѝ дава, без да се тревожи, че тя ще види нещо повече от нормална мъжка похот. Останалите чувства обаче щеше да държи за себе си. Хелена го бе научила колко е опасно да отдадеш сърцето и душата си на една жена. Може би бе несправедливо към Фиона, защото тя въобще не беше като Хелена, и макар да нямаше никакви знаци, които да го карат да се съмнява в нея, той просто не можеше да спре да се тревожи. Може и да желаше Фиона, но истината бе, че не я познава. Предателството на Хелена го бе оставило наранен и бдителен. Едно предателство от ръцете на Фиона щеше да го опустоши. Юън не бе сигурен откъде знаеше подобно нещо и не желаше да надниква твърде навътре в сърцето си, за да разбере защо щеше да се случи така.

Печално призна пред себе си, че не вярва напълно в страстта, която Фиона показва в обятията му. Жените рядко изпитваха страст към него. Това, което бе показвала Хелена, се бе оказало лъжа. Курвите в селото правеха това, за което им се плаща. Няколкото прислужници, които се опитаха да се пъхат в леглото му, го преследваха заради

позицията му на леърд, изкушени от това, което могат да получат от него.

През последните два дни той непрестанно обмисляше правенето на любов с Фиона, припомняше си всеки звук, всяко докосване и всяко нейно движение. Не можеше да открие никакъв фалш в страстта ѝ, но тъй като ненавиждаше самата мисъл, че въздишките и целувките ѝ можеха да са лъжа, не можеше напълно да се довери на преценката си.

— Не изглеждаш особено щастлив — промърмори Грегор. — Жениш се за хубаво момиче. Мислех, че поне би следвало да се усмихваш, щом знаеш, че ще е в леглото ти всяка нощ.

— Да, би трябвало — отвърна Юън, — просто съм леко притеснен вътрешно. Но, да, тя е много красива.

Грегор изруга и поклати глава.

— И ти се чудиш защо е избрала именно теб. Не си страшилище, Юън. Да, на лицето ти има белег, но не караш децата да сънуват кошмари. Очевидно е, че Фиона идва от място, където не е безопасно и се води война. Подозирам, че един-два белега въобще не я тревожат. А и тя има белези, нали така?

— Миниатюрни. Почти незабележими. Моите не са малки, нито незабележими. — Той погледна надолу към сватбената си премяна. — Това е все едно направиш букет от коприва и да се опиташ да убедиш всички, че са рози.

— По дяволите, Юън, това ли е завета, който ти остави онази кучка Хелена?

— Тя беше красива и твърдеше, че изпитва страст към мен, но всичко е било само един капан. Лъжа. Показа го напълно ясно, когато ме предаде в ръцете на Хю Грей. Истинските ѝ чувства се разкриха тогава, в думи и дела.

— И ти ѝ повярва, повярва на жена, която отива в леглото на един мъж, а на следващата нощ го води към гибелта му? Юън ти беше на двадесет и една. Да, вече мъж, но благодарение на монашеския си живот доста неопитен с жените. Истината е, че никой от нас нямаше да се справи по-добре. Останалите бяхме по-млади, и макар да имахме повече опит от теб с жените, няхахме абсолютно никакъв шанс да се справим с жена като Хелена. Момичетата тук са прями и директни. Понякога казват „да“, а понякога казват „не“. Дори курвите в селото не лъжат. Даваш им монетите и те те оставят да правиш каквото искаш. Е,

някои може да стенат или да плачат, дори да хвалят мъжа, който е с тях в леглото, но това са безобидни лъжи, такива, които да го направят щастлив. Но Хелена беше курва, изпратена да ни предаде, и освен това бе много добра в това да накара един мъж да плати за услугите ѝ прескъпо. Никой от нас не бе готов за нея.

— Винаги съм се чудел защо не се насочи към баща ни, който беше леърд.

— Защото е разбрала, че и на него, точно като на нея, му липсва сърцето. Щеше да я вкара в леглото си, но нямаше да ѝ даде нищо. Не можеше да го омае. Останалите бяхме прекалено млади, не бяхме наследници и не вършихме почти нищо наоколо. Баща ни бе на гърба на коня, но дори и тогава ти държеше юздите. — Грегор напълни две чаши с вино и подаде едната на Юън.

— И значи ти не мислиш, че Фиона е нещо различно от това, за което се представя, хубаво момиче, изгубено в чужди земи?

— Не, не мисля. Тя е тук повече от две седмици и не е направила нищо, което да ме накара да помисля, че е различна от тази, за която се представя. Не задава подозрителни въпроси, нито обикаля из крепостта да разучава кое къде се намира. Не флиртува с никой от нас. Но виждам, че ще ти отнеме известно време да го повярваш.

Юън се замисли над думите на Грегор, докато пиеше виното си. Имаше много истина в думите на брат му, но знаеше, че ще му трябва време да го приеме.

Поклати глава, за да прогони мислите си, допи виното и каза на Грегор:

— Най-добре е вече да слизаме в залата. Надявам се Нейтън да е държал под око свещеника. Искам го трезвен.

— Ще бъде — увери го Грегор, когато излязоха от стаята. — Мисля, че баща ни ще се погрижи за това.

— Старецът още ли се хвали, че този брак е резултат от умните му планове?

— О, да. От начина, по който се надува, човек ще си помисли, че лично е изпречил момичето на пътя ти в деня, в който я срещна. — Грегор наблюдаваше внимателно Юън. — Беше така скромен да признае, че този негов избор може би не е най-добрият, и че момиче с повече месо на кокалите и без белези щеше да е по-добре.

Тихо ръмжене се процеди през устните на Юън.

— Глупак. Най-добре да си мери приказките пред Фиона. И най-добре да не я обижда.

— Така е. Тя може да го нарани. — Грегор се ухили, когато Юън се задави.

Юън спря на входа, преди да влезе в голямата зала, избягвайки широко отворените врати.

— Може да не знам коя е Фиона, но знам, че не съм най-добрият избор за нея. Може би... — започна той.

Грегор го избута през вратите и няколко от мъжете го поздравиха.

— Подхранвай съмненията си колкото искаш, но няма да ти позволя да посрамиш момичето, изоставяйки я пред олтара.

Макар ядосаните думи на Грегор да го изненадаха, Юън кимна. Брат му беше прав. Предположи, че много хора в Скарглас или знаят, или предполагат, че е отнел девствеността на Фиона. Дори не бе помислял да скрие този факт, докато прислужниците не дойдоха да сменят чаршафите в спалнята му и не бе видял петната кръв по тях. Освен това се бяха появили скоро след като Фиона си бе тръгнала и той реши, че са заподозрели какво се е случило, а вестта за това се е разпространила между тях. А подозрението бе получило повече тежест, след като бе обявил, че след два дни ще се венчае за Фиона. Ако отстъпеше пред страха си точно сега, щеше да я посрами пред всички. Смути го факта, че последен се бе сетил за това, което би могло да се случи, но побърза да прогони проблемите от ума си и влезе в голямата зала, приемайки последствията, макар да не бе сигурен, че наистина ги заслужава.

* * *

— Фиона, спри да се въртиш — каза Маб, — или Бони ще навре тези диви цветя в лявото ти ухо.

След бърз поглед към кикотещата се Бони, Фиона застана напълно неподвижно.

— Много командориш, Маб.

— Да, след този ден ти ще си господарката на Скарглас, затова реших, че ще е добре да изхвърля от кръвта си това желание да

раздавам заповеди. — Маб се засмя с другите две жени. — Ще е хубаво отново да имаме господарка на крепостта. Мина доста време. Истината е, че не съм много сигурна дали някога сме имали истинска господарка.

— Сър Фингал е имал пет съпруги, Маб.

— Така е, но да си видяла техния отпечатък някъде из крепостта, като изключим момчетата им?

Фиона се огледа из стаята, която ѝ бяха дали. Беше удобна, изненадващо свободна от всякакви излишни вещи. Беше чиста като останалата част от крепостта, но Фиона знаеше, че това е дело на Клер. Градините и килера с билки бяха поддържани от Маб. Голямата зала беше много хубава, но това беше останало от предишния леърд. Мислейки си за нещата, които Джили и Илса бяха сторили, след като се преместиха в домовете на братята ѝ, Фиона осъзна, че Маб е права. Съпругите на сър Фингал не бяха оставили нищо, освен синовете си, след себе си.

— Колко странно — промърмори тя, — дори и Ани Логан?

— Не — отвърна Бони. — Майка ми казваше, че жената не спирала да тича напред-назад, опитвайки се да откъсва мъжа си от ръцете на другите момичета. А останалите му съпруги не са стояли дълго време тук. Измрели са всичките, освен последната, която е избягала.

— Е, поне така е сложила край на непрестанните женитби на сър Фингал — каза Фиона. — Не може да се ожени за друга жена, след като все още има такава, макар и избягала от него, нали така?

— Не съм много сигурна, че това би го спряло — каза Маб. — Мисля, че е така, защото вече никъде не ходи, никога не напуска Скарглас, затова няма как да намери жени, които не знаят истината за него. Глупакът има единадесет законни сина и двойно повече незаконни. Крайно време е някой да хване и да го завърже на възел — заяви Маб и се разсмя, щом Фиона и Бони се закискаха.

— Ах, милейди, изглеждате толкова красива — каза Бони, като се изправи, за да огледа внимателно Фиона. — Толкова красива коса имате!

Фиона докосна гъстата си коса, която бе оставена да се спуска свободно на къдрици до бедрата ѝ.

— Благодаря, макар че не съм сигурна, че трябва да съм с пуснатата коса, сякаш все още съм девствена.

— Никой, освен леърда, не знае за случилото се — каза Маб, като за последно приглади полите на тъмносинята рокля на Фиона. — Ето, готова си.

— Ще отида да кажа на останалите — каза Бони, бързайки навън.

— О, Маб, тревожа се за това. Наистина се тревожа — прошепна Фиона, мръщейки се след Бони.

— Ами спри да се тревожиш — нареди ѝ Маб. — Мислиш ли, че някой от братята на Юън щеше да е толкова доволен от случващото се, ако виждаше нещо нередно в него? Всеки един от тях, законни или не, са свирепи в лоялността си и защитнически настроени към Юън, макар че той едва ли го осъзнава. Дори само един от тях да решише, че би могла да нараниш Юън, било то физически или психически, щеше да се опита да спре всичко това.

— Може да се опитат, ако знаят, че сме направили заговор, за да отведем Юън пред олтара.

— Ти да не би наистина да мислиш, че не знаят? Грегор знае. Как си мислиш, че успях да остана изгубена в онзи ден? През цялото време бях в килера с билките, но всички те, дори и най-малките, изведнъж станаха достатъчно слепи, че да не ме видят.

Маб хвана Фиона под ръка и я поведе навън от стаята.

— Истината е, че момчетата те избраха за своя леърд, затова спри да се мръщиш. Ще имате достатъчно проблеми през живота си, затова защо просто не се насладиш на днешния ден?

— Ще се опитам, Маб. Истината е, че ще се почувствам по-добре, след като разкрия коя съм и след като шока от тази новина отmine.

— Всичко ще бъде наред — отново я увери Маб, но можеше да види, че момичето продължава да се тревожи.

* * *

— Фиона-с-десетте-ножа? — възкликна Юън, прекъсвайки свещеника. — Не можеш да използваш това име за клетвите ни. Трябва

да използваш истинското си.

— Не, не трябва — заяви тя, чудейки се как е възможно този мъж все още да изглежда толкова грамаден, като е коленичил до нея. — Свещеникът каза, че стига да използвам цялото си име в брачното свидетелство, какво се казва в клетвите не е важно.

— Това е нелепо. Използвай истинското си име.

— Не, не и преди да подпишеш документите, и ще ги подпишеш пръв.

— Ти си ми съпруга, твой дълг е да ми се подчиняваш.

— Само така, момче, кажи й как стоят нещата — викна Фингал, само за да отстъпи крачка назад, след като Фиона и Юън го изгледаха лошо.

— Сега кажи истинското си име на свещеника — нареди Юън и Фиона почти се усмихна на смръщеното му изражение.

— Все още не си ми съпруг, и ако наистина очакваш сляпото ми подчинение, щом изречем клетвите си, то вероятно ще е най-добре да спрем, за да си поговорим насаме.

— О, не. Имайки предвид колко си упорита, ще има да спорим по този въпрос, докато родиш детето ми, което вероятно и в момента расте в утробата ти. — Той кимна, когато тя възкликна и се изчерви. — Ще говорим за това по-късно. — После се намръщи към свещеника. — Е? Продължавай.

След като бе постигнала своето, Фиона реши да не спори и покорно повтори клетвите. Целувката, която й дари Юън, докато братята му подвикваха и крещяха, я остави без дъх и замаяна, но се отрезви бързо, когато поставиха перото в ръката й. Можеше да почувства как останалите надничат иззад нея и Юън, докато я чакаха да подпише документа. Юън вече бе записал името си със смел почерк. Тя си пое дълбоко дъх и записа своето.

— Макенрой? — попита Юън, игнорирайки мърморенето на семейството си зад тях. — От Дайхладах?

— Да, аз съм единствената сестра на леърда, Конър Макенрой — отвърна тя.

— Момиче, те са на почти четири дни езда от тук. Не може да си Макенрой.

— Четири дни? — прошепна тя шокирано. — Милостиви боже, колко време е препускарал онзи кон? Помня, че се чувствах леко замаяна,

но явно съм била изпаднала в безсъзнание. Обаче аз наистина съм Макенрой. — Тя измъкна сребърния нож за хранене от канията на кръста ѝ и го подаде на Юън. — Прочети какво е гравирано на дръжката му. Конър ми го подари за шестнадесетия ми рожден ден. Каза ми, че заслужавам хубав подарък, след като вече може да ми го купи, тъй като съм добро момиче и съм успяла да оцелея под грижите му. — Тя се усмихна на спомена.

— *На малката Фиона, Макенрой до мозъка на костите си.* Конър. — прочете Юън и я изгледа странно, докато ѝ връщаше ножа. — Коя е Джили, за която не спираш да говориш? Жена му, нали?

— Да. Джилиан Мъри, дъщеря на сър Ерик Мъри от Дъблин, племенница на лейди Малди Мъри от Дънкойл, доведена сестра на сър Джеймс Дръмънд, леърд на Дънкрейг. Ние, Макенрой, сме съюзници с клана Далглеш от Дънспийр и клана Гауди от Абъруелън. Брат ми Антъни управлява Ал-давок на север от нас. — Мъжете в залата започнаха да говорят все по-високо, но Фиона не откъсваше поглед от Юън. Той изглеждаше истински удивен. — По-големият ми брат, Дърмот, е леърд на Клакхтром. Той се ожени наскоро — тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои, преди да продължи — за Илса Камерън, единствената сестра на Сигимор Камерън от Дъбхайдленд. — Шумът около тях изведнъж секна толкова рязко, че Фиона се зачуди дали някой от тях ще успее да си спомни как се диша.

— Чрез роднините на Джили, клана Мъри, наши съюзници са Макалпин от Кеирнмур, Армстронг от Ейгбал, Макмилан от Белахен, Дръмънд от Дънбеа, Киркалди, Кинлох, Лусет от Франция... — Тя спря, когато Юън постави два треперещи пръста на устните ѝ.

— Проклетата Камерън — кресна сър Фингал, разбутвайки всички, за да стигне до Фиона и Юън. — Знаех си. Тя не е нищо повече от шпионин, изпратен от глупака Сигимор.

Борейки се да мисли въпреки шока, който му поднесе Фиона, Юън обви ръка около раменете ѝ и я притисна към себе си.

— Тя не е Камерън. Просто е сродена с тях чрез брак... брака на брат ѝ.

— Все същото е. Трябва да я изпратим обратно на Сигимор.

— Няма да я пращаме никъде — каза Юън, а гласът му бе леден и твърд, докато се бореше с гнева, предизвикан от омразата на баща му

към собствените му роднини. — Сега тя е моя съпруга. Може вече да носи детето ми.

— Ще престанеш ли да го повтаряш? — промърмори Фиона, но млъкна, когато Юън я стисна леко.

— Така или иначе тези Камерън, които според теб са сторили нещо нередно, отдавна са мъртви — продължи Юън. — Сигимор не е заплаха за нас. Истината е, че не разбирам защо той продължава да идва тук, само за да гледа как бързаш да затвориш портите пред лицето му.

— Няма да се разправам с някой от тези проклети Камерън!

— Тогава недей. Ако има нужда, аз ще се справя. Това е последният път, в който обръщаме гръб на единствения клан наоколо, който не иска да ни избие. Те са наша кръв, за бога!

— Не и моя!

— Извинен си — въздъхна Юън, когато, след като хвърли последен поглед към Фиона, баща му се оттегли към масата с ейла.

— Мислиш ли, че това ще е краят? — попита Фиона.

— Мисля, че ще мърмори от време на време, но нищо повече. Това е стара вражда, за която се е вкопчил сякаш е свещена реликва, но не се пролива кръв. Най-лошото, което може да направи, е да обижда Сигимор, ако отново се появи пред портите ни.

Фиона се опита да се усмихне.

— Не бих се тревожила за това. Сигимор няма да дойде — Тя осъзна, че всички я гледат с нарастваща интензивност. — Какво ви става на всички? Да не ми е пораснала втора глава?

— Не, просто армия — провлече Грегор. — Подозирахме, че чрез теб ще се сдобием с един съюзник, но, Господи, момиче, не подозирахме, че може да си сродена с половин Шотландия.

— Клановете не са много големи — промърмори тя и се намръщи, когато Грегор се засмя.

— Ела, празничната трапеза вече е сложена — каза Юън. — Предлагам всички да се залавяме с нея.

Думите на Юън нарушиха тишината и всички се придвижиха към масите. Фиона наблюдаваше внимателно Юън, докато той я отвеждаше към местата им, и я настави да седне до него. За мъж, който с години копнееше да има съюзници, не изглеждаше ужасно доволен от тези, които му осигуряваше тя. Е, наистина голяма част от

тях бяха роднините на Джили, но Фиона знаеше, че те считат и нея за роднина. По времето, когато бе ходила, за да се учи от лейди Малди, бе срещнала много от тях, и знаеше, че те гледат на всички Макенрой като на свои скъпи роднини. А дори имайки предвид единствено съюзниците на семейството ѝ, подаръкът, който му правеше, бе наистина голям. И все пак той стоеше мълчалив и разсеян.

— Ядосан ли си, Юън? — попита го тя най-последно, говорейки тихо, за да не могат останалите да я чуят.

— Не — Юън разсеяно погали ръката ѝ, която бе отпуснала на масата. — Шокиран. Заради уменията на баща ми да създава врагове, през целия ми живот сме били сами. След години работа успях да стопля отношенията на част от клановете, които се гневяха срещу баща ми, макар да не станаха истински наши съюзници. Само Грей останаха наши върли врагове. Останалите едва ли ще ни станат съюзници, докато баща ми все още е жив, но вече не са ни и истински врагове, просто познати. А сека, след като коленичих за кратко пред свещеника, се оказах обграден от съюзници. Дори и да смятаме само семейството ти за такива, това е много повече от всеки съюз, който съм успявал да създам.

— Брат ми беше малко шокиран, когато научи точно коя е Джили. Ние също много дълго се справяхме абсолютно сами. Едва когато Джили пристигна, осъзнахме, че Гауди и Далглеш са много по-близки съюзници, отколкото някога сме мислили.

Юън поклати глава, бавно осъзнавайки големината на промените, които бяха настъпили. Направи гримаса, когато осъзна, че Фиона наистина е много повече от това, което заслужаваше. За доброто на хората си бе щастлив заради съюзите, които тя осигуряваше на клана му, но една толкова богата награда трябваше да отиде при някой по-богат и по-могъщ леърд от него.

Но така или иначе всичко вече бе факт, помисли си той, гледайки как Фиона се смее на нещо, казано от Саймън. Той я бе докоснал, бе отнел невинността ѝ и се бе венчал за нея. Нямахше връщане назад. Имайки предвид връзките ѝ, да ѝ обърне гръб щеше да бъде много нездравословно както за него, така и за целия му клан. Юън не смяташе, че Фиона е жена, която ще насочи отмъщението си към него, ако ѝ обърне гръб, но можеше въобще да не поискат мнението ѝ.

Не би го изненадало, ако се окаже изправен срещу роднините ѝ, тъй като я бе отвлякъл за откуп, бе я отвел в леглото си и се бе оженил за нея. Имаше възможност да успее да скрие частта за откупа и отнетата девственост, но не се надяваше много, че ще може.

Докато се хранеха и бяха принудени да изтърпяват невероятно нелепите тостове, вдигани от братята му, до момента, в който Юън не им хвърли по един убийствен поглед, заплашвайки ги да престанат, той разпита Фиона за семейството ѝ. Историята ѝ бе по-скоро весела, отколкото мрачна. Освен това малко го тревожеше факта, че тя познава роднините му от клана Камерън по-добре от него. Но сега вече имаше на своя страна връзката на кръвта и на клана. Тази връзка можеше да се разрасне, простирайки се както към клана Мъри, така и към братовчедите му Камерън. Юън искаше той и клана му да се свържат с тези семейства.

Направи гримаса, когато някой започна да свири някаква мелодия. Побутван от братята си, се насили да изтанцува един танц с Фиона. Чувствайки се голям и непохватен, скоро я остави на грижите на Грегор и другите. Седна на мястото си и не откъсваше поглед от нея, докато движението на косата ѝ и на малкото ѝ тяло не сгорещиха кръвта му. Тя се усмихваше и се смееше, танцуваше с всеки от братята му, включително и с изчервения, непохватен Саймън. Веднъж дори изтанцува странен, но много мил танц с децата, всичките до едно копелета на баща му, преди да бъдат отведени по леглата от бавачките си.

Жегна го лека вина, когато осъзна, че не просто се наслаждава на гледката на булката си, която се забавлява от сърце. Призна пред себе си, че търси признаци за предателство и измяна, макар да не намираше никакви. Тя не флиртуваше, не се усмихваше прекалено много, нито танцуваше прекалено дълго с един и същ мъж, нито показваше, че предпочита компанията на един повече от компанията на друг. Истината бе, ако можеше да се довери на преценката си, че тя се отнасяше към всички с едно и също приятелско отношение. Нито повече, нито по-малко.

Осъзна, че тя се държи като жена, отгледана от мъже, към която се бяха отнасяли като с брат, точно както твърдеше. Фиона не показваше нито страх, нито подчинение.

Юън подозираше, че тя би дала уважението си единствено на мъж, който го заслужава, и никога няма да бъде обвинявана, че е покорна. Оказа се, че омъжвайки се за него, Фиона бе направила неговите братя и свои. Беше му приятно, че братята му и мъжете му не просто приемаха Фиона, а и я приветстваха. Само ако можеше и баща му да го стори.

Избутвайки тези мисли настрана, Юън се изправи и тръгна към невестата си. Все още бе разкъсван от подозрения и страхове, но в момента реши да ги прогони в най-отдалечения ъгъл на съзнанието си. Съдбата го бе дарила с красива съпруга, такава, която можеше да го възпламени. Беше време да спре да мисли върху това и просто да му се наслади. Но нямаше намерение да го направи като галопира из голямата зала под акомпанимента на зле изсвирена песен. Когато тя премина покрай него, той улови ръката ѝ и прекъсна танца.

— О, Юън, да не би... — започна Фиона, но думите ѝ бяха прекъснати от стреснатия ѝ вик, когато той я вдигна и я преметна през рамо. — Юън, пусни ме долу! — нареди тя и се изчерви силно, когато братята му, както и доста от останалите мъже, започнаха да подхвърлят някои доста неприлични предложения за това какво би следвало да стори Юън сега.

— Ами празненството?

— Празненството може да продължи без нас — каза той, изнасяйки я от голямата зала — Време е.

— Време за какво?

— Време е да те накарам да крещиш.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На Фиона ѝ бе трудно да реши коя е причината за зачервените ѝ бузи и замаяността, която изпита в мига, в който Юън я постави да стъпи на пода в стаята си. Дали бе фактът, че я бе носел с главата надолу, или бе заради забележката му, че ще я накара да крещи. Тя успя да поеме достатъчно дъх, че да го смъмри, когато той затвори и заключи вратата, преди да се обърне обратно към нея. Но въздухът, който пое, излезе през устните ѝ със свистене. Буреносно сивият поглед на Юън бе почти черен от желанието, което изпитваше.

— Радвам се, че не се налага да преживеем церемонията по отвеждането на младоженците в леглото — каза тя, чудейки се защо е нервна.

Юън застана пред нея и започна да маха цветята от косите ѝ.

— Заявих на братята си, че ще се простят с много важни части от анатомията си, ако дори помислят да изпълнят церемонията. — Зарови пръсти в косата ѝ, наслаждавайки се на копринената им нежност. — Защо се боиш?

— Не се боя — отвърна тя и прокле наум треперещия си глас. — Може би съм малко нервна.

— Защо? Вече не си девствена. Няма да изпиташ болка. — Започна да разкопчава роклята ѝ.

— И първият път не боля много. — Тя потрепери, но не го спря. — Не знам защо съм нервна. Може би, защото този път не е... ами, спонтанно, а планирано. — Примигна, когато осъзна, че Юън вече бе смъкнал роклята от тялото ѝ. — Това беше бързо.

— Това ще е още по-бързо — заяви ѝ той, като започна да сваля собствените си дрехи.

Със сигурност беше, помисли си тя, докато наблюдаваше скоростта, с която той смъкваше дрехите си.

Бе доста изненадана, че не чу звук от късане на дрехи. Едва имаше време да осъзнае този факт, когато Юън се оказа също толкова гол, колкото и тя.

Дишането ѝ ставаше все по-накъсано, докато го гледаше. Няколкото бегли погледа, които бе хвърлила към тялото му, докато се грижеше за него, и първия път, щом правиха любов, не я бяха подготвили за това. Целият бе изтъкан от твърди мускули и гладка мургава кожа. По цялото му тяло имаше много белези, както малки, така и големи, от новия белег на бедрото му до белега, пресичащ плоския му, твърд корем. Тя го огледа от широките рамене до дългите мускулести крака, преди да фокусира погледа си върху слабините му.

Фиона реши, че е било истинско щастие, задето не бе зърнала това, когато той я издърпа в леглото си преди два дни. Боеше се, че ако го бе направила, щеше да избяга с писъци, с глупавото убеждение, че ще я разкъса. Очите ѝ се разшириха, когато забеляза белега, преминаващ изключително близо до гордо изправеното му мъжество.

— Господи, Юън, едва не са те кастрирали.

— Да — той коленичи, за да свали обувките и чорапите ѝ, — преди осем години една жена ме предаде в ръцете на най-лошия ми враг... Хю Грей. За него изглежда бе без значение, че е пропълзляла в леглото ми в желанието си да ме улови в капан. Двамата решиха, че трябва да платя, задето съм опетнил нежната ѝ бяла кожа с докосването си.

Хвърляйки чорапите настрана, прокара ръце нагоре-надолу по дългите ѝ слаби крака и я чу да се задъхва.

— Белегът е от разреза, който направиха, за да ме подготвят за това, което щеше да последва, за да ме накарат да се боя от тях.

— Получи ли се? — попита тя, когато Юън я вдигна на ръце и понесе към леглото им.

— О, да, много добре, макар да вярвам, че успях да го прикрия. — Той спря за миг, за да запомни начина, по който тя изглежда в леглото му, преди да разтвори долната ѝ риза.

— Какво ги спря?

— Грегор заедно с голяма част от братята ми и мъжете ми. За нещастие Грей и Хелена се измъкнаха. Явно е било по-важно да се погрижат за мен, отколкото да тръгнат след тях. Кървял съм доста зле. Някои от по-малките ми белези, както и този на лицето ми, са от онова време.

— Измъчвали са те — прошепна тя, докато той махаше ризата ѝ, а тя се бореше срещу желанието да се прикрие. — За удоволствие или

за информация?

— По малко и от двете — отвърна той, докато се качваше на леглото до нея, взимайки я в обятията си. Фиона трепна, когато тялото му докосна нейното и горещината му сякаш затопли кръвта ѝ. Никога не бе мислила, че нещо може да бъде толкова приятно и толкова правилно. Точно тук ѝ бе мястото, но когато съпругът ѝ пое в длани лицето ѝ, придърпвайки я към себе си, за да я целуне, имаше чувството, че ще ѝ се наложи доста да поработи над това и той да го види.

— Този път, момиче, ще го направим както трябва — каза Юън и я целуна.

До мига, в който Юън прекъсна целувката, Фиона можеше да чуе накъсаното си дишане. Тя прокара пръсти надолу по стегнатия му гръб, докато той прокараваше пътечка от целувки към гърдите ѝ. Тих стон се отрони от устните ѝ, когато пое твърдото връхче на едната ѝ гърда в устата си и го засмука силно, докато дългите умели пръсти на ръката му милваха другата ѝ гърда. Тя се опита да нагласи тялото си в по-добра позиция под неговото, нуждаейки се да го почувства притиснат към нея, но той не ѝ позволи.

Мъжествеността му се притискаше гореща и твърда към бедрото ѝ, но той я държеше на леглото така, че тя не можеше да премести крака си. Когато плъзна ръка по бедрото му, към слабините му, Юън улови китката ѝ и я спря. Фиона не знаеше какво да мисли за отказа му да го докосне. Когато опита отново, той прикова ръката ѝ към леглото.

— Не, момиче — каза ѝ, а гласът му бе дрезгав и несигурен. — Ако ме докоснеш там, няма да имаш възможност да крециш.

Мисълта, че докосването ѝ може да прекърши контрола му, само повиши желанието на Фиона. Тя обви ръце около тила му, когато я целуна отново, и можеше да почувства как контрола му се държи на тънка нишка. Засега щеше да открива сигурност и надежда в това, че успява да го възбуди до такава степен, че да подложи на изпитание легендарния му контрол.

Когато той плъзна ръка между бедрата ѝ, тя трепна леко, все още непривикнала с една толкова шокираща ласка. Бяха нужни само няколко дълги нежни докосвания на пръстите му, за да прогонят неудобството ѝ. Скоро Фиона се отвори за докосването му, повдигайки бедра и леко движейки се срещу ръката му с нарастващ глад.

Тих стон на нужда се откъсна от устните ѝ, когато той се намести между бедрата ѝ. Обви крака около него, докато той бавно сля телата им. Юън се движеше бавно, сякаш се боеше да не я счупи, но Фиона се нуждаеше отчаяно от повече. Когато тя впи пръсти в задните му части, той простена и прикова ръцете ѝ към леглото. След това пое зърното ѝ по-дълбоко в устата си, засмуквайки го, и тя усети, че отново се отправя към онези висини, които не бе успяла да достигне първия път.

Точно когато мислеше, че няма да може да понесе повече внимателно планираните му тласъци, той освободи ръцете ѝ. С устни, все още пируващи с гърдите ѝ, той провря ръка между слетите им тела и я помилва. Фиона се зачуди за миг къде точно я бе докоснал, че да я накара да изпита толкова невероятно силно удоволствие, когато Юън го направи отново, карайки тялото ѝ да експлодира, докато тя викаше името му. Докато потъваше в рая на блаженството, което първия път бе успяла само да зърне, тя усети, че я изоставя. Тя обви ръце около него, а той простена силно, притискайки глава между гърдите ѝ, но точно там, под заслепяващото удоволствие, което изпита, тя чувстваше празнота.

Едва когато разумът ѝ се върна, Фиона осъзна какво бе направил той, и това вледени сърцето ѝ, прогонвайки топлината, която бе останала от желанието. Бе се отдръпнал от нея, отказвайки да я дари със семето си. Каза си, че не бива да си прави прибързани заключения под въздействието на болката и гнева. Когато той се измести, за да легне настрани, тя го погледна, но не успя да разгадае изражението му. Изглеждаше спокоен, задоволен и леко самодоволен.

Когато я погледна, се намръщи, карайки я да се зачуди дали по изражението ѝ може да прочете с такава лекота какво изпитва.

— Защо? — попита тя, молейки се обяснението му да потуши болката ѝ.

— Какво защо? — попита той внимателно.

— Защо излезе от мен?

Юън изруга вътрешно, но реши, че е бил прекалено глупав да мисли, че тя няма да забележи оттеглянето му.

— Не искам да имам деца. — Този път той изруга, забелязвайки болката, която на мига се изписа на лицето ѝ, но когато опита да я прегърне, тя се отдръпна от него.

— Защо? — поиска да узнае тя, борейки се да остане спокойна колкото е нужно, че да го разбере.

— Фиона, ти беше достатъчно дълго наоколо, за да знаеш какъв е баща ми — започна той, борейки се да открие точните думи.

— Какво общо има баща ти с отказа ти да ме дариш с децата си? Преди два дни не изпитваше подобна неохота.

— Тогава постъпих безразсъдно. Мога само да се моля семето ми да не е открило плодородна почва. В кръвта ми има лудост — призна той.

— Каква лудост? За какво говориш?

— Баща ми, начина, по който се държи, нещата, които върши, той е...

— Мислиш, че баща ти е луд?

— Да.

— Баща ти не е луд. Той не е нищо повече от едно разглезено дете — сопна му се тя.

— Не разбираш...

— Нима? Мислиш ли? — Тя сграбчи ръката му, докосвайки с нея всеки от белезите си, докато говореше. — Това е лудост, Юън. Познавам лудостта много добре. Виждала съм я. Белязана съм с нея тук, на скулите си, тук с белега над сърцето ми, тук с белега на корема ми и с всеки белег на бедрата ми. Видях лудостта в очите на мъжа, който ми го причини, мъж, който говори за любов, докато причинява болка. Чувствах ледената му лудост, лъхаща от всяка негова дума, докато ме преследваше като плячка и ме връзваше, докато реши къде да ме бележи, преди да ме изнасили. От почти две години се сблъсквам с лудостта, затова не ми казвай, че не разбирам нищо по този въпрос. Баща ти не е луд. Той е разглезен егоист, който е толкова арогантен, че не е за вярване, но не е луд. Няма пристъпи и не проклина, а избухва. Единственото нередно при него е това, че не го е грижа за никой или за нищо, с изключение на това какво желае самият той.

Тя се отпусна по гръб и закри очите си с ръка, борейки се със сълзите. Имаше някакво облекчение в знанието, че отказвайки да я дари със семето си, той не се отрича от нея, а от себе си. Той смяташе, че в кръвта му имаше лудост. И все пак болката, която изпита, нямаше да изчезне толкова лесно.

Юън предпазливо обвини ръка около ханша й и я придърпа към себе си. Думите й го бяха смразили. Тя му бе казала за стореното от Мензайъс, как бе успял да я плени четири пъти, но той не се бе замислял какво точно й се е наложило да преживее и как е успял да направи белезите по прекрасната й кожа. Тя бе права. Това бе лудост, чиста и ужасяваща. Макар да не бе напълно готов да приеме, че няма дори частица лудост в баща му, той знаеше, че в него няма такава отрова, с каквато й се е налагало да се бори толкова дълго.

Болката, която бе видял на лицето й, щом тя осъзна, че е отказал да я дари със семето си, все още го изгаряше. И за негов срам, това го зарадва, ласкаейки и малкото суета, която му бе останала. Фиона искаше да износи децата му и бе опустошена, когато реши, че той й отказва този шанс. Мисълта за Фиона, която се закръгля, носеща в тялото си детето му, бе сладка и опияняваща, въпреки страховете от детството му. Юън просто не бе сигурен, че би посмял да се обзалага за това дали е права относно баща му, или не.

— Фиона — каза той, като зарови нос в гъстата й коса, — не мога да опетня утробата ти с кръвта на един луд мъж.

Въздишайки, тя махна ръка от очите си и го погледна.

— Баща ти не е луд, Юън.

— Навсякъде вижда врагове. Настроението му може да се промени за миг. В един момент може да е гневен, а само след едно мигване на окоето не говори за друго, освен за това как да вдигне полите на някоя жена. Това не е начинът, по който един мъж, един леърд, трябва да се държи.

— Не, не е — съгласи се тя. — Но не е и начинът, по който се държи луд човек. Ако вижда навсякъде врагове, то вероятно е, защото те са тук и той знае, че ги има заради него. — Тя си пое дълбоко дъх, напомняйки си, че говорят за баща му, и че Юън смята, че лудостта му е реална. — Добре, опитай се да мислиш за баща си не като за възрастен мъж и твой баща, а като за малко дете.

Юън бе малко изненадан с каква лекота успя да си го представи, но осъзнаваше, че винаги бе мислил, че баща му се държи детински.

— Признавам, че той често се държи така, сякаш е забравил да порасне и не желае да приеме отговорностите на възрастен мъж.

— Защото е точно така. Всичко, което съм виждала да прави или казва този мъж, е точно като извършено от дете, или, за да съм по-

точна, много разглежено дете. Или някой е занемарил обучението му, или той просто е отказал да научи уроците си. Иска да получи това, което желае, когато го желае, точно като дете. Не се замисля за последствията или за бъдещето точно като дете. Ядосва се, когато не става на неговото, точно като дете. Мени си интересите точно като дете. Истината е, че единствената разлика между баща ти и едно дете е, че той може да прави бебета, и че заради размерите си, би могъл да убие някой в изблиците си на гняв. — Тя се намръщи. — Наранявал ли е или убивал ли е някой в пристъп на гняв?

На Юън му отне малко време да отговори, тъй като се замисли назад в изминалите години.

— Може да е кръвожаден по време на битка, но не, не мога да си спомня да е убивал някой в гнева си. Оставял е някоя друга синина, ако противника му не е достатъчно бърз, но обикновено крещи, проклина или чупи случайно изпречила се на пътя му вещ. Нарездал ни е да причиним някои неща на хора, на които е бил гневен, но ние не сме го правили.

— И се обзалагам, че не ви е наказал за това, че не сте се подчинили.

— Не. Той изглежда забравяше, че е дал такива заповеди.

— Някога изнасилвал ли е жена, която му е отказала?

— Не, макар че се ядосва, че си научила някои от жените наоколо да му отказват — отвърна той, усмихвайки се леко.

— И все пак, ето ме, ненаказана и ненаранена.

Юън премигна и я изгледа. Макар да се предупреждаваше, че не е разумно да позволява на надеждата да засенчи вярванията му, не можеше да отрече истината, която му показваше тя. Колкото повече мислеше за баща си като за разглежено дете, толкова повече виждаше правотата на Фиона. Баща му може да не бе напълно наред, но не бе и луд.

— Той не е луд — прошепна Юън.

— Не — отвърна Фиона, изпитвайки симпатия към мъжа до себе си за мъчението, през което е минал през годините.

— Той не е нищо повече от разглежено дете в тялото на мъж.

— Да, боя се, че е така. Замисли се, Юън, ако баща ти беше луд и тази лудост се предаваше по кръвта, поне дузина от децата, които е

създал, щяха да показват признаци на тази лудост, или някои от децата на братята ти. Но няма нищо такова, нали?

— Не — Юън прокара ръка през косата си. — Толкова дълго се боях, че в кръвта му има лудост, че сега ми е трудно да приема, че съм грешал.

— Но си грешал. — Тя посрещна смръщването му с нежна усмивка.

— Аз не съм единственият, който се бои за това.

— О, не, сигурна съм, че и много други го правят. Може би затова някои шепнат, че той е убил съпругите си. Трудно е да приемеш, че възрастен мъж може да се държи така. Той е грамаден, силен и мъжествен, затова никой не може да види детето, което все още живее в него.

— Значи няма нужда да го заключваме в кулата. Има нужда някой да го напляска по задника.

Фиона се изкикоти, представяйки си как Юън просва баща си на коленете си, за да го напляска.

— Боя се, че за това е прекалено късно. Просто бъди благодарен, че доброволно ти е предал управлението.

Юън въздъхна.

— Подозирам, че просто се е отегчил от тази игра. Дори той може да види, че да си леърд изисква много усърдна работа. Дори това да е само поправянето на проблемите, които сам е създал, той не желаше да го върши. Суетата му се ласкаеше от това да носи титлата леърд, но сега вече смята, че не му е нужна.

Фиона прокара леко ръка надолу по тялото му и почувства как той трепна леко.

— Поне след като вече не е начело, не създава нови врагове, с които трябва да се разправяш. — Тя гледаше как оловно сивите му очи става все по-тъмни, докато милваше бедрото му. — Освен това смятам, че ще те остави да приемеш Камерън.

На Юън му бяха нужни няколко минути, за да прогони омаята от желанието и да обмисли внимателно какво да й отговори.

— Да, и аз мисля така. Не е казал, че не мога да го направя, нали? Просто заяви, че няма да се разправя с тях. Съюзници — прошепна той, наслаждавайки се на сладостта на думата и на обещанията за бъдещето, които носеше.

— Сигимор ще бъде силен съюзник. Странно е, че всички те са толкова червенокоси, а вие сте толкова тъмнокоси.

— Различни майки. Баща ми е роден от втората съпруга на дядо ми, а бащата на Сигимор от първата. Дядо ми е бил червенокос. Всичките жени на баща ми са били тъмнокоси, а всичките жени на брат му червенокоси или руси. Ние сме наследили гените на родителите си, а те на техните. — Той ѝ се намръщи, спомняйки си, че Сигимор е голям, силен и красив мъж. — Познаваш ли добре Сигимор?

— Не много добре. Брат ми се ожени за сестра му преди година, а голяма част от това време аз прекарах страхливо криейки се зад стените на Дайхладах.

— Не е страхливост да се пазиш от досега на един луд.

— Може би, но имаше моменти, в които наистина се боях. След всяка атака отнемаше доста време страха да изчезне.

— Не съм изненадан. Ще го убия заради теб — закле се Юън, вярвайки във всяка своя дума.

— Благодаря ти — прошепна Фиона, усмихвайки се леко.

Юън издиша силно през стиснатите си зъби, когато тя започна да милва стомаха му. Усети, че се втвърдява само като гледаше малката ѝ бледа ръка да се движи по белязаната му кожа. Дори умелото докосване на Хелена не можеше да го възпламени толкова силно. Желанието, което изпитваше към Фиона, бе вкоренено дълбоко в него. Нямахше да му е лесно да запази страстта, докато се опитва да предпази сърцето и душата си, но щеше да опита. Най-безопасното нещо, което можеше да стори, бе напълно да ѝ обърне гръб, но знаеше, че никога няма да успее да устои да вкуси отново страстта, която бяха споделили. Беше прав, когато мислеше, че веднъж вземе ли я в леглото си, никога повече няма да ѝ позволи да си тръгне.

— Докосни ме — нареди той и не се изненада от дрезгавия тон на гласа си, тъй като бе почти отчаян да почувства деликатните ѝ пръсти върху кожата си.

Фиона обви длан около ерекцията му. Той бе горещ, твърд и все пак копринено гладък на допир.

Тя не откъсваше поглед от неговия, докато го милваше. Очите му бяха леко притворени, но твърдо приковани в нейните. Лека руменина изби на скулите му, а дишането му се учести. Той изгаряше от страст и

все пак я държеше под железен контрол. Макар да разбираше защо е такъв, тя бе решена да го освободи от този контрол, дори и да е само в леглото им. Тя плъзна ръка между краката му, за да погали стегнатата торбичка под ерекцията му, а в следващия миг се оказа по гръб на леглото с Юън, покриващ тялото ѝ.

— Накарах те да крещиш, но после съсипах всичко — каза той, борейки се да възвърне част от контрола си.

— Е, не бих казала, че си го съсипал. Може би само мъничко, когато осъзнах какво си сторил.

— Не беше заради теб — започна той, но тя го спря, поставяйки пръст на устните му.

— Знам го. Искам детето ти, ако Господ в своята милост ни благослови с едно. Истина е, че не желая да нося дете в тялото си всяка година, но лейди Малди ми обясни как мога да предотвратя зачеване.

— Значи няма да се налага да се отдръпвам?

Тя едва не се засмя, виждайки задоволството, което той не успя да прикрие.

— Да. Това, което знам, е достатъчно, че да ни свърши работа.

— Тогава използвай го, когато искаш, но ако се окаже, че не е ефикасно, ще се отдръпвам. Виждал съм прекалено много жени да умират заради непрестанните бременности. Ти няма да си една от тях. — Той я целуна отново и остана изключително доволен от замаяния ѝ от страст поглед, когато откъсна устни от нейните. — А сега ще те накарам отново да крещиш.

— Може би аз ще те накарам да крещиш — каза му тя.

— Не се и съмнявам, но едва ли ще ме чуеш, тъй като ти ще викаш прекалено силно.

Преди да успее да отговори на закачливата му арогантност, той я целуна отново и скоро тя бе напълно завладяна от страстта, която събуждаше в нея. Отдаде се блажено на всяка негова целувка и всяко негово докосване. Когато почувства освобождението да разтърсва тялото ѝ, тя се чу как вика силно името му. А удоволствието, което изпитваше, нарасна неимоверно, щом усети как той се заби за последно в тялото ѝ, изпълвайки утробата ѝ със семето си, докато крещи името ѝ.

— Мисля, че ти беше по-шумен — промърмори тя по-късно, след като бяха измили следите от страстта си и тя лежеше на една

страна, отпуснала глава на гърдите му.

— Не, моето беше като шепот в сравнение с твоите викове — заяви Юън.

Той се ухили, когато тя само изсумтя тихо, преди да потъне в сън. Юън нямаше как да не изпитва мъжко задоволство от очевидното ѝ изтощение. Освен това я бе накарал да крещи, помисли си той и се ухили по-широко. Беше истинско удоволствие да чува името си от устните на жена, която достига върха на удоволствието.

Фактът, че Фиона откриваше удоволствие в обятията му, го изумяваше, повече не можеше да се съмнява в истинността на това. Откри, че вече не се съмнява в страстта ѝ. През годините бе виждал много лъжлива страст, в леглата на селските курви и в ръцете на Хелена, затова разпознаваше разликите. Той дори можеше да види разликата в движенията ѝ, в изражението на лицето ѝ, в звуците, които издаваше, и дори в начина, по който чувстваше хватката на тялото ѝ, докато е дълбоко в нея, щом достигне върха.

По някаква причина докосването му разпалваше страстта на Фиона и той бе смирен пред този дар.

Юън разсеяно преплете пръсти в косата ѝ, наслаждавайки се на усещането на мекото ѝ, стройно тяло, така близко притиснато към неговото, и топлината от задоволеното им желание. Най-после бе чул жена да вика името му, след като докосването му я бе отвело до върха, и знаеше, че вече е алчен да го чува отново и отново. Макар че бе грамаден, тъмен и покрит с белези, той можеше да накара малката, прелестна Фиона да крещи. Това бе достатъчно, че да го накара да се възгордее, реши той, целувайки челото ѝ.

Почувства радост да покълва в сърцето и ума му. Част от това произлизаше от факта, че повече няма да се страхува, че в кръвта му може да има лудост. Беше срамно да има баща, който е по-скоро дете, отколкото възрастен мъж, но бе по-лесно да го приеме, отколкото ако беше истинска лудост. Фиона му бе дала и този дар, за който ѝ бе дълбоко благодарен. Не бе искал съпруга, но само след една нощ като неин съпруг бе щастлив, че са се венчали.

Единствената сянка на хоризонта бе осъзнаването, че ще му е много лесно да я обича. Една част от него желаше това, желаше да сложи сърцето и душата си в малките ѝ ръце и да ѝ се довери, че ще се грижи добре за тях. Юън знаеше, че се държи като страхливец и може

би това не бе справедливо спрямо Фиона, но той не можеше да се насили да го стори.

Годините, през които бе пазил чувствата си, му се бяха отразили и да се довери нямаше да му бъде никак лесно. Намираше за забавен, макар и тъжен, факта, че безстрашно би поел рани с тялото си, докато с неохота би се изправил в битка, в която може да пострада сърцето му.

Обвивайки ръце около нежната си съпруга, той допря буза до косата ѝ и въздъхна, затваряйки очи. Юън се боеше, че тя вече държи сърцето му в малките си длани, въпреки отчаяната му борба да не бъде така. Единствената му надежда бе, че има силата и волята да не ѝ даде да го разбере.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— В дома ми има проклета Камерън — мърмореше сър Фингал.
— Никога не съм си и помислял, че този ден ще настъпи.

Фиона извъртя очи, докато седнаше срещу него на масата на леърда. Бе посрещнала сутринта с усмивка, със затоплено от любовта на Юън тяло и с вълчи апетит. След като се изкъпа, бе слязла долу в голямата зала, за да закуси. Дори гледката на бащата на Юън, седнал на масата, не развали настроението ѝ. За нещастие мъжът бе решил да ѝ говори и тя се зачуди колко ли време щеше да му трябва, за да развали деня ѝ. През двете седмици, откакто бе съпруга на Юън, сър Фингал бе разкрил уменията си да я вбесява до крайност.

— Не съм Камерън — тя каза, може би за хиляден път. — Аз съм Макенрой. Камерън са само наши родственици по брак. — Тя напълни една купа с овесена каша и сипа отгоре тъмен мед.

— По брак вече си Макфингал.

— Добре. Аз съм Макфингал. От това излиза, че не съм Камерън, нали?

— Това, което си, е едно нахално момиче.

— Да, такава съм. — Тя започна да яде кашата си, разочарована от гледката, че сър Фингал очевидно не е приключил закуската си, и че поне за известно време ще ѝ прави компания.

— Синът ми трябва да се отнася по-твърдо с теб. — Сър Фингал напълни голяма купа с каша и добави обилно количество мед. — Трябва да те научи на уважение и подчинение. Трябва да те постави на място.

— Ще се радвам да се пробва — промърмори тя.

Сър Фингал поклати глава, докато тъпчеше къс хляб в устата си.

— Е, поне има някаква полза от теб. Юън не се държи вече така, сякаш не знае за какво служат мъжките му части. Дори може да успееш да му родиш няколко сина, макар че изглеждаш прекалено дребна и кльоцава. Освен това ми напомни защо се налага да си взема друга съпруга.

— Не си се оженил пак, защото все още си женен за жената, която е избягала от тук.

По объркания му поглед тя можеше да отгатне, че Фингал напълно е забравил за съпругата си.

— Оух, да, тя. Невярна уличница — измуча той. — Даде ми само един син, преди да ме предаде с тези проклети Грей.

Тъй като сър Фингал бе мъж, изневерявал на всичките си жени, да му посочи, че е лицемерен, нямаше да доведе до нищо добро, затова Фиона игнорира думите му.

— Още един син, а? Нямах ли дъщери?

— Имам три. Омъжих една в клана Гудри и една в клана Кинард. Така мислех, че ще спечеля един-два съюзника, но момичетата бързо застанаха на страната на съпрузите си срещу собствения си баща. Една малка грешка и цялата ми усърдна работа отиде по дяволите. Третото момиче избяга при Грей. Жените винаги предават мъжа, дори това да е собственият им любящ баща. — Той подсмръкна и изглеждаше готов да заплаче.

Фиона изсумтя пренебрежително, тъй като бе убедена, че тази проява на емоции е измамна, и не бе изненадана, когато в следващия миг той я изгледа намръщено. Надяваше се съпрузите на дъщерите му да са по-добри, отколкото баща им. Освен това се съмняваше, че една малка грешка може да сложи край на съюз, сключен чрез брак. Тъй като бе сигурна, че сър Фингал няма да ѝ каже истината, тя не си направи труда да пита каква е грешката. Но също така не се съмняваше, че с тези бракове Юън е опитал да поправи част от грешките на баща си.

За нещастие нямаше брак, сключен между Грей и Макфингал. Само прелъстяване или отвличане на жените от Макфингал.

— Защо Грей продължават да взимат жените ви? — попита тя.

— Те нямат много жени в клана си — отвърна Маб, сядайки до Фиона и сипвайки си купа с овесена каша. — И те имат много врагове. Един от враговете им влязъл в крепостта, когато почти всички мъже отсъствали, беше преди почти петнадесет години. Било е брутално. — Маб потръпна. — Убивали са млади и стари, мъже, жени и деца. Много малко са се спасили в онази нощ, и слава на бога, повечето били деца. Част от жените били отвлечени и, доколкото знам, никоя не се е върнала.

— Затова копелетата взимат всяко момиче, което се изпречи на пътя им — добави Фингал.

— Да — съгласи се Маб. — Доста обсебени са на тази тема.

Сър Фингал кимна и изгледа твърдо Фиона.

— Затова най-добре стой зад стените на крепостта. — Той се изправи и тръгна да излиза от залата. — Може да си само кокали и белези, но Грей не са особено придирчиви.

Фиона погледна след него, искайки ѝ се да го настигне и да го срита.

— Този мъж може да накара едно момиче да иска да крещи и да си скуби косите — промърмори Фиона, след което забеляза, че Маб я гледа странно. — Да не би да имам каша между зъбите си?

Маб се усмихна и поклати глава.

— Не, просто си мисля, че старият леърд се привързва към теб по неговия си странен начин.

— Привързва? Постоянно ме гледа накриво, мърми ме и ме обижда. Нима според теб това е привързаност?

— Той говори с теб, Фиона, почти така, както говори с момчетата си. Фингал не говори така на жените.

— Той говори на теб така, както говори на мен — каза Фиона, осъзнавайки, че вероятно Маб е права, и че наистина сър Фингал не говореше с жените така, както говореше с мъжете.

— Така е. Може би защото съм тук от много години и съм се грижила за него, когато се е наранявал. Но има разлика от това как говори на другите жени. Когато говори с тях, той или ги командва, или ги игнорира, или флиртува, опитвайки се да се напъха под полите им. Понякога си мисля, че дори не знае имената на повечето. Освен ако не иска нещо от тях. Тогава си ги спомня или ги нарича просто момиче или девойче.

— Не съм сигурна, че искам да разбера, че той е повече от мъжа, за който го смятам.

— Ще отнеме известно време да свикнем, но започвам да се чудя дали в стария глупак може да има поне грам човечност. Не много, но все пак грам. Той изпитва някакви чувства към синовете си.

— Не, видях как реагира, когато Саймън беше ранен. Той дори не мигна, когато помисли, че момчето е мъртво, нито какви са раните му, когато осъзна, че все още е жив.

— Разбира се, че не. Ти седеше там между всички мъже. Фингал не може да покаже чувства пред някое от момчетата си. Но ходеше при Саймън всеки ден, докато момчето се лекуваше, за да му разказва истории или да му чете. Освен това посещаваше и Юън, докато леърдът беше на легло. Замислих се назад в годините и осъзнах, че той е посещавал всяко от момчетата, когато е било болно или ранено. Освен това открих, че посещава и малките деца, както неговите, така и тези на синовете му. Той се грижи за всяко свое дете. Две от децата починаха и той посещава гробовете им всяка седмица.

Фиона бе леко шокирана. От чутото изглежда Фингал изпитваше някаква привързаност към децата, които създаваше така безразсъдно. Това обясняваше защо никой от синовете му не споделяше, че не го харесва, и това, че не таяха гняв или негодувание към него. Това значеше, че въпреки слабостите и странностите му, бе създал някаква връзка с децата си.

— Знае ли имената на всичките си деца? — попита Фиона.

Маб кимна.

— И имената, и възрастта им. Обаче невинаги е сигурен коя е майка им.

Това бе показателно, помисли си Фиона, и отпи глътка студен сайдер. Сър Фингал може да не беше много добър баща и да е бил ужасен леърд, но очевидно не е толкова лош, колкото бе смятала. Разбира се, фактът, че не помнеше коя жена е родила някое от децата му, не я изненадваше, тъй като съвпаднаше с мнението, което си бе изградила за него. Мнението му за жените бе толкова ниско, че чак беше ужасяващо. И въпреки всичко, след това, което научи сега, тя бе сигурна, че от днес ще наблюдава Фингал много по-внимателно.

Мъж, който можеше да запомни имената и възрастта на толкова много деца, не можеше да е чак толкова лош, нали? Когато с Маб приключиха със закуската си, решиха, че денят е много хубав и подходящ за работа в градините. Фиона бе открила, че ѝ доставя истинско удоволствие да работи в градината. И преди се бе грижила за градини с билки, но цветята ѝ бяха много по-интересни. Беше странно да открие толкова прелестна градина в една толкова страховита крепост, особено такава, която е пълна с тъмни груби мъже, но те бяха позволили на Маб да прави каквото си пожелае. Маб бе създала

истински рай, помисли си тя, докато вървеше измежду цветята и плевеше тревата.

Докато работеше, Фиона се чудеше какво да прави със съпруга си. Страстта, която споделяха, бе сладка и гореща. Наслаждаваха се ненаситно един на друг всяка нощ, а много често и всяка сутрин. Щеше да е много по-лесно, ако просто се задоволеше с това и не желаше повече. Фиона подозираше, че има много съпруги, които биха паднали на колене и биха благодарили на господ, ако съпругът им ги задоволяваше така, както Юън задоволяваше нея. Изглеждаше егоистично да иска повече, но тя искаше.

Искаше любов, помисли си, докато изрязваше лозите на диво израдли орлови нокти. Тя обичаше Юън с цялото си същество и искаше той да ѝ отвърне със същото. Каквато бе наивна, смяташе, че е достатъчно тя да го обича, за да реши и той да ѝ отвърне със същото. Освен това вярваше, че има ли страст, значи има и любов. Това също бе наивно от нейна страна, тъй като бе всеизвестно, че мъжът може да изпитва страст към една жена, без да я обича, без дори да изпитва привързаност към нея. Беше ѝ отнело две седмици да се осъзнае и да прогони глупавите си вярвания, но вече се бе случило.

Проблемът бе, че сега не знаеше какво да прави, и дори дали може да направи нещо. Той не се държеше студено с нея през деня, но все пак между тях имаше стена, която тя не можеше да пробие. Въпреки страстта, която споделяха, щом Юън напуснеше леглото им, се превръщаше в мъжа, който бе, преди да станат любовници.

Единственото, което вече не правеше, бе да бяга от нея или поне я избягваше умишлено. Но не я бе превърнал и в част от живота си. Все повече и повече тя чувстваше, че е само жената, която топли леглото му и която може да му даде законни деца. А това започваше да поражда някои много неприятни чувства в нея. Започваше да се чувства по-скоро като негова любовница, отколкото като негова съпруга. По някакъв начин трябваше да промени това, защото в противен случай щеше да нанесе рана на сърцето ѝ, която с времето щеше да ѝ носи само мъка и горчивина.

Гладът най-после я откъсна от мислите и от градината ѝ. Маб я бе оставила по-рано, за да посети една жена в селото, която скоро трябваше да роди. Чувствайки се странно самотна, въпреки всичките хора около нея, Фиона се насочи към спалнята си, спирайки само за

миг в кухнята, за да поръча да ѝ подготвят вода за ваната. Истината бе, че ѝ липсваше Нейтън да я следва по петите. И точно това бе повече от доказателство за ужасното състояние, в което се намираше брака ѝ.

Когато ваната ѝ бе готова, Фиона потъна в топлата вода, въздишайки доволно.

Изгубена в мислите си за Юън и брака им, тя бе работила малко по-дълго и по-усърдно в градината. Отпусна глава на ръба на ваната и остави горещата вода да облекчи схванатите мускули на тялото ѝ. Затвори очи, тя сънено си пожела банята да можеше да успокои и болката в сърцето ѝ.

Юън пристъпи прага на спалнята си и се закова на място, насочвайки поглед към Фиона, която бе заспала във ваната. Без да откъсва поглед от деликатните ѝ форми, той затвори и заключи вратата. Той тъкмо се връщаше от едно бързо плуване в студените води на реката, където бе отишъл да отмие потта и праха, натрупани по тялото му след сутринта, прекарана в тренировки с мъжете му, и търсеше чиста риза, с която да се преоблече. Но ризата можеше да почака, реши той, заставайки до ваната.

Господи, тя бе истинска красавица, помисли си той, гледайки Фиона. Бяха женени от две седмици и все още усещаше стягане в стомаха всеки път, щом я видеше. През деня имаше прекалено много пъти, в които му се приискваше да я види, да говори с нея, да се увери, че все още е там, но с много усилия успяваше да потисне тази нужда. Да търчи след жена си като кутре след господарката си, не беше начинът, по който трябваше да се държи един мъж. Определено нямаше да покаже достойнство или въздържание. Ако я преследваше, за да прави любов с нея, всеки път щом му се приискаше, щеше да докаже, че не притежава никакъв контрол над себе си.

Това беше така, защото всичко бе прекалено ново за него, убеждаваше се той, докато коленичеше до ваната. Никога толкова красива жена не го бе посрещала с отворени обятия, нито бе изгаряла под докосването му. Хелена бе красива, но топлината ѝ бе лъжа, а обятията ѝ се бяха оказали капан. Докато вдигаше пешкира и сапуна, той осъзна, че не може повече да поставя под съмнение страстта на Фиона, но това само засили удивлението му.

Започна да я къпе, тръгвайки първо от малките ѝ, много красиви крака. Юън се усмихна, когато на красивото ѝ лице се появи гримаса и тя започна да си мърмори нещо. Приключи с краката ѝ и вече миеше лявата ѝ ръка, когато тя най-после отвори очи. Зачервеното ѝ лице го накара да се изкикоти.

— Юън — възрази Фиона, — мога да се изкъпя и сама.

— Не, в момента се наслаждавам на всичко това — каза той и бавно започна да миے гърдите ѝ. — Не бива да спиш във ваната, Фиона. Може да се удавиш. — Хвърляйки настрани пешкира, той насапуниса ръцете си и посвети цялото си внимание на гърдите ѝ.

— Мисля, че вече са чисти — заяви Фиона и не се изненада да чуе как гласа ѝ трепна, тъй като докосването му разпали желанието ѝ. — Освен това мисля, че ти правиш малко повече от това само да ми помагаш да се изкъпя.

— Да, така е, но бъди мила със съпруга си и му позволи да довърши започнатото. Досега никога не съм помагал на някоя жена да се изкъпе.

Думите му накараха Фиона да преглътне протеста си срещу интимната ласка. Самата идея, че споделят нещо, което Юън не бе споделял с друга жена, бе прекалено изкусителна, че да устои. Прогонвайки неудобството, което изпитваше, желанието, което потискаше вътре в себе си, излезе на повърхността. Тогава той плъзна едната си насапунисана ръка между бедрата ѝ и тя напълно изгуби способността си да мисли, отдавайки се свободно на удоволствието, което ѝ носеше докосването му.

Все още треперейки от силата на освобождението си, Фиона погледна към съпруга си през гъстите си мигли. На лицето му отново се бе настанило онова самодоволно изражение, което тя започваше да вижда като предизвикателство. Освен това той изглеждаше изключително възбуден, доказателство, че не може да я докосне, без да възпламени собствената си страст. Само това я възпираше да прогони с плесници самодоволната физиономия от красивото му лице. Но сегашната ситуация ѝ даваше възможност до някаква степен да си отмъсти.

Фиона се изправи бавно, наблюдавайки как Юън преглъща трудно. Тя му се усмихна сладко и му благодари, когато той побърза да я увие с голяма кърпа.

По някаква причина Юън не предприемаше нищо, за да задоволи очевидната си възбуда, но Фиона не го попита защо, тъй като подозираше, че отговорът или няма да ѝ хареса, или няма да го разбере. Инстинктите ѝ казваха, че той ограничава правенето им на любов само през нощта и понякога сутрин, преди да стане от леглото, с цел да постави дистанция помежду им. Съществуваше и възможността той да смята, че ако поиска от съпругата си да правят любов и през деня, може да я шокира. Фиона бе повече от готова да го изведе от тази заблуда. Преживяването във ваната бе вълнуващо и задоволително, но не можеше да се сравни с усещането на силното тяло на Юън, притиснато към нейното, свързвайки ги по най-интимният възможен начин. Без да прави усилия да прикрие тялото си, Фиона започна да се подсушава. Навеждайки се, извивайки тялото си и търкайки го с кърпата, тя се надяваше да съблазни Юън. Ако тежкото му дишане бе някаква индикация, то тя успяваше въпреки пълното ѝ невежество и липса на опит при съблазняване.

Малко я изумяваше това, че се показва така разпуснато пред някой, но реши, че след двете страстни седмици с Юън вече не се чувства толкова притеснена от белезите си, колкото бе в началото.

— Фиона — каза Юън, опитвайки се да прикрие дрезгавостта на гласа си, — какво правиш?

— Подсушавам се — отвърна тя и го погледна, доволна да види, че е облечен само с бричовете си. Очевидно бе дошъл в стаята им да си вземе чиста риза, след като бе отмил праха от сутрешните тренировки в реката. — Възбуждам те — тя протегна ръка, плъзгайки я по ерекцията му. — И смятам, че се справям добре.

— Още е пладне.

Поглеждайки към малкия прозорец, през който се процеждаше слънчева светлина, Фиона му се усмихна, като започна да разкопчава бричовете му.

— Колко прозорливо от твоя страна, съпруже.

— Дамите не мислят за лудуване, докато навън е светло.

Въпреки думите си той не направи опит да я спре, затова Фиона смъкна надолу бричовете му.

— Ами, нашата Джили никога не ми е казвала за точно това правило. — Тя застана на колене, сваляйки ботушите и панталоните

му. — Истината е, че тя и Конър никога не са се смущавали да лудуват посред бял ден.

Юън погледна надолу към Фиона, коленичила в краката му.

Това бе гледка, която прогони и малкото контрол, останал му, след като ръцете ѝ го докоснаха. Той трепна, когато тя целуна вътрешната страна на бедрото му, докато ръцете ѝ галеха краката му. Начинът, по който нежната ѝ коса докосваше тялото му, накара кръвта му да кипне. Когато тя докосна с устни мъжествеността му, той простена от удоволствие и лек шок.

— Какво правиш? — попита той и в мига, в който го зададе, осъзна колко глупав е въпросът му, но просто не можеше да повярва, че деликатната му съпруга смята да стори нещо, за което той бе чувал, но никога не би посмял да поиска.

— Мисля, че е очевидно.

— Да, ако е същото, за което мисля аз... но не е възможно да знаеш за това.

— Нашата Джили ми е казвала почти всичко, което може да се случи между един мъж и една жена.

Тъй като думите ѝ бяха придружени от целувки и леки близвания, на Юън му бе изключително трудно да държи ума си бистър, за да поддържа разговора.

— Казала ти е за подобна интимност?

— Да. Братовчедките ѝ са ѝ споделяли много неща и Джили ми обясни, че с тези знания ѝ е било много по-лесно от девица да се превърне в съпруга. Не ти ли харесва? — Тя реши, че протяжният му стон е много по-добър отговор, отколкото каквито и да е думи, и целуна белега, който минаваше толкова опасно близо до мъжествеността му. — Изключително съм щастлива, че са те спасили, преди враговете ти да успеят да изпълнят закана си.

— Не може да си по-щастлива от мен.

— Нека се съгласим, че сме еднакво щастливи от този факт. Аз със сигурност оценявам, че не е наранен, и смятам, че е време да го възнаградя за доброто му отношение към мен.

Юън отвори уста, за да ѝ каже, че тя е тази, която заслужава награда, задето го бе дарила със страстта си. Но думите му се превърнаха в задъхано стенание, когато тя го пое в устата ѝ. Той

потръпна и вплете пръсти в косата ѝ, задържайки я на едно място, макар тя да нямаше никакви намерения да се отдръпне от него.

Въпреки всичките му усилия, въпреки годините, в които бе практикувал железен контрол над тялото си, Юън знаеше, че няма да издържи дълго на това прекрасно мъчение. Той я гледаше как го задоволява, докато не почувства, че краката му всеки момент ще го предадат. За миг се зачуди дали да не се остави в ръцете ѝ до края, но бързо реши, че не смее да я изпробва. Тя може да имаше знанията, но не и практиката, с изключение на това, което бе научила от него, и по тази причина можеше да я накара да се поколебае отново да го дари с подобно блаженство.

Проклинайки тихо, той я подхвана под мишниците, вдигна я във въздуха и почти изтича към леглото. Метна я върху него и доволен чу дрезгавия ѝ смях, докато се настаняваше отгоре ѝ. Юън плъзна ръка между бедрата ѝ и едва не извика от благодарност, когато откри, че е напълно готова за него.

Фактът, че тя се е възбудила само като му доставяше удоволствие, го докосна толкова дълбоко, че той предпочете да не се замисля над това точно сега. Целуна я силно, заравяйки се дълбоко в тялото ѝ, решен да задържи остатъците от контрола си, докато тя не свърши първа. За негово облекчение и удивление, не ѝ трябваше много време. В мига, в който почувства стройното тяло на Фиона да се стяга около него, той се отдаде на собствените си нужди, освобождавайки се в нея с вик на истинска наслада, който се сля перфектно с нейния.

Фиона се вкопчи в Юън, когато той се срина в обятията ѝ. Цялото ѝ тяло още трепереше от силата на освобождението ѝ. Харесваше ѝ, че и неговото трепери. Как бе възможно той да не вижда колко идеално си пасват, зачуди се тя, разсеяно прокарвайки пръсти през косата му. И дори в своя мъжки ум да не свързваше страстта с любовта, би трябвало поне да осъзнава, че споделят нещо уникално.

Може би трябва да отнеме известно време, помисли си тя, но вече започваше да става нетърпелива, и се боеше, че това нетърпение може да я подтикне да направи нещо, което щеше да го отблъсне, вместо да го привлече по-близо до нея.

Юън се поизправи, подпирайки се на лакти, за да я целуне леко по устните. Беше изумен и не бе сигурен какво трябва да направи или каже. Макар възбудата му бе стихнала, той се наслади още малко на

усещането да е вътре в нея, преди да се отдръпне и да легне по гръб. Когато видя зачервените страни на Фиона и предпазливия ѝ поглед, започна да се успокоява. И тя бе несигурна като него.

— Брат ти има ли представа на какви работи те учи жена му? — попита той и издиша облекчено, когато след кратко колебание тя му се усмихна.

— Казвала ми е много неща — отвърна Фиона — и ако Конър знае за тях, то не ги е споменавал пред мен. Имаш ли нещо против жена ти да знае някои такива неща?

— Ако възразя, ти ще спреш да ги правиш, а аз не съм чак толкова голям глупак. — Целуна я отново и стана от леглото. — Може би имам нужда от няколко урока — каза той и ѝ намигна, преди да започне да се облича. — Смятам, че имам няколко погрешни представи за това, какво трябва да прави една съпруга и какво не.

— Не може да имаш по-странни представи от тези, които имаше брат ми навремето. — Фиона се изплъзна от леглото и забързано започна да се облича, леко притеснена от голотата си. — През голяма част от живота ни онзи предател чичо ни е пълнил главата му с лъжи, мъж отговорен за смъртта на цялото си семейство, който поддържаше враждата жива, за да се избиваме пред него, и който дори опита да убие Джили. — Виждайки любопитството, изписано на лицето на Юън, тя му разказа всичко за предателството на чичо ѝ, докато се обличаха.

— Трябваше нашата Джили да пристигне в Дайхладах, за да разкрие коварството му.

Юън бе толкова шокиран от историята ѝ, че безмълвно нахлузи ботушите си и отиде при нея, за да хване ръката ѝ. Мисълта за стореното от чичо ѝ, как е могъл да доведе до смъртта на цялото семейство на брат си, ако Конър не е бил достатъчно упорит и смел, за да не го допусне, вледени кръвта му. Знаеше, че тази история го трогна дълбоко, тъй като за един кратък миг той си помисли какъв ли би бил животът му без Фиона. Юън се радваше, че никога не ѝ показва първоначалните си подозрения. След всичко, което бе изстрадала, вярваше, че съмненията му биха я наранили дълбоко.

— Той вече е мъртъв — каза ѝ той, инстинктивно опитвайки да потуши страха, който бе доловил в гласа ѝ, докато разказваше историята.

— Да, убит от курвата на брат ми. — Тя се опита да не гледа на прегръдката му като повече от това, което е в действителност, а именно утеха за болката и страха, които ѝ бяха донесли старите спомени.

— Брат ти е задържал курвата си наблизко, след като се е оженил?

Шокът на лицето на Юън ѝ допадна изключително много. Тя може да опознаваше твърде бавно съпруга си и чувствата му, но можеше да разчита напълно на верността му, затова побърза да му разясни.

— И да, и не. Тя остана наблизко, но не се върна в леглото му. Беше обесена, след като Джили доказа, че не Конър е убил чичо ни, а тя.

— Такава подкрепа от съпругата е нещо много хубаво — каза Юън, хвана ръката ѝ и тръгна да излиза от спалнята им. — Това е неин дълг, но е много по-сладко, когато го прави по своя воля. Това значи, че му вярва и по всички други начини.

И това, реши Фиона, докато слизаха към голямата зала, вероятно щеше да бъде единствения комплимент, който ще получи. Когато той завърши думите си с леко стисване на ръката си, накара сърцето ѝ да трепне от удоволствие, карайки я да поклати глава. Щеше да ѝ е трудно да преведе съпруга си по пътя, по който искаше той да върви, ако можеше да я зарадва с такава лекота.

За нещастие не можеше да укроти сърцето си, както не можеше да потуши страстта си към него. Целта ѝ бе да спечели сърцето му, но очевидно, за да го постигне, щеше да ѝ се наложи да измисли много добър план.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Хммм.

— Хммм? — Фиона прикри усмивката си, защото Маб гледаше мъха по дървото, все едно той крие тайната на Светия граал. — Само едно „хммм“ ли ще кажеш? И това „хммм“ неодобрително ли е, или е въпрос дали въобще имаме нужда от мъх, или не?

Маб сложи ръце на добре закръглените си бедра и погледна строго към Фиона.

— Това „хммм“ означава въпрос дали искам този очевидно смачкан мъх, който е покрит с мравки.

— Мравките определено ще ме накарат да се поколебая.

— Днес си в много добро настроение — заяви Маб, като пристъпи към друго дърво, покрито с мъх. — Предполагам, че всичко със съпруга ти върви добре. Ах, идеално. Няма нито една мравка.

— Ами достатъчно — отвърна Фиона, коленичейки до Маб, за да съберат мъха.

— След три седмици всичко, което можеш да кажеш, е: „ами, достатъчно“? Това искаше, нали?

Фиона въздъхна, усещайки част от доброто ѝ настроение да се изпарява. Единствената промяна, която бе настъпила за тази една седмица, откакто Юън ѝ бе помогнал да се изкъпе, бе това, че веднъж или два пъти на ден Юън се появяваше отнякъде и я отвеждаше да правят любов. Макар да беше истина, че вече се виждаха и през деня, не това бе промяната, на която се бе надявала. Бе получила няколко минути време, през които разговаряха, докато се обличаха, но тогава тя му разкриваше себе си, а не обратното.

— Това исках — отвърна тя. — Това искам. Но проблемът е там, че не е всичко, което желая.

— Ах! — Маб кимна. — Никакви любовни думи, никакви прошепнати признания. Срещате се в спалнята, правите любов и нищо повече. Предполагам, че е добре, нали?

— О, да, много добре. — Фиона държеше погледа си приведен към земята, оглеждайки се за полезни растения и криейки неудобството си от темата, която дискутираха. Бе нужен единствено практичният тон на гласа на Маб, за да я накара да говори по въпроса. — Той ме желае. Вече нямам и грам съмнение за това. Истината е, че той ме кара да се чувствам красива.

— Това не е нещо дребно. — Маб внимателно огледа едно ниско растение, след което поклати глава и промърмори: — Прекалено рано е да се събира. — Тя погледна назад към Фиона. — Много жени биха били доволни с потентен съпруг, такъв, който държи на клетвите си и ги кара да се чувстват красиви.

Фиона направи гримаса, докато оглеждаше мястото, където растяха полезни билки, за да го запомни и намери по-лесно, когато дойде време да събере растенията.

— Знам го и се чувствам неблагодарна и себична за това, че копнея за още. Но това не ми пречи да се чувствам така. Обичам го и искам и той да ме обича — тя се намръщи, — макар че има дни, в които се чудя защо. — Усмихна се, когато Маб се изкикоти и въздъхна. — Искам да съм повече от жената, която топли леглото му и му ражда дъщери.

Маб спря, намръщи се и погледна Фиона.

— Макфингал създават само синове.

— Имам намерение да наруша тази традиция. Поне веднъж.

— Разбирам. Е, ще е много хубаво наоколо да имаме малко момиченце, но Макфингал създават синове. Скарглас е пълен с момчетата. Ти имаш петима братя. Но пък е истина, че Фингал създаде три дъщери.

— Да, и моите родители са създали мен. Наша Джили също роди момиче на Конър, и освен това чувства, че следващото ѝ дете отново ще е момиче. — Фиона се усмихна леко на объркания поглед на Маб. — Понякога Джили знае някои неща. Най-силната ѝ дарба е да разгадава чувствата на хората, но от време на време получава това, което нарича видения. Сигурна е, че следващото ѝ дете ще е момиче. Често ми се иска да беше тук, за да се срещне с Юън. Може би тя ще ми каже защо съпруга ми ме държи на разстояние по толкова много начини. Вярно е, че има някои хора, чиито чувства не може да види, като на брат ми, например. И подозирам, че Юън ще е от неговия вид.

— Юън държи мислите и чувства си за себе си. Той е тих, сдържан мъж. Добър леърд. — Маб се обърна на изток. — Ето там има малък поток. Може да намерим нещо полезно около него.

— Виж, добре пораснал магарешки бодил — каза Фиона, следвайки Маб.

— Добре, добре. Мисля, че Юън просто е загубил прекалено много хора.

На Фиона ѝ отне миг да осъзнае, че Маб е сменила темата на разговора, насочвайки я отново към Юън и проблемите на Фиона.

— Какво имаш предвид с това, че ги е загубил?

— Майка си и трите други жени, на които като малък е гледал като майки. Последната съпруга на Фингал дойде, когато Юън беше прекалено голям и вече прекалено твърд, за да търси майчина обич. Беше го грижа за сестрите му, а сега те са далеч. Тогава се появи Хелена. Мисля, че той обмисляше да си отвори сърцето за нея, поне малко, затова предателството ѝ го нарани много.

— Не съм Хелена и не трябва да бъда наказвана заради нейните престъпления.

— Не, не трябва, но се боя, че ще ти се наложи. Поне за известно време.

— Мислиш ли, че Юън очаква да го предам?

— Не, не мисля, но може би се безпокои. Но не съм сигурна дали може да повярва на факта, че си негова, че сте съпрузи, и че се наслаждаваш на това да споделяш леглото му. Юън никога не е бил първият избор на момичетата в Скарглас. Положението стана и още по-зле заради белега на лицето му.

— Е, не го разбирам. Той е силен, добре оформен и белегът не изменя чертите му, само бележи кожата му. — Фиона осъзна, че е обидена от името на Юън и почти се усмихна. Беше доволна, че не е имал много жени, но очевидно чувстваше, че той заслужава жените да го забелязват. — Може би е така, защото не е особено умел в ухажването.

— А ти искаш да те ухажва?

— Не, нямам против, че не го е правил. Думите му може да не са толкова сладки като тези на Грегор, но Юън казва неща, с които ме радва. Просто искам да съм истинска част от живота му, да знам мислите, плановите и чувствата му. Той споделя тялото и страстта си с

мен, но почти нищо друго. Искам да ме обича, както го обичам аз, но ако продължава да поставя дистанция помежду ни, никога няма да успее да стигна до сърцето му, не мислиш ли?

— Трябва време, момиче. Юън е имал двадесет и девет години да построи тази стена около сърцето си, да стане мъжът, който е сега. Не може да очакваш от него да се промени за по-малко от месец. Просто не спирай да си напомняш, че си първото момиче, от което не е могъл да си държи далеч ръцете, и че си първата, която е отвел в собственото си легло. Дори Хелена не го накара да направи подобно нещо. На нея ѝ се наложи да го прелъсти и трябваше да вложи доста повече усилия от това просто да стои в обхвата на ръцете му.

Това напомняне на момента ободри Фиона. Тя тъкмо щеше да го каже на Маб, когато се озоваха на малка поляна. Пред тях се стелеше килим от виолетки и красотата им за момент прогони мислите за Юън от ума ѝ.

— С тях можем да направим много хубав сапун — промърмори Фиона.

— Да, ароматен сапун — съгласи се Маб.

— Кошницата ни не е много голяма, затова ще ни трябва помощ.
— Фиона осъзна, че Маб не я слуша и се напрегна. — Маб?

— Някой идва — прошепна Маб и се обърна бавно, за да погледне зад себе си.

Макар да си каза, че е глупаво да се бои, Фиона не успя да прикри паниката, която се надигна в нея. Не бе чула нищо, а ако някой идваше, той можеше да е Макфингал. Точно се обръщаше в посоката, в която гледаше Маб, когато няколко конника излязоха от сенките на дърветата. Щом видя кой язди малко пред другите, кръвта във вените ѝ се смрази и тя потръпна болезнено.

— Здравей, любов моя — провлече мъжът, а чувствените му устни бяха извити от студена усмивка.

— Мензайъс — прошепна Фиона, опитвайки се да се отърси от страха, който я бе сграбчил в ноктите си. — Когато ти кажа, Маб, трябва да бягаш много бързо далеч от тези свини — прошепна тя на приятелката си, без да откъсва поглед от много красивия и много луд сър Раналд Мензайъс. — Бягай! Сега.

Фиона се стрелна наляво и бе доволна да види, че Маб хуква надясно. Със сърце, заседнало в гърлото ѝ, Фиона тичаше с всички

сили, насилвайки се да не поглежда назад, за да види къде е Маб. Надяваше се Маб да успее да издържи като нея и да не поглежда назад.

Когато чу вика на Мензайъс и звука от преследване, Фиона се опита да достигне прикритието на дърветата. В гората мъж на кон ще се придвижва много по-бавно. Но не успя, тъй като един от мъжете на Мензайъс блокира пътя ѝ.

Проклинайки, Фиона се опита да избяга от хватката на мъжа, който я преследваше, потискайки гласчето в главата ѝ, което ѝ казваше, че битката е вече изгубена. Изведнъж тя видя пролука и хукна с всички сили към дърветата. Проклятията на преследвачите ѝ ѝ показаха, че има шанс да успее.

— Фиона! Най-добре спри! Веднага!

Нещо в командата на Мензайъс и скритото веселие зад думите му я накара да се закове на място. Фактът, че мъжете бяха спрели да я преследват, беше смразяващ. Дори докато ума ѝ ѝ заповядваше да бяга, да се спаси, тя се обърна към Мензайъс. Сърцето ѝ се свлече в ботушите ѝ, когато видя извиващото се тяло на Маб, праметнато през седлото на преследвача ѝ.

— Пусни я, Мензайъс — каза Фиона. — Тя не ти е от никаква полза.

— Нима? — Мензайъс сграбчи косата на Маб, принуждавайки я да спре да мърда и притисна кинжала си към врата ѝ. — Мисля, че тази крава може да ми бъде от полза.

— Ако нараниш Маб, целият гняв на Макфингал ще се изсипе върху теб. Тя е много важна за тях.

— Щом е важна, защо са ѝ позволили да се мотае наоколо само с теб за защитник? При това не са те въоръжили. Да ме заплашваш с такива като Макфингал... луди и убийци на жени... няма да проработи. Мислиш ли, че ще използват някоя от вещиците си, за да ме омагьоса?

Мензайъс се засмя и мъжете му направиха същото.

Нямаше начин да избяга от този капан, осъзна Фиона. Маб ѝ правеше знаци с глава да бяга. Но ако тя смяташе, че Фиона ще я остави с този лунатик, значи бе луда колкото и Мензайъс. Фиона знаеше, че той ще убие Маб, само за да я разстрои. Той знаеше, че няма да избяга, и че никога няма да изтъргува живота на друга жена, за

да избяга. Злорадата му усмивка я караше да мечтае да е толкова коравосърдечна.

— Освободи я, Мензайъс — нареди тя отново с леден, твърд глас, възнамерявайки да скрие страха си от него.

— Само ако се съ согласиш да дойдеш с мен — каза Мензайъс.

— Съгласна съм — отвърна Фиона, игнорирайки протеста на Маб.

Тогава, за ужас на Фиона, Мензайъс прокара острието през гърлото на Маб и хвърли тялото ѝ на земята. Фиона изкрещя силно и издърпа ножа от ръкава си, но един от мъжете я спря, преди да го забие в гърдите на Мензайъс. Макар да се опитваше с всички сили, не успя да се откъсне от хватката му. Принуждавайки я да обърне лице към него, тя видя как мъжът свива ръка в юмрук. В следващия миг той удари силно Фиона, карайки я да изпита заслепяваща болка, преди да изпадне в безсъзнание.

Фиона се свести от толкова силна болка, че чак се задъха, чувайки как някой се смее. Главата я болеше и тя леко раздвижи челюст, за да прогони главоболието. Болката в ръцете я обърка за миг, преди да си спомни Мензайъс. Стомахът ѝ се сви от страх, спомняйки си безжизненото тяло на Маб, проснато на земята с рокля, опръскана с кръвта ѝ.

Някой я бе съблякъл и чувстваше, че тялото ѝ се люлее. Мензайъс отново я бе провесил завързана за китките. Докосването на мек лен около краката ѝ ѝ подсказа, че поне този път бе оставил долната ѝ риза, и се опита да намери някаква утеха в това.

Бавно отвори очи, изправяйки се пред очевидно развеселения похитител. Тя го мразеше и приветства горчилката, която замени страха ѝ.

— Ще си платиш, че уби Маб, копеле — каза тя. — Ще те накарам да си платиш. Кръв за кръв.

— С какво? — Мензайъс посочи към кинжала ѝ, който лежеше върху купчината от дрехите ѝ.

— Със зъбите ми, ако трябва — заяви тя с леден глас. — Нямаше нужда да я убиваш.

— Тя се опита да ти помогне да избягаш от мен. Не можех да го позволя. — Той изтупа някаква пращинка от жилетката си, преди да продължи. — Ти си моя и тези, които се опитат да вземат моето и пробват да го държат от мен, трябва да умрат.

Той говореше така, сякаш живота на Маб бе без никакво значение, като праха по дрехите му. Това бе толкова плашещо, колкото и нещата, които ѝ бе причинил, помисли си Фиона. Толкова коравосърдечно пренебрежение към отнетия живот може да бъде приемливо на бойното поле, но не и нещо толкова зло и съзнателно, като убийството на жената, което бе извършил. Това я накара да се зачуди колко ли време щеше да живее тя, веднъж след като я обладае.

Мисълта за докосването му надигна горчилка в гърлото ѝ. Това, че се бе опитал няколко пъти да я изнасили, ѝ бе донесло много проблеми, преди да открие радостта в обятията на Юън. Дори не искаше да си помисля какво ще изпита, ако този път Мензайъс успее да я изнасили. Или по-ужасяващото, какво ще изпита Юън, като разбере. Този път Мензайъс можеше да разруши толкова много, че ѝ се прииска да заплаче, но успя да се сдържи. Отказваше да покаже слабост пред него.

От предишните им сблъсъци знаеше, че Мензайъс обича да говори за себе си, за това колко е умен и какво е извършил. Макар че не бе сигурна колко полза ще има от това, тя реши да го накара да говори. Така щеше да спечели време. Можеше просто да отложи ужаса, който ще изпита в ръцете му, но можеше да се случи и чудо. Някой в Скарглас можеше да реши, че с Маб са се забавили прекалено много и да излезе да ги потърси. Някой от мъжете на наблюдателните кули може да са видели нещо, въпреки че бяха толкова навътре в гората. Надеждата беше малка, но тя се вкопчи в нея, черпейки сили.

— Как ме откри? — попита тя.

— Не беше лесно — отвърна Мензайъс, поглеждайки я раздражено. — Чух, че си изчезнала, че си се изгубила.

Дали имаше шпионин в Дайхладах, зачуди се Фиона. Мензайъс със сигурност беше достатъчно красив с дългата си светла коса и светлосини очи, че да прелъсти някоя от жените, която да му издаде тайните на Макенрой. Освен това можеше новината за изчезването ѝ да не е била никаква тайна, но ѝ бе трудно да го повярва. Откакто бяха започнали проблемите с Мензайъс, Конър държеше случващото се в

Дайхладах да бъде тайна. По изражението на почти красивото му лице знаеше, че Мензайъс иска тя да го попита откъде е научил, че е напуснала крепостта. Потисна упоритата част от нея, която отказваше да му достави това удоволствие, и си напомни, че така си купува безценно време.

— Намерил си някоя глупачка да ти казва какво се случва в Дайхладах, нали? — попита тя и едва не се задави, виждайки задоволството му.

— Беше хубаво дребно девойче. Сладко и влюбено, нетърпеливо да ми достави удоволствие, като ми казва ден след ден какво се случва в Дайхладах.

— Беше? — Умът на Фиона се фокусира върху тази дума. Макар че не изпитваше симпатия към предателката, можеше да изпита съжаление към глупавото влюбено момиче, което не е знаело в какво се забърква.

— Е, нямаше как да я оставя да вдигне тревога, щом научи кой съм. Сама беше виновна, че запали свещта. Казах ѝ, че е опасно да знае прекалено много, че тайнствеността е много важна. — Той сви рамене. — Тя явно реши, че това не включва близък поглед към лицето на любовника си. Не можех да позволя проклетите ти братя да узнаят, че съм толкова близо.

— И не помисли ли, че убийството на едно бедно заблудено момиче няма да събуди подозренията им?

— Не. Не съм чак толкова глупав, че да оставя тялото ѝ. Тя е на дъното на реката, завързана за чувал с камъни, за да не изплува на повърхността. Затова не си мисли, че брат ти ме е проследил. Сега няма как да ти се притече на помощ.

— Това все още не отговаря на въпроса как ме откри.

— Спипах те, нали? Няколко човека си спомниха, че са виждали коня ти. Тогава се запознах с хубава групичка мъже на име Грей. Те ми казаха, че леърдът на Скарглас е довел жена със себе си почти преди месец. Тази жена била убила един от мъжете им и имала дълга златиста коса, била облечена като момче и въртяла меч като мъж. Беше лесно да се досетя къде си.

— Лесно ли? Тук съм от почти месец, нали знаеш? — Тя се напрегна, когато гневът изкриви чертите на лицето му.

— Да, тук си. — Той я ръгна с върха на меча си. — И някои от нещата, които ми казаха Грей, много ме ядосаха.

— И защо вярваш на всичко, което ти се каже? Те са врагове на Макфингал.

Фиона видя, че той започна да обмисля думите ѝ. Използва това негово разсейване, за да отслаби малко въжетата около китките си. След първия път, в който Мензайъс я бе провесил завързана за китките, тя бе накарала Конър да стори същото, и двамата се бяха опитали да намерят начин, по който да се освободи или поне да се отбранява, докато е в това положение.

Фиона бе леко изненадана, че след ударите, които бе нанесла на него и мъжете му последния път, Мензайъс отново я бе провесил от клоните на дърво. Освен това забеляза, че мъжете му стоят на доста голямо разстояние от тях.

— Не — каза Мензайъс след няколко минути дълбок размисъл, — нямаше лъжа зад думите им. Истината е, че бяха любопитни, когато научиха, че ти си жената, която търся. Но техния интерес не значи нищо за мен. Най-важното е, че ми казаха за теб и за леърда на Скарглас.

— Тъй като няма нищо между мен и леърда на Скарглас, не мога да предположа какво са ти казали.

Мензайъс въздъхна и поклати глава, преди да погледне към нея с изражение на толкова снизходително обвинение, че ѝ се прииска да го изрита от лицето му. Точно подобен поглед от негова страна я бе накарал да отхвърли предложението му за брак. Тя бе удивена и заслепена като толкова много други жени от атлетичната му фигура, но след това бе видяла погледа му. Бе поглед, който казваше, че тя е просто една жалка, глупава жена, която е в отчаяна нужда от защитата и мъдростта на мъж, и че трябва да бъде съжалявана за собствената си нищожност, но все пак да ѝ се прости и да се погрижи за нея.

Фиона често се бе чудила над факта, че нейния отказ, отказ на една жалка жена, го бе променил по този начин. Но винаги щом си го помислеше, си нареждаше да не бъде толкова суетна. Мъжът беше луд още преди да я срещне. Отказът ѝ просто беше направил лудостта му по-силна и по-очевидна.

— Била си пленница на леърда почти месец — каза Мензайъс с такъв тон, сякаш говореше с някой, който има ум не по-голям от този

на бълха. — Въпреки всичките ми усилия, ти все още си достатъчно прелестна, че да възбудиш похот в един мъж. — Той хвърли подозрителен поглед към мъжете си, които бяха достатъчно умни, че да изглеждат напълно незаинтересовани от нея. — Чух също така, че леърдът е мрачен мъж, тъмен на вид и отвратително белязан.

Фиона едва успя да потисне импулса да защити Юън. Пресметливият поглед на Мензайъс ѝ подсказваше, че ѝ е заложил капан. Инстинктите ѝ казваха, че ще страда, ако разбере, че я е грижа за Юън. И по-лошото бе, че Мензайъс ще поиска и Юън да страда. Последното нещо, от което се нуждаеше съпруга ѝ, бе още един враг, а Мензайъс изглежда имаше цел и умения, които Грей са харесали въпреки лудостта му. Тя срещна спокойно погледа му, сякаш просто чакаше той да продължи да говори.

— Такива прокълнати ръце не бива да те докосват — каза Мензайъс, след като няколко минути я наблюдаваше внимателно. — Това би било престъпление, грях, който ще трябва да накажа. Въпросът е... кой трябва да бъде наказан повече, той или ти. Позволи ли му да те докосне, Фиона? Отдаде ли му девствеността си, маркира ли чаршафите му с невинността си, тази, с която отказа да маркираш моите? Позволи ли му да те направи своя курва? Грей твърдят, че си.

— Грей също така твърдят, че имат права над Скарглас, въпреки че предишният леърд е бил братовчед на новия — каза тя. — Не бих придала тежест на думи, изречени от клан, който смята, че може да присвои нещо, което принадлежи на друг по кръвна линия.

Тя се напрегна, когато мъжът бавно започна да ходи около нея, докосвайки я, сякаш имаше това право. Макар разумът да ѝ казваше, че е невъзможно, започваше да се бои, че някакъв белег по тялото ѝ може да му покаже, че вече не е девица. Бавно прогонвайки надигналите се в нея страхове, срещна погледа му, когато той застана директно срещу нея. Блясъкът в очите му ѝ показа, че нищо, което каже или стори, няма да го убеди, че думите на Грей са били лъжа. Бе убеден в загубата на девствеността ѝ, още преди да я открие.

Ледена тръпка премина през тялото ѝ, когато той докосна с върха на меча си панделката, която придържаше долната ѝ риза. Нямахше да има повече време, нямахше да има повече разговори. Фиона бе изненадана, че бе успяла да го задържи толкова дълго. Беше трудно да види как му се отразява вярването, че тя вече не е девица.

— Нали разбираш, че за всеки белег по тялото ми — каза тя — брат ми ще те накара да си платиш десетократно. Той брой всяка синина, всяка болка, и това е нещо, за което може да се отплатиш само с кръв и агония. Всеки път, когато ме заловиш и измъчваш, добавяш по една седмица към времето, през което той ще те кара да страдаш.

Макар заплахите ѝ да не действаха на Мензайъс, мъжете му изглеждаха малко разтревожени.

— Конър разучи много внимателно всички начини, при които да те държи дълго време в агония, без да позволи да умреш.

— Брат ти не ме залови нито веднъж за всичкото това време. Не смятам, че е чак такава заплаха.

— Нима? Мислиш ли, че ще се откаже, ако му отнеме много време, преди да те залови? Може би трябва да спреш за миг и да помислиш какъв човек е, спомни си за миг всички истории за това как е станал леърд на петнадесет години, за всичко, което е постигнал, и всичко, което е спечелил. Да те залови, дори да му отнеме години, за него ще е като едното нищо. Никога няма да можеш да избягаш достатъчно бързо или достатъчно далеч, никога няма да можеш да спреш да поглеждаш през рамо, за да видиш дали не е зад теб. И един ден ще те залови и в този ден ще започнеш да страдаш дълго и мъчително. Да — добави тя почти с шепот, усмихвайки се ледено, — тогава ще започнеш да пициш.

Начинът, по който я гледаше, накара Фиона да си помисли, че може би най-после бе успяла да го уплаши. Тогава той започна да се смее и сърцето ѝ се сви, а куражът ѝ изчезна. Времето не ѝ бе донесло нищо. Заплахите не бяха накарали Мензайъс да почувства колебание или страх. Тя стисна силно зъби, за да не си позволи да извика, когато върхът на мечата му разряза панделката на робата ѝ.

И започна да се моли. Молеше се за кураж да преживее това, което ѝ готвеше Мензайъс. Молеше се за някакво чудо, молеше се ръката на съдбата да посегне към нея и да я отведе в безопасност. Освен това се молеше фактът, че бе спасявана няколко пъти от този мъж, да не бе изчерпал шансовете и малките чудеса.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Къде е жена ти?

Юън свали меча си, махна на мъжете, с които тренираше, и погледна баща си.

— Не съм сигурен. Може би в градината с Маб? Или на посещение на някой болен? Защо очакваш да зная къде е?

— Защото ти е жена. — Фингал се намръщи на най-големия си син. — Да не би да си я загубил?

— Не, не съм я загубил. Просто не знам къде е. Не я държа завързана за себе си, нали? За какво ти е? — Юън се намръщи и огледа лицето на баща си. — Да не си болен?

— Разбира се, че не съм болен! Изглеждам ли ти като болен човек?

— Тогава какво искаш от нея?

— Следобедна закуска — промърмори Фингал, кръстосвайки ръце на гърдите си.

— Какво?

— Следобедна закуска. Време е за ядене.

— О! Църквата го нарича...

— Не ме интересува как го нарича църквата. Аз го наричам следобедна закуска. Хубаво име. По-добро от това, с което го нарича църквата. За тях това е време за молитви, а аз не се моля. Аз ям.

— Разбира се. — Юън си пое дълбоко дъх, докато се бореше да се успокои и да бъде търпелив. — И Фиона има нещо общо с тази следобедна закуска, така ли?

— Тя сяда с мен и двамата си хапваме вкусно ядене, подправено с малка кавга. Е, аз отидох в голямата зала, седнах на масата, но тя не се появи. Тя винаги се появява. И не питай, не е в крепостта, не е и в градината с билките. Помислих си, че може да си я замъкнал нанякъде да си правите наследника, но не, защото ти си тук. Затова, защо не мога да открия жена ти никъде?

Юън се огледа наоколо леко объркано, преди да насочи поглед към баща си. Това беше повече от странно. Освен това бе леко смуцаващо. Беше мислил, че баща му не харесва Фиона, и че не иска да има нищо общо с нея заради връзката ѝ с Камерън, но очевидно двамата са се хранели заедно. Изглеждаше му като нещо, което би трябвало да знае.

По-странното беше, че тя очевидно липсваше на баща му, макар Юън да подозираше, че няма да си го признае, дори да го заплаши със смърт. През седмиците, през които Фиона бе в Скарглас, тя определено бе спечелила привързаността му. Той знаеше, че баща му умее да изпита известни чувства, но досега никога не ги бе насочвал към някоя жена, или поне той не помнеше такъв случай.

Ако се съдеше по смръщеното му изражение, Юън бе доста съгрешил заради това, че не знае къде е съпругата му. Изведнъж важността на всичко това изплува в ума на Юън. Баща му бе търсил Фиона на всички места, където обикновено ходеше тя, и не я бе открил. Юън започна да се бори с ненадейно появилата се силна тревога и желание за действие. Само защото баща му бе казал, че е гледал навсякъде, не значеше, че е така.

— Погледна ли в оранжерията? — попита го.

— Казах ти, момичето не е в крепостта — сопна му се сър Фингал. — Може да съм стар, но акъла ми все още си е на мястото, както и очите ми. Освен това изпратих жените в крепостта да я търсят и никоя не я откри. Говорих с малкия Нед и той ми каза, че не е виждал Маб, откакто са закусили заедно.

— Може би Фиона и Маб са отишли до селото. — Тревогата на Юън нарасна, когато баща му поклати глава.

— Един мъж от селото тъкмо дойде да търси Маб и момичето. Имал болно дете и искал да отидат да го видят. Изгубил си я, нали?

Преди Юън да успее да отговори на това, се чу вик от защитните стени, последван от вика на мъжа, охраняващ портите. Юън се затича натам, а баща му го следваше плътно по петите.

Точно когато ги достигна, Маб влезе, залитайки през портата, и падна на колене в краката му. Юън успя да се възстанови от шока заради болезнената хватка на баща му около ръката му. Този път на Юън му трябваха няколко дълбоки бавни вдишвания, за да успее да възвърне частица от контрола си. Беше му трудно да се държи на ниво,

докато коленичеше пред Маб. Всичко, за което можеше да мисли, бе, че Фиона я няма, и че Маб се бе върнала окървавена и сама. Той бързо погледна раната на жената и с облекчение видя, че е само повърхностна. Знаеше, че по-късно ще е доволен, задето Маб е жива, но точно сега благодарен единствено, че тя ще може да отговори на въпросите му.

Той изчака, борейки се с нетърпението си, докато Маб си поеме няколко глътки въздух.

— Маб, къде е Фиона? — попита той, когато жената най-последно започна да диша по-спокойно.

— Мензайс — каза Маб и кимна, щом видя Юън да пребледнява. — Бяхме навън да събираме билки и той ни откри.

— С Фиона сте били зад защитните стени без стража?

— Спокойно, момче — каза Фингал, вдигайки Маб на ръце и игнорирайки протеста на сина си. — Жената има нужда някой да се погрижи за нея.

— Мамо! — изплака Нед и изтича до сър Фингал, опитвайки се да достигне майка си.

— Спокойно, момченце — каза сър Фингал. — Майка ти е само леко одраскана. Ще се справи.

— Да, Нед — Маб посегна надолу, за да погали косата на сина си. — Помниш ли, когато ти казах с какво се почистват порязвания? — Момчето кимна и тя му се усмихна. — Тогава върви да ми донесеш това, от което се нуждая.

— Донеси ги в голямата зала — нареди сър Фингал и когато момчето хукна, той се насочи отново към крепостта. — Това момче има много светла коса. Сигурна ли си, че е мое?

— Разбира се, че е твое, стар глупак такъв — изръмжа Маб и потърка бедрото си. — Копелето ме хвърли на земята.

— Сега не се бой, жено. Можеш да кажеш всичко на Юън след миг.

— Татко — възрази Юън бързайки след баща си, — Фиона е навън в ръцете на врага си.

— Да, и много скоро ще си я върнеш. И преди е била в ръцете на мъжа и се е спасила. Веднага щом се погрижа за Маб, ще отидем да намерим нахалната ти съпруга и да убием копелето. Но първо имаме нужда от отговори, не мислиш ли?

Юън знаеше, че баща му е прав, но това не правеше нещата полесни за приемане. Той крачеше из голямата зала, докато Бони обработваше раните на Маб, която уверяваше сина си, че е добре, а сър Фингал се мръщеше на светлата коса на Нед, мърморейки малки обиди към Маб.

— Домъкни се тук и си задай въпросите, момче — вика сър Фингал.

— О, Юън — каза Маб в мига, в който той стигна до нея. — Ние просто си стояхме там и си говорехме какво можем да направим с всичките онези виолетки и изведнъж се появи той. Тя го нарече Мензайъс.

— Той е мъжът, който ѝ е направил белезите — каза Юън. — Какво се случи?

Галейки косата на сина си, сякаш имаше нужда от това докосване, за да се успокои, Маб разказа всичко на Юън.

— Горката Фиона сигурно е помислила, че съм мъртва, и че се е предала в ръцете на врага за нищо.

— Много скоро ще научи истината. Видя ли накъде тръгнаха?

— Не, боя се, че не. Не вярвам, че съм била дълго в безсъзнание. Би трябвало да е лесно да видиш къде бяхме и къде ни заловиха, след като ни преследваха няколко минути с конете си. — Тя внимателно обясни къде с Фиона бяха открили виолетките. — Там почвата е много мека, затова ще има ясни следи накъде са тръгнали, за да ги проследите.

— Така и ще направим — заяви сър Фингал, насочвайки се към вратата. — Помогни на майка си да стигне до леглото, Нед — нареди на момчето на излизане.

Юън избра дузина от най-добрите си мъже да яздят с тях. Макар да бе изненадан, че баща му идва с него, той осъзна, че е доволен. В момента Фингал притежаваше спокойствието и контрола, които на него му липсваха. Знаеше, че и малкото, които имаше, можеше да изчезнат, в зависимост от това какво завари, когато открие Фиона и врага ѝ. Докато водеше мъжете си към мястото, което му бе описала Маб, Юън се опита да прогони страха, който преобръщаше вътрешностите му. Казваше си отново и отново, че Мензайъс не иска Фиона мъртва. Мъжът я искаше за съпруга. Юън се молеше Фиона да е била достатъчно разумна да държи брака им в тайна, защото не се

знаеше как една подобна вест може да се отрази на луд мъж като Мензайъс. След това започна от време на време да си напомня, че Фиона е много умна и така успя леко да се успокои.

Оказа се изключително лесно да проследят Мензайъс и мъжете му. Юън се зачуди защо. Нима мъжът е чак толкова голям невежа или просто не е смятал, че някой ще опита да спаси Фиона? Или по-лошо, можеше ли това да е капан? От всичко, което Фиона му бе казвала за брат си Конър, той знаеше, че е силен и интелигентен, и все пак не е успял да улови Мензайъс две години. От това следваше, че Мензайъс е умен, а оставяйки такава следа, той изглеждаше като непохватен глупак. Юън бързо спря, споделяйки тревогите си с мъжете.

— Ще тръгна напред и ще видя какво мога да открия — каза Грегор и тръгна в мига, в който Юън кимна.

— Наистина ли мислиш, че Мензайъс е достатъчно умен, че да прикрие следите си? — попита сър Фингал.

— Да — отвърна Юън. — Това е по-лесно за следване и от нарисувана карта. Или е капан, или е прекалено уверен в успеха си този път. Може би лудостта му е нараснала и е заменила всякаква интелигентност, която би могъл да притежава. — Юън поклати глава и прокара пръсти през косата си. — Трудно е да се разправяш с луд мъж.

Сър Фингал почеса брадичката си.

— Този мъж иска жена ти. Прекарал е последните две години, преследвайки я и оставяйки ѝ белези. Да, това е лудост. Но може би е бил прекалено доволен от себе си, че е открил момичето, при положение, че никой друг не може да я намери, и затова не мисли. Може би не е осъзнал, че от бързане да получи наградата, дори не е убил Маб.

— Възможно е. Сигурен ли си, че е искал да убие Маб?

— Да. Но е бързал, порязал я е плитко и не е останал, за да провери дали я е убил. Бил е сигурен, че е прерязал гърлото ѝ, и дори не е погледнал назад. Начинът, по който кърви Маб, е спасил живота ѝ. Мензайъс е прокарал ножа, видял е кръвта и я е изхвърлил на земята. — Сър Фингал погледна надолу към следите, които скоро щяха да последват. — Защо му е на един мъж да крие следите си, когато вярва, че никой не знае какво е откраднал?

В това имаше смисъл, осъзна Юън, и се опита да прикрие изненадата си. Не беше много честен към него. Баща му беше стар,

създаваше проблеми, които Юън трябваше да оправя и имаше нагона на козел, но не бе глупав. Освен това бе много умел в битките, както в боя, така и в стратегията. Юън тъкмо мислеше да се вслуша в думите на баща си, когато се напрегна, виждайки Грегор да се връща.

— Те са точно зад онези дървета — каза Грегор, спирайки пред Юън. — Има малко сечище и са си направили лагер. Мензайъс и шестима мъже, не повече, и всичките са в лагера.

— А Фиона? — Юън почувства как пребледнява, когато Грегор издърпа юздите на коня от ръцете му, преди да отговори.

— Жива е. Облечена е само по долната си риза, ръцете ѝ са завързани и виси от един клон на дърво — отвърна Грегор, гледайки внимателно Юън и държейки юздите далеч от брат си.

— Тя ми каза, че обичал да я провесва като пресен улов — прошепна Юън.

— Най-добре ще е да ги издебнем и да им откраднем улова — каза сър Фингал. — Планираме спасяване, не битка.

Юън кимна, борейки се със силното желание за кръвопролитие. Една директна атака щеше да изложи живота на Фиона на риск, особено ако е така безпомощна. Беше нужно да са тихи, внимателни, все едно обират дома или крадат коня на един мъж. Но в мига, в който Фиона е в безопасност, Юън имаше намерение да захвърли всичко и да убие Мензайъс.

Поглеждайки към Саймън, сега Юън бе доволен, че е позволил на момчето да дойде с тях въпреки неопитността му. Саймън дължеше живота си на Фиона и отчаяно искаше да стори нещо, с което да ѝ се отблагодари. Сега момчето щеше да има тази възможност, тъй като имаше нещо, което правеше много добре. Можеше да се движи из гората, без да прошумоли дори листо под краката му. Освен това можеше да се катери по дърветата бързо и безшумно, точно това, което му трябваше сега. Поглеждайки младежа, Юън реши, че Саймън е достатъчно силен да издърпа Фиона далеч от опасността и даде нарежданията си на момчето.

Отне им още няколко минути да съставят плана си, преди да тръгнат към дърветата. Когато Юън заяви, че имат нужда да им отвлекат вниманието, Грегор го увери, че Мензайъс и мъжете му вече са с приковано внимание, и заяви на Юън въобще да не пита какво задържа интереса им. Той знаеше. Всеки мъж с кръв във вените си

нямаше да може да устои да гледа Фиона, когато е облечена само по тънката си, прозрачна долна риза.

Оставиха конете си с гората. Юън даде няколко секунди на Саймън да застане на позиция, преди да изпрати останалите мъже по задачите им. С баща си до себе си Юън влезе в лагера на Мензайъс. В мига, в който мъжете му заловят мъжете, той и баща му щяха да тръгнат към лудия мъж.

Не беше изненадан, че баща му сграбчи ръката му в мига, в който лагерът се появи пред очите им. Един поглед към Фиона, висяща там с Мензайъс, насочил меч към тялото ѝ, надигна такава кръвожадност в него, че Юън наистина имаше нужда някой да го задържи.

— Жена ти може много хубаво да заплашва — посочи сър Фингал, чувайки какво каза Фиона на Мензайъс относно брат си.

Юън бе леко наранен, че Фиона не заплаши мъжа с него, но след това си нареди да не се държи като глупак. Фиона наистина се бе досетила, че е много опасно Мензайъс да узнае, че вече не е девица. Той вече знаеше, че брат ѝ го преследва и защо, и по тази причина Фиона го заплашваше с него.

Студена усмивка изви устните му, когато забеляза как мъжете му се промъкват зад мъжете на Мензайъс и ги пленяват. Фактът, че всеки от тях имаше нужда само от един опрян в гърлото нож, за да си мълчи, подсказа на Юън, че лоялността, която изпитват, не е особено голяма.

В мига, в който мъжете бяха обезоръжени, Юън кимна към баща си и двамата тръгнаха през лагера към незащитения гръб на Мензайъс.

— Не се боя от брат ти — каза Мензайъс.

— Значи си глупак — отвърна му Фиона. — И не само от Конър трябва да се пазиш, а от всички Макенрой и съюзниците им, както и от всички роднини на Джилиан. Вече си нищо повече от ходещ мъртвец. Давай, покажи ми най-лошото. Никога няма да ти се отдам. Ще ти казвам не и ще продължа да го казвам, докато поемеш последния си дъх, и ще се моля това да е скоро.

— Ти си моя!

— Не, глупако, тя е моя!

Фиона не можеше да повярва на очите си. Не бе възможно да вижда Юън зад гръба на Мензайъс и хората му да държат в плен мъжете на Мензайъс. Не бе видяла и не бе чула нищо. Беше очевидно,

че и Мензайъс, и хората му не бяха чули и видели нищо. Тогава почувства как две силни ръце сграбчват китките ѝ и тя се отърси от шока си, поглеждайки нагоре. Там беше Саймън, който ѝ се усмихваше, докато я дърпаше нагоре. В следващия миг тя се залюля и се оказа на клона при него.

— Съпругата ти е много пъргаво момиче — каза Фингал, гледайки как Фиона следва Саймън надолу по дървото.

— Съпругата ти? — Мензайъс изгледа Юън и очите му се разшириха, когато осъзна, че се изправя сам пред заплахата.

— Да, съпругата ми — каза Юън. — Един мъж може много да се издразни, когато някой глупак отвлече жена му.

— Не! Тя е моя! Аз пръв я получих!

— Нищо не си получил. Отказала ти е.

— Ще отида да помогна на съпругата ти да се облече — каза Фингал, отдалечавайки се. — Престани с това бърбрене и просто убий копелето.

Юън само кимна, защото смяташе да направи точно това, както бе обещал на Фиона. Прогони силната нужда да накара мъжа да страда за това, което ѝ бе сторил, като го реже парче по парче. Знаеше, че в момента в него говорят кръвожадността, гневът и страхът, които този мъж с действията си бе пробудил в него. Но най-добре щеше да бъде да приключи с това бързо и чисто и да отведе жена си у дома в Скарглас.

Изненадващият звук от сблъсък на мечове накара Фиона да изписка. Тя понечи да се обърне, но сър Фингал я хвана за раменете и не ѝ позволи, държейки лицето ѝ обърнато към гората. Една част от нея се възпротиви, искайки да възрази, но тя я потисна. Ако гледаше как Юън се бие с Мензайъс, имаше малка възможност да направи нещо глупаво, като да изплаче и да го разсея.

Макар че бе учена колко е опасно да се разсейва мъж, докато се бие, Фиона не знаеше дали няма да забрави тези уроци, като види любимият ѝ да се бие с врага ѝ в една битка, която щеше да завърши със смъртта на единия. Тя си повтаряше твърдо, че Мензайъс е този, който ще умре, и накара ума си да мисли за това, че трябва да се подготви да се прибере у дома, когато Юън приключи.

Меко проклятие се отрони от устните ѝ, когато стигна до връзките на роклята си. Ръцете ѝ трепереха неконтролируемо. Подозираше, че от една страна причината е в това, че бе висяла завързана за китките, а от друга в емоциите, които бушуваха в тялото ѝ — облекчение, че е била спасена, както и страха, гнева и скръбта, които бе крила от Мензайъс.

— Спокойно, момиче, аз ще го направя — промърмори сър Фингал, като избута треперещите ѝ ръце и започна да завързва роклята ѝ. — Не знам защо сега си толкова непохватна, като допреди минута слезе от това дърво със същите умения, които има и Саймън.

— Просто съм леко шокирана, че сте тук — каза тя. — Откъде знаете, че Мензайъс ме е отвлякъл?

— Маб, която се върна в замъка цялата в кръв и синини, ни каза.

— Маб е жива? — Фиона почувства как сълзите, които бе съдържала, потекоха по бузите ѝ.

— Е, сега, не започвай с това. Да, Маб е жива. Онзи глупак не е рязал прекалено дълбоко и прекалено много. Не съм сигурен дали трябва да шевове, или не, но ти ще кажеш, като се приберем в Скарглас. — Той я огледа. — Успя ли да ти направи нов белег? Мисля, че видях малко кръв на ризата ти, докато се обличаше. Ако не внимаваш, ще започнеш да приличаш на мъжа си.

— Не, този път няма белег. Само леко одраска кожата ми с върха на мечата си.

Сър Фингал бе изключително мил с нея, осъзна Фиона. Дори това, че бе дошъл да я спаси бе много изненадващо. И дори сега, докато пухтеше и мрънкаше разни обидни забележчици, той се грижеше за нея с изненадваща нежност.

— Движете се като мъгла — каза тя. — Не чух почти нищо и не ви видях, преди да застанете пред мен.

— Да, добри сме. Можем да откраднем овнешки бут направо от масата на човек и да сме отдавна изчезнали, преди да забележи — похвали се той. — Никой не е толкова добър в това, колкото аз и момчетата ми.

Фиона тъкмо смяташе да каже на мъжа, че да си умел в краденето не е нещо, с което трябва да се гордее, когато въздухът бе прорязан от силен вик. За миг Фиона изпита съмнение в уменията на съпруга си, и реши, че току-що Мензайъс е убил Юън. Но тогава

знанието надви емоциите ѝ. Бе виждала Юън да се бие и преди и Мензайъс просто нямаше никакъв шанс срещу него.

Макар сър Фингал да ѝ позволи да се обърне към лагера, той продължи да я придържа леко и тя прие подкрепата му.

Мензайъс лежеше мъртъв на земята, а Юън изглежда не беше ранен. Това бе всичко, което имаше нужда да знае засега. Съпругът ѝ изчисти мечата си в сложно избродирания жакет на Мензайъс, докато изучаваше мъжа, който току-що бе убил. Сър Раналд Мензайъс бе от типа мъже, по които си падаха жените. Юън се зачуди защо ли Фиона не се бе влюбила в него, тъй като бе сигурен, че лудостта му не е била толкова явна. Осъзнавайки какви мъже са ухажвали Фиона в миналото, той просто не можеше да разбере какво прави тя в леглото му. Прогони глупавите мисли и се насочи към мъжете на Мензайъс.

— Налага ли се да се тревожа, че може отново да безпокоите мен или хората ми? — попита той и всичките шестима бързо казаха „не“. — Има ли някой от вас от клана му? — Двама кимнаха. — Добре. Кажете на клана си точно какво се случи тук днес. Не искам в дома ми да идват разярени роднини, които не знаят истината, смятайки че трябва да платят, заедо със съм убил този глупак.

— Никой няма да дойде за вас, милорд — каза най-едрият от шестимата. — Той винаги е създавал проблеми на роднините си.

— Нима са знаели, че преследва съпругата ми и не са направили нищо?

— Единственото, което биха могли да направят, освен да го убият, е да го затворят, но майка му... — Мъжът въздъхна и поклати глава. — Но свърши, само това има значение, нали?

— Да, може би. Вземете го със себе си. Не искам тялото му да трови земята ми.

Оставяйки на мъжете си да се погрижат за тялото на Мензайъс и за отпътуването им, той се обърна към Фиона. Тя стоеше стабилно на краката си и изглежда нямаше рани. Юън се молеше да са стигнали до нея навреме и Мензайъс да не е сторил повече от това да я изплаши. Начинът, по който се бе почувствал, когато реши, че я е загубил завинаги, го обезпокои. Знаеше какво значи това. Всичките усилия да поддържа дистанция помежду им, да защити сърцето си, се бяха провалили. Когато бе видял кървящата Маб да се връща в крепостта

без Фиона, истината се бе стоварила върху него като удар по главата. Беше го грижа.

Той изруга вътрешно. Беше много повече от грижа. Той я обичаше. Обичаше Фиона силно, с цялото си сърце и душа. Този кратък миг, в който бе помислил, че я е загубил, бе истински ад — тъмен, студен, самотен ад. Дългите празни години, които си представи, го бяха смразили до мозъка на костите му. Сега, когато тя бе в безопасност и бе отново при него, той се бореше с нуждата да я завлече зад най-близкото дърво и да прави любов с нея, да я маркира като своя така, както един звяр маркира територията си. Успокоявайки се, тръгна към нея.

— Нарани ли те, момиче? — попита и не успя да устои на нуждата да докосне с пръсти лицето ѝ.

— Не — отвърна тя, и захвърляйки всички задръжки, се хвърли към него, обвиняйки ръце около кръста му. — Още се хвалеше колко е умен, задето ме е открил. — Когато той обви ръце около нея, прегръщайки я, тя усети как всичките емоции започват да се успокояват и успя да му разкаже как Мензайъс я е проследил до Скарглас.

— Слава на бога, че те открихме, преди да е сторил това, което е планирал. Той никога повече няма да те нарани, Фиона.

— Голяма загуба за мъж, обичан толкова от семейството си, но лудостта му се беше влошила, и по ръцете му има невинна кръв. — Тя погледна настрани, виждайки, че мъжете на Мензайъс си тръгват, взимайки тялото му със себе си, и погледна Юън. — Вече може ли да си отиваме у дома? — попита тя тихо.

— Да, момиче — отвърна той и я поведе към коня си, дълбоко трогнат, че тя нарече Скарглас дом. Притискайки я близо до себе си, докато яздеха, Юън се зачуди какво да прави сега. Не бе толкова голям глупак, че да мисли, че може да потуши чувствата, които се бяха породили в сърцето му. Тази битка бе напълно изгубена. Фиона бе толкова част от него, колкото бе и кръвта във вените му. Чувството бе велико и в същото време ужасяващо.

Това, което го тревожеше най-много, бе, че не знае дали Фиона изпитва към него нещо повече от страст. И докато не научеше, нямаше да ѝ позволи да разбере какви са чувствата му. Някак, въпреки че тези емоции бяха силни и изпълваха съществуването му, трябваше да ги скрие,

докато не разбере какво изпитва Фиона. Но да скрие чувствата си от нея може би нямаше да е толкова трудно. Все пак бе успял да ги крие от себе си няколко седмици. Това, което го тревожеше най-много, бе как да спечели сърцето на Фиона. Можеше да се окаже, че не е добре въоръжен за подобна битка.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Фиона едва не беше хвърлила ботуша си, когато вратата на спалнята се затвори след Юън. Ако можеше да го достигне, без да става от леглото, щеше да го хвърли. Или по-добре, реши тя, щеше да удари с него Юън по главата. Беше изминала седмица, откакто Мензайъс я бе заловил и бе намерил смъртта си. Една дълга седмица, а Юън все още се държеше с нея, сякаш е безценна стъклена фигурка. Това въздържание, което мислеше, че е смекчила, отново бе на линия и то с пълна сила.

Въздъхна, сядайки предпазливо. Вероятно бе добре, че опитът ѝ да прелъсти Юън тази сутрин бе довел единствено до излизането му от стаята. Чувстваше някакво гадене и ако той я види да повръща, тя се боеше, че ще я заключи в спалнята и ще накара Маб да я налива с отварите си.

Студена пот изби по кожата ѝ, докато се добере до нощното гърне. След като повърна, почисти зъбите си, изми добре устата си и се покатери обратно в леглото. Вдиша и издиша дълбоко няколко пъти, докато стомахът ѝ се успокои и немощно прокле болестта си.

Обаче нямаше никакво съмнение какво я разболяваше. Бе бременна. Откакто бе омъжена, не бе кървяла нито веднъж. Нямаше да се учуди, ако бе заченала още първия път. Никой не можеше да оспори потентността на Макфингал. Или на Камерън, помисли си тя развеселена, сецайки се за братята и братовчедите на Сигимор.

Поставяйки ръка на корема си, тя се почувства едновременно въодушевена и разтревожена. Искаше да износи детето на Юън, но все пак една част от нея искаше семето му да не бе намерило плодородна почва толкова бързо. За да стане бракът им добър, трябваше да поработят още малко върху него, а чувствата ѝ все още не бяха споделени. Какъв живот щеше да има детето им?

Фиона се изправи отново в седнало положение, доволна да открие, че стомахът ѝ не се бунтува. Реши, че засега ще държи в тайна бременността си. Не само защото искаше да бъде сигурна, че детето се

е настанило здраво в утробата ѝ, но и защото винаги имаше възможност нещо друго да я разболява. Освен това имаше нужда от повече време с Юън, без наличието на бебето да усложнява положението. Не искаше да се поставя в ситуация, в която да се чуди дали Юън прави нещо заради нея, или го прави, защото носи детето му. Да се опитва да разбере съпруга си засега бе достатъчно сложно.

Макар че бе изкушена да се върне в леглото и да поспи още няколко часа, Фиона стана и се облече. Юън най-после бе стигнал до решението да изпрати вест на Конър за това къде се намира тя, как се чувства и да го уведоми за брака им. Беше трудно да чака толкова дълго, преди да прати вест на брат си, че е в безопасност, но разбираше причините за забавянето. Всеки Макфингал, който напуска дома, трябваше да мине през земите на враговете си, и подобно пътуване изискваше внимателно планиране. Определено не искаше някой да умре, само за да изпрати вест на близките си. Но преди да тръгне пратеника, смяташе и тя да му даде писмо за Конър.

Когато слезе в залата да закуси, вече се чувстваше много по-добре. Знаеше, че яде повече от обикновено, но предпочете да игнорира подозрителния любопитен поглед на сър Фингал. Беше малко трудно да пренебрегне и блестящия поглед на Маб. Маб бе достатъчно добър лечител, че да разбере какво е състоянието на Фиона, затова младата жена реши, че ще ѝ се наложи да си поговори с нея. Макар Маб да не бе жена, която разнася клюки, Фиона знаеше, че винаги има възможност да се изпусне, ако не говори с нея и не я предупреди изрично да внимава какво говори.

— Боже, момиче — промърмори сър Фингал, когато Фиона си откъсна голямо парче хляб и го намаза обилно с масло, — ще станеш грамадна като Маб, ако продължиш да се тъпчеш така.

— Не съм грамадна — сопна му се Маб.

— Не, не си — каза Фиона, галейки ръката ѝ, за да я успокои, след което погледна лошо към сър Фингал. — И защо се оплакваш колко ям, сър Фингал? Ти си този, който все мърмори, че съм торба кокали. Може би съм решила да се вслушам в думите ти и искам да сложа малко месо на костите си.

Сър Фингал изсумтя.

— Няма да се вслушаш в съветите ми дори с нож, притиснат към гърлото ти. А колкото до слабостта ти, очевидно синът ми си те

харесва и така. Може да не иска да надебеляваш.

Така или иначе през следващите месеци той нямаше да има думата, помисли си Фиона и почти се усмихна.

— Кога тръгват мъжете, които ще отнесат писмото на брат ми?
— попита го тя.

— Скоро. След час или може би малко повече. Защо?

— Просто реших да изпратя и аз едно малко съобщение.

— Защо? Юън е написал всичко, което има нужда, нали?

— Да, но брат ми ще има едно-две съмнения, след като прочете писмото на Юън. Той не познава никой от вас, нали? Затова му написах кратко писмо, съобщение каквото ще знае, че само аз мога да изпратя, ще успокои съмненията му и ще му позволи да посрещне подобаващо мъжете, които ще отнесат писмата. — Тя дари сър Фингал с най-невинния си поглед и остана твърда, докато той я изучаваше с присвити очи.

— Умно момиче — промърмори той, разкривайки съмненията си относно истината, която твърдеше тя. — Прави каквото искаш. Ти познаваш брат си по-добре, отколкото ние. Мислиш ли, че ще дойде тук?

— О, ще дойде, но не веднага. Сега е заето време през годината. Освен това подозирам, че и Джили ще иска да дойде, а това изисква сериозна подготовка. А и на Конър ще му трябва време да приеме факта, че Юън е убил Мензайъс, а не той.

Когато сър Фингал кимна разбиращо на последните й думи, на Фиона й се наложи да пхне в устата си къс хляб, за да не се изкиска.

Конър щеше да хареса Скарглас, помисли си тя, докато гледаше старата Марта да говори с невидимите си приятели, докато чисти огнището. Питър седеше в ъгъла и ядеше каша, а вонята му се носеше на талази около него. Макар че, помисли си тя развеселена, той изглеждаше малко по-чист, след като мъжете го бяха вързали за една греда на двора и го бяха оставили на дъжда преди два дни. Колкото повече мислеше за странните хора, които сър Фингал бе приютил в Скарглас, толкова повече се убеждаваше, че той е добър човек. Под всичкото това недоволство вероятно се криеше едно много голямо сърце. Някой ден щеше да разбере защо не се държи така топло и с жените, които отвежда в леглото си.

Когато се нахрани добре, Фиона побърза да излезе от залата, а Маб я следваше по петите.

Маб я последва до стаята ѝ, откъдето Фиона взе писмото за Конър, преди да слязат отново долу. В мига, в който се озоваха на двора, Фиона спря и се обърна към мълчаливия си пазач.

— Защо ме следваш? — попита тя Маб.

— Защото мисля, че криеш нещо — отвърна жената.

— Сигурна ли си, че Юън не ти е казал да ме наглеждаш?

— Не, защо да го прави?

— Защото изглежда си е набил в дебелината глава, че някой постоянно трябва да ме наглежда и да ми помага, все едно съм некадърна. Казах му, че нищо не ми се случи, когато Мензайъс ме плени, но вече започвам да смятам, че не ми е повярвал. Ах, ето го Брайън.

Маб последва Фиона, която бързаше към по-малкия брат на Юън.

— Какво искаш от Брайън?

— Той е един от мъжете, които ще се видят с Конър — отвърна Фиона. — И искам да му дам това писмо.

— Той ще каже на Юън.

— Не, няма да му каже.

Фиона спря пред двадесет и три годишният брат на Юън и му се усмихна. Никога не спираше да я удивява колко много си приличаха братята. Всичките бяха огромни и тъмни, също като баща си. Някои имаха по-меки, по-красиви черти, други различни очи, но не можеше да се сбърка, че са роднини. Брайън имаше тъмносини очи като на Нейтън, и макар чертите му да бяха близки с тези на Юън, лицето му не бе толкова строго изсечено.

— Защо ми се усмихваш така? — попита Брайън, пъхвайки писмото в малката чантичка окачена на колана му. — Искаш да ти върна писмото на Юън?

— Не. Дай и двете на Конър.

— Аха, подозирам, че Юън не знае, че и ти си написала писмо, нали?

— Ще му кажа, когато тръгнеш. — Тя извъртя очи, виждайки подозрителното му изражение. — Това не е заговор, с който да ядосам

брат си. Всъщност, като прочете какво съм му написала, ще се успокои.

— Не мисля, че ми допада да ти помагам да криеш тайни от брат ми. Брат ми, който също така е мой леърд.

— В писмото няма никакви тъмни тайни, само няколко неща, които все още не съм казала на Юън. Лични неща. — Тя задържа погледа му няколко минути и въздъхна облекчено, когато той кимна. — О, и поискай рецептата на Джилиан за сутрешен тоник. Тя ще разбере.

От острия поглед, който изведнъж ѝ хвърли Брайън, тя осъзна, че и той е разбрал. Мекото „аха“ на Маб потвърди подозренията му. Старата Марта мина покрай тях, водейки едностранен спор, и Фиона погледна към Маб за обяснение. Преди Маб да успее да отговори обаче, Юън отиде до тях и се намръщи на Фиона. Тя въздъхна вътрешно, подготвяйки се за поредната лекция, каквито му бе станало навик да ѝ изнася през последната седмица. Той явно смяташе, че нападението на Мензайъс я е превърнало в някакво крехко същество, което има нужда да стои в леглото и да пие много противни отвари, за да заздравя кръвта си.

— Би трябвало да си почиваш — започна Юън.

— Точно предавам на Брайън да изпрати поздрав на семейството ми — каза Фиона, хващайки под ръка Маб. — Сега ще отида да помогна на Маб да направи супа. Лек път, Брайън — каза тя, като задърпа Маб към крепостта.

— Защо трябва да си почива? — попита Брайън брат си.

— Има нужда от почивка след мъките, които преживя заради Мензайъс — каза Юън и се намръщи след съпругата си, която явно избягваше да е около него.

— На мен ми изглежда напълно здрава. Мензайъс не я е порязал отново, не я е изнасил, нито е я пребил. Не мисля, че е страдала чак толкова, че да не трябва да става от леглото. Мина цяла седмица.

Начинът, по който го гледаше Брайън, изнерви Юън. На лицето на брат му бе изписана неудобна смесица от веселие и разбиране. Юън знаеше, че вероятно е твърде загрижен за здравето на Фиона, но просто, когато се сетеше за случилото се, пред погледа му се появяваше образа ѝ как виси от дървото с кръв по ризата и синина на челюстта. Освен това си спомняше ледения страх, който го бе обзел при мисълта, че може да я изгуби.

— Тя не е много едра жена — промърмори той. — Тя е малко и деликатно девойче.

Брайън се засмя.

— Малко деликатно девойче, което може да върти меч като мъж, да запуши наглата уста на Клер, да убие мъж, да се качи на дървото със завързани ръце и после да слезе с лекотата, която го прави Саймън, да бяга като...

— Достатъчно — сопна му се Юън, после изруга и потърка тила си. — Харесва ми да имам съпруга. Мой дълг е да се погрижа тя да внимава за здравето си.

— Разбира се, че е така. Но човек трябва да внимава да не подтисне половинката си. — Брайън погледна към мястото, където бяха изчезнали двете жени. — Или да я кара да избягва присъствието му.

Юън премигна.

— И ти го забеляза, нали?

— Не беше трудно. Юън, смятам, че най-лошото нещо, което можеш да направиш на жена като Фиона, е да я увиеш в меко одеяло и да я накараш да стои мирно в някой ъгъл. Дори ако по някакво чудо тя ти го позволи, мисля, че скоро ще повехне и ще умре като откъснато цвете. — Той сви рамене. — Чувал съм някои от историите за това как е прекарала първите петнадесет години от живота си. И съм сигурен, че ти си чул повече. Може би от време на време ще е добре да си ги спомняш. И си спомни, че малката ти, деликатна съпруга е оцеляла. — Брайън плесна Юън по гърба и тръгна към конете, приготвени за пътуването. — Време е да тръгвам. С божията помощ ще стигнем до Макенрой, без да срещнем проблеми по пътя. Мисля, че ще имаме нужда от целия си ум и цялата си сила, за да се справим със семейството на Фиона.

Когато Брайън и другите шест воина потеглиха, Юън се обърна, за да погледне към бараката с билки. Не беше приятно по-малкият ти брат да познае страховете ти, помисли си той, но в онзи неудобен момент брат му му даде някои много добри съвети. Той позволяваше на страховете си да превръщат знанията му в топла каша. Фиона може да изглеждаше деликатно, ранимо и крехко цвете, но под меката си кожа тя бе чиста стомана. Беше усещал силата ѝ толкова много пъти, че сега се зачуди как я бе забравил.

Това, което Брайън не се досети, и слава на бога, за тази малка милост, бе, че в усилията си да обгрижва Фиона, той си бе отказвал радостта от страстта ѝ. Фиона бе показала доста очевидно, особено тази сутрин, че би искала да прави любов с него, и все пак той с много усилия бе игнорирал поканата ѝ. Това бе едно самоналожено наказание, което не смяташе да продължава да си налага.

В момента бе истински изкушен да отиде, да я вземе, да я отнесе в спалнята им и да задоволи глада, който го бе измъчвал цяла седмица. Прогони това свое изкушение като се насочи към тренировъчния плац. Тази вечер щеше да бъде достатъчно рано, ако тя не е ядосана или обидена заради сутрешния му отказ. Юън се зачуди дали има начин, по който един мъж да пълзи в краката на жена си, без да е очевидно, че го прави.

* * *

— Би трябвало да го накарам да пълзи в краката ми — промърмори Фиона, като победоносно надrobi няколко семена от мак в каменно хаванче. — Би трябвало да го накарам да се влачи по колене и да ми се моли. А аз ще го ритна.

— Фиона! — Маб издърпа чукалото от пръстите ѝ и погледна към добре стритите семена в съда. — Ако си си представяла съпруга си, предполагам, че доста те е ядосал. — Тя погледна Фиона. — Затова ли не си му казала, че носиш детето му?

— Прекалено рано е, за да съм сигурна — възрази Фиона.

— О, аз мисля, че знаеш толкова добре, колкото и аз. Ти си бременна. Да разбирам, това е нещо, което винаги съм умеела, още откакто бях момиче. Мога да го разбера още от момента, в който семето на мъжа се захване. — Маб се намръщи. — Спрях да казвам на жените кога са бременни, тъй като започнаха да говорят, че съм вещица. Виждах го прекалено рано и те се чудеха как може да е възможно.

След като познаваше Джилиан и роднините ѝ, Фиона бе свикнала с хора с всякакви дарби, затова просто кимна.

— Ако си знаела, че съм бременна, защо не ми каза нищо?

— Това е много странно, но не можех да съм сигурна до тази сутрин. Чувството, което изпитвах, когато съм около бременна жена, беше налице, но имаше нещо много различно. Обаче тази сутрин, когато влезе в голямата зала, чувството бе ясно и силно, както винаги.

— И тогава аз започнах да се храня така, че Юън да се почувства горд от мен. — Фиона се ухили, когато Маб се изкикоти. — Да, и аз усетих, че съм бременна. Не съм кървяла, откакто се омъжих, а последните няколко сутрини ми прилошава. Не съм му казала, защото искам да се убедя, че детето е добре настанено в утробата ми, а и ми се щеше ще малко време насаме с Юън.

— Бебето няма да се роди поне още осем месеца, Фиона.

— Знам, но в мига, в който кажа на Юън, аз ще се променя в очите му. Вече няма да съм просто Фиона или просто съпругата му, аз ще съм жената, която носи детето му. Ако Юън промени държанието си към мен, няма да знам дали го прави заради мен самата, или заради детето.

— Ах, разбирам. Няма да кажа на никой. Заради детето ли искаш да накараш Юън да пълзи и да го риташ?

— Не, просто съм ядосана заради това, че се отнася с мен сякаш ще се разпадна при най-лекото докосване. Не че той е изпробвал това свое заключение, тъй като не ме е докосвал от седмица. — Тя кимна победоносно, когато Маб възкликна. — Е, достатъчно, казвам аз. Ще му се наложи да спре с тези простотии още тази нощ, дори да се наложи да го вържа за леглото ни. — Фиона изведнъж си представи Юън напълно гол, завързан за леглото и оставен на милостта ѝ. — О, боже, това е доста интересна мисъл.

— Фиона! — възкликна шокирана Маб, преди да започне да се смее. — Безсрамно момиче. О, толкова добре действаш на нашия Юън.

— Наистина ли мислиш така? — попита тихо Фиона, изведнъж ставайки напълно сериозна.

— О, да. Юън винаги е бил сериозно момче, но трагедиите и големите отговорности го направиха още по-сериозен. Той е мъж, който лесно може да се събуди някоя сутрин и да открие, че така добре е защитил сърцето и чувствата си, че е останал напълно сам. Но ти няма да позволиш това да се случи. Ти ще му попречиш да умре вътрешно заради това, че иска много неща, но се бои да се пресегне и да ги вземе. Само ако можеше да видиш как се държеше, когато му

казах, че Мензайъс те е отвлякъл, ще разбереш, че не е толкова далеч от теб, колкото мислиш. Сега искам да почувствам това дете.

Фиона застана неподвижно, позволявайки на Маб да сложи ръце на корема ѝ. Жената затвори очи и по изражението ѝ Фиона знаеше, че Маб наистина е почувствала нещо. Лека гримаса изкриви лицето ѝ и Фиона започна да се тревожи. Когато Маб най-после отвори очи, тя направи крачка назад и Фиона я наблюдаваше внимателно, опитвайки да прогони тревогата си.

— Малкото дяволче не иска да разкрие тайните си — каза Маб.

— О, значи е момче?

— Не съм сигурна. Точно това имах предвид под тайни. Обикновено мога да почувствам дали е момче или момиче още от началото, но детенцето ти явно смята, че това не е моя работа. Но не успя да скрие цялата истина. Детето е здраво. Не мисля, че някога съм усещала толкова силен живот. — Маб направи гримаса. — Чуй ме само как бръцолевя. Вече знаеш защо много хора ме наричат Лудата Маб или вещица.

— Значи са глупаци. Това, което виждам аз, е истинска дарба, дарба по-безценна от това да почистиш петната по лицето на някоя момче с отварите си или да помогнеш суетен мъж да си върне косата. — Фиона можеше да види блясъка на надежда и интерес в очите на Маб.

— Аз плаша хората, Фиона. Майка ми казваше, че това е работа на дявола.

— Не, това е дар от Бога. Предполагам, че си се учила как да го игнорираш, когато е трябвало да научиш как да го използваш. Точно това трябва да направим. Ще научим колко велик е този дар и как да го използваш. Освен това ще се научим как да разгънеш пълния му потенциал, без да пораждаш опасни страхове или подозрения. Кланът на нашата Джили, Мъри, е пълен с хора, които са родени с подобни дарби. Прекарала съм доста време с тях и знам как може да се защитиш от подобни опасни страхове и все пак да използваш удивителната си дарба за целите, за които я е създал Господ. — Тя се засмя меко, когато Маб я прегърна.

— Как ще мога някога да ти се отблагодаря? — попита Маб.

— Ами можеш да ми помогнеш да намеря нещо меко, и все пак достатъчно здраво, с което да вържа китките на мъжа си за леглото.

Юън премигна и се загледа към тавана над леглото си. Не можеше да повярва, че е заспал, докато чакаше Фиона да дойде в леглото. Очевидно цялата тежка работа, на която се бе подложил, за да се спре да не отиде да търси жена си, успешно го бе изтощила, явно повече, отколкото очакваше. Ако имаше сили да прави любов с жена си, както бе планирал, вероятно щеше да остане буден, но Фиона бе заявила, че някъде отчаяно се нуждаят от лечителските й умения, и го бе зарязала.

Докато объркването му нарастваше, лек сърбеж привлече вниманието му към корема му. Той помръдна ръка, за да се почеше, и точно тогава осъзна, че ръката му е завързана за таблата на леглото. Бърз поглед наляво му показва, че и втората му ръка е завързана. Оковите му бяха дебели въжета, обвити в мек, тъмносин вълнен плат. Юън се зачуди защо веднага не се разтревожи и не започна да се оглежда за врага.

Тогава долови ухание на лавандула. Фиона престъпи пред леглото му и той вече знаеше защо е толкова спокоен. Някаква част от него бе разпознала, че жена му е с него в стаята и че не е в никаква опасност. Юън предположи и че въжетата, така внимателно обвити, за да защитят кожата му, бяха някаква подсказка. Освен това подозираше, че това, че го е завързала за леглото, го бе събудило.

— Защо си ме завързала за леглото? — попита той, чувствайки как тялото му се напруга от нуждата да се слее с нейното.

— За да не можеш да ми избягаш този път — отвърна Фиона и отпи дълга последна глътка от виното си, преди да се покатери на леглото. — Смятам да ти покажа, че съм здрава и енергична, и че нямам нужда от повече време да се възстановя от атаката на Мензайъс.

Юън отвори уста да й каже, че вече бе променил решението си, но я затвори бързо, когато тя да настани отгоре му. Не беше нужно да има кой знае какво въображение, за да се досети какво е планирала съпругата му. Само пълен идиот би рискувал да каже нещо, с което да я накара да промени плановете си.

— Случилото бе много тежко изпитание за теб — промърмори той. — Ти си едно толкова дребно, деликатно момиче.

— Истина е, че беше неприятно преживяване, но смятам да ти покажа, че съм много повече от това и не искам повече да се отнасяш с мен все едно съм крехка и чувствителна.

Той само повдигна една вежда към нея, знаейки, че ще го приеме като предизвикателство. Тя го стори и начинът, по който посрещна предизвикателството му, много скоро го накара да се бори да се освободи от оковите си и да я сграбчи.

Начинът, по който го целуваше и милваше всяка част от тялото му, караше кръвта му да кипи и той се учуди, че не е започнал да се топи. Освен това се почувства почетен, дори ценен, и надеждата, че някой ден може да спечели сърцето ѝ, започна да се надига. Юън простена и затвори очи, когато тя го пое в устата ѝ, решен да се наслади на тази интимност възможно най-дълго.

— Фиона — простена той, когато знаеше, че освобождението му приближава. — Поеми ме в себе си. Веднага.

Тя се извиси над него и в следващия миг телата им се сляха. Тялото ѝ бе стегнато, горещо и гостоприемно. На Юън все още му бе трудно да повярва, че тя се възбужда единствено като го докосва.

— Развържи ме, скъпа — каза той с дрезгав глас. — Имам нужда да те докосна.

В мига, в който го освободи, посегна към нея и страстта им стана по-бурна и дива. Освобождението им бе взаимно и опустошително. Фиона се срина в обятията му и той я прегърна, държеше треперещото ѝ тяло, докато и двамата се бореха да възвърнат разума си.

— Е, може би не си много деликатна — каза най-после Юън, щом намери сили да проговори.

— Не, не съм. — Фиона лениво милваше гърдите му, чудейки се кога и дали въобще някога ще има сили да помръдне.

— Не мисля, че някога съм бил толкова доволен да ми покажат, че се държа като глупак. — Той се усмихна, когато тя се изкикоти, и целуна върха на главата ѝ. — Мислех, че съм те загубил — прошепна той.

Фиона почувства как сърцето ѝ пропусна един удар от удоволствието и надеждата, които го изпълваха. Зад думите му се криеха толкова дълбоки чувства, че тя една потисна нуждата да го притисне за повече. Но си каза, че ако го притисне, това може да го отблъсне.

— Не — прошепна тя в отговор. — Никога няма да ме изгубиш. Бяха ме откъснали от теб за малко, но щях да намеря пътя си обратно. Винаги ще намирам пътя си обратно към теб. — Тя едва не се усмихна, когато единственият му отговор бе меко грухтене и стягане на прегръдките му. Засега това ѝ стигаше.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Те отново са тук.

Юън вдигна поглед от счетоводната книга, по която работеше, и се намръщи на брат си Грегор.

— Кой е тук отново?

— Камерън.

— Господи! Баща ни видя ли ги?

— Да. Трудно е да пропуснеш дузина червенокоси мъже.

Проклинайки тихо, Юън побърза да излезе от малкия кабинет, в който работеше, следван от Грегор по петите. Тъкмо щеше да слезе по стълбите, когато видя Фиона и Маб да изскачат от голямата зала и да хукват навън от крепостта. Виковете на баща му се чуваха ясно през отворените врати, откъдето бяха излезли жените. Беше време тази глупост да свърши, реши Юън, докато следваше жените. Когато стигна до двора обаче, осъзна, че жена му е взела нещата в свои ръце, решена да накара баща му да спре с твърдоглавието си.

Юън се поколеба, изкушен да остави Фиона да се справи с баща му.

— Той не звучи толкова озлобен, колкото обикновено — каза Грегор, заставайки до брат си. След като слуша няколко минути, Юън трябваше да се съгласи.

— Може би най-последно се осъзнава. Отворете портите и поканете братовчедите ни.

— Ами баща ни?

— Ще му се наложи да ги изтърпи, или може да отиде да се цупи в стаята си. Инстинктите ми казват, че това посещение идва прекалено навреме, че да е случайно. Братовчедите ни са сродени с Макенрой чрез брак, а измина само седмица, откакто пратихме Брайън с вест до тях. Върви ги покани, за да задоволя любопитството си — каза Юън, макар сам да тръгна към баща си и съпругата си.

— Ти си заслепен и твърдоглав — каза Фиона на сър Фингал, опитвайки да влее малко разум в главата му.

— Не бива да говориш така на възрастните — каза Фингал, изглеждайки леко обиден.

— Ще ти говоря така, щом е истина.

— Аз съм...

— Залепен и твърдоглав — довърши вместо него Юън, заставайки до Фиона и поглеждайки към баща си. — Ако там бяха тези, които са те наранили, татко, сам щях да ти кажа да ги отрежеш на място, но те не са. Знам, че искам много, като те карам да приемеш сина на този, който чувстваш, че те е предал, но нуждите на клана ме принуждават да го направя. Не можем да продължаваме сами, татко. Имаме нужда от съюзници. Когато отивам да се разправям с враговете ни, мога да го направя от позицията на силата, ако знаят, че зад гърба ни има и други кланове. Досега най-доброто, което можех да направя, е да убедя някои от враговете ни да не убиват всеки Макфингал, който видят.

Сър Фингал сложи ръце на бедрата си и изгледа първо сина си, а после и Фиона. След това погледна през рамо към мъжете, които влизаха през портите. Юън наблюдаваше баща си много внимателно, когато мъжът на име Сигимор слезе от коня и тръгна към тях. Забелязвайки, дори от разстоянието, което ги делеше, че е изключително красив, Юън обви ръка около раменете на Фиона, карайки баща си да изсумти развеселено.

— Изглеждаш точно като баща си — сопна се сър Фингал, когато размениха любезности.

— Надявам се — провлече Сигимор. — Не ми се иска да мисля, че майка ми може да му е изневерила.

— Тя изневери на мен.

— Наистина ли? Това кога се случи, преди или след като направи бебе на братовчедка й?

Юън и Фиона изгледаха удивени сър Фингал, който се мръщеше на вече усмихнатия Сигимор. Лека руменина покри бузите на баща му и Юън изруга. Макар че не му бе приятно да повярва на Сигимор, на лицето на баща му ясно се четеше вина. Маб бе тази, която наруши мълчанието.

— Значи и като млад си бил глупак — каза тя, клатейки глава. — А аз си представях, че огромно предателство те е превърнало в такъв.

Това е още едно доказателство, че не можеш да си държиш бричовете вдигнати, стар глупак такъв.

— Беше огромно предателство — възрази Фингал. — Смятах да спазя клетвите, които щях да дам на момичето си. Тогава брат ми научи, че жената, която трябваше да му стане съпруга, ме обича и почти убеди татко да сложи край на годежа им и да я омъжи за мен. Той изпрати жената при мен. Тя дойде в стаята ми, докато спях, взе ме като някоя проклета сукуба. Всичко бе свършило преди дори да се събудя напълно. После почна да разправя на всички, че съм я прелъстил. Никой не искаше да ме чуе, когато им казвах истината. За малко мислех, че мога да имам шанс, когато момичето ми най-после реши да ме изслуша, но тогава онази вещица заяви, че носи детето ми и всички казаха, че трябва да се ожения за нея. Изпуснах си нервите, проклех всички тях и заминах. Както виждаш, Маб, наистина беше огромно предателство — заяви той, изглеждайки и звучаейки много изтощен.

— Да, Фингал, така е било — каза Маб, хвана го за ръката и го поведе към крепостта.

Фингал се препъна няколко пъти, докато поглеждаше назад към Сигимор.

— Опитах се да взема детето си. Онази жена ми каза, че е умряло. Каза ми, че е била прогонена заради мен и че детето не е успяло да преживее тежкия ѝ живот.

— Излъгала е — каза Сигимор. — Роднините ѝ се грижеха добре за детето. Той наследи земите им и преди шест години се ожени. Майка му умря преди повече от петнадесет години от ръката на ревнива съпруга.

Фингал кимна и позволи на Маб да го отведе. Фиона си помисли, че той изглежда така, сякаш отново изживява тази мъка. Очите ѝ се разшириха, когато се огледа, и видя, че всички момчета на Макфингал, както и всички копелета, които бе отгледал, се бяха събрали на двора. Юън изглеждаше също толкова шокиран, колкото и тя.

— Юън — започна тя неуверено, когато той кимна и нежно затегна прегръдката около раменете ѝ.

— Кара те да се чудиш кое го е наранило повече — промърмори Юън. — Мисля, че през всичките тези години се е обвинявал за

смъртта на детето. — Юън погледна Сигимор — Защо никога не сте му казали истината?

— По времето, когато я научих, баща ти не искаше да говори с мен. Останалите се придържаха към лъжата, защото дядото на момчето се боеше да не го изгуби. Когато историите за това колко безцелно баща ти създава армия от свои деца достигна до нас, никой от възрастните не сметна, че ще го е грижа. Той нямаше нужда от наследник така, както имаха те.

— А ти какво мислиш, Сигимор? — попита Фиона. — Какво разбра от историите?

— Че сър Фингал се вълнува от децата — провлече Сигимор. — Освен това разбрах, че не би изоставил момчето. Майка му да, но не и момчето. Синът му също го знае. Той поиска от мен да му предам, когато портите ви най-после са отворени, дали ще останат отворени и за него.

— Да, винаги — отвърна Юън. — Ела и ще поговорим, докато ядем и пием. Запознанствата вероятно ще отнемат часове.

— Първо, имам да ви предам съобщения от Конър.

— Да, помислих, си, че появата ти е добре изчислена.

— Да. Момчетата ти пристигнаха благополучно и ще се приберат след няколко дни — каза той на Юън, преди да се усмихне на Фиона. — И сега съобщението, което ти изпраща брат ти, момиче.

Фиона изведнъж се оказа в ръцете на Сигимор и добре нацелувана. Тя си помисли замаяно, че той е доста добър в това, когато до ушите ѝ достигнаха звуците на много мечове, излизащи от каниите си, и побърза да се откъсне от прегръдката му. Сега всички Камерън се бяха събрали зад Сигимор с извадени мечове. Срещу тях стояха намръщени Макфингал с оръжия, насочени към всички Камерън.

— Господи, Сигимор — промърмори глас зад него, — нима планираш да ни избият заради теб?

Навеждайки се надясно, Фиона надзърна зад Сигимор и се усмихна на Лиъм.

— Здравсти, Лиъм.

— Здравей, девойче — отвърна Лиъм.

Тя изписука, когато една силна ръка се обви около кръста ѝ и я дръпна бързо назад, притискайки я към Юън.

— Не мисля, че брат ми ти е казал да направиш точно това, Сигимор — каза тя, надявайки се, че като говори, ще успее да успокои малко напрежението.

— Не е — отвърна Сигимор. — Но ми каза да се уверя, че си добре защитена, и че за теб се грижат както трябва. — Той огледа спокойно всичките Макфингал, готови да го нарежат на парченца, задето си е позволил да докосне жената на леърда им. — Мога да кажа, че е така.

Лиъм направи крачка напред, заставайки пред Сигимор, за да го погледне.

— Нима стори всичко това, само за да видиш как ще реагират?

— Делата говорят повече от всички думи.

— Ти си луд — заяви Юън, свали меча си и чу как всички останали следват примера му. — Беше много близо до това да бъдеш убит. — Юън разбираше собствената си реакция от това да види друг мъж да целува жена му, но бе малко изненадан, че и кланът му реагира по същия начин.

— Но получих отговора си, нали? — Сигимор проследи как погледа на Юън се насочи към Лиъм. — Ех, сега, не гледай на кръв Лиъм. И той ти е братовчед.

— Нима? — Юън сериозно се зачуди дали да не каже на този негов толкова красив братовчед да остане навън в селото.

— Той има онзи поглед, Лиъм. Нали знаеш, онзи, който имат Дърмот и Конър, когато си наоколо.

— Онзи, който казва, че ще изглеждам по-добре със счупен нос и няколко белега? — попита Лиъм. — И че ще е доволен да ми окаже съдействие с промяната?

— Да — Сигимор се усмихна на Юън. — Не каза ли нещо за храна и питие?

Грегор отведе мъжете от клана Камерън, а Юън погледна Фиона.

— Не ми каза, че той е лунатик.

Фиона се засмя и го побутна да тръгне към крепостта.

— Може да бъде. Брат ми Дърмот казва, че гледа на нещата от съвсем друга посока, за разлика от останалите хора, и че на човек му е трудно да свикне с хумора му.

— Разбирам. И начинът, по който гледа на нещата, му е казал, че е най-добре да провери дали си защитена и дали се грижим за теб, като

те целуне пред очите на въоръжения ти съпруг и пред също толкова въоръжените му мъже?

— Да. Подозирам, че му е казал и някои други неща, които би искал да знае.

— Какъв е вкусът ти? — промърмори той.

— Не. Казал му, че не би нападнал сляпо човек. Всеки един от вас бе готов, но никой не нападна.

— Той пое прекалено голям риск с живота си и този на мъжете си.

— Не съм сигурна, че е така. Истината е, че не бих се изненадала, ако науча, че Сигимор знае доста за теб и останалите. Ако не те накара да скърцаш със зъби или да искаш да го убиеш, в негово лице ще имаш много силен съюзник.

На Юън не му отне много да разбере какво имаше предвид Фиона, като каза това за братовчед му. Няколко пъти по време на празненството той се зачуди дали не е отхвърлил прекалено бързо идеята за лудост в кръвта им. Оглеждайки всички Макфингал, Юън трябваше да признае, че щеше да бъде малко странно да приемат всички като свои роднини.

Тогава видя Фиона и Лиъм да седят близо един до друг на една пейка в далечния край на залата, двамата се държаха за ръце, докато си говореха, и той реши, че ще е доволен без един от новите си роднини. Точно когато се намери да стане от мястото си, една ръка го тупна по рамото, карайки го да си седне на мястото. Юън погледна Сигимор и се зачуди какво ще стане, ако избие ухиленото изражение от лицето му.

— Лиъм няма да опита да прелъсти съпругата ти — каза Сигимор. — Освен това жена ти няма да позволи да бъде прелъстена. Бих казал, че обиждаш жена си, като се тревожиш, но човек трябва да е напълно луд, че да не се чувства застрашен близо до Лиъм. Горкото момче все е клеветено по този начин.

— На горкото момче сигурно му се налага да гони момичетата с пръчка — провлече Юън.

— Така е, но за жалост не си носи пръчката с него толкова често, колкото би трябвало. И все пак той не злоупотребява. Не бих казал, че не е бил с жена през трите години, откакто напусна манастира, но той вярва в светостта на брака. И, разбира се, ако опита да ухажда Фиона, тя на мига ще го обзаведе със счупения нос, от който всички смятаме,

че се нуждае отчаяно. — Сигимор се ухили широко, когато Юън се засмя и огледа хората, които се бяха събрали в залата. — Баща ти събира хора.

Юън премигна изненадано от думите му, след това се замисли за миг.

— Да, предполагам, че прави именно това. Някои от по-старите мъже и жени са тук отпреди баща ми да наследи мястото. След това са дошли всичките ми братя, полубратя и племенници. Позволил е и на други да дойдат тук, като Маб например, хора, прогонени от клановете си, но той ги подбира внимателно. Когато се случи да излезе от границите на земите ни, почти винаги се връща с някой. Някой изгубен, или сам, или прогонен от хората си.

— Както вярва, че той е бил прогонен. Както вярва, че е било прогонено детето му. Тази лъжа за детето на баща ти е нещото, което най-много тормозеше баща ми, и то го накара да ми каже истината, преди да умре. Баща ми бе убеден, че тази лъжа ще нарани най-силно баща ти.

— Мисля, че наистина е така, макар досега да не бях осъзнал истината. Никога не ми е казвал цялата история за случилото се. — Поглеждайки към мястото, където седяха баща му, Маб, Грегор, Нейтън и няколко от мъжете Камерън, Юън бе доволен да види, че мъжът се мръщи и спори отново. — Виждайки как пребледня, само докато разказваше за случилото се, мога да го разбера. И мисля, че само това, че го разказа на глас, накара част от горчивината да изчезне.

— Да, така е.

— Баща ти някога мислил ли е, че това, което е сторил, си е струвало?

— Понякога да, а понякога не. Обичаше майка ми, макар тя никога да не го обикна, не и както е обичала баща ти. Както ми каза, преди да умре, бе изгубил брат си, но така и не бе спечелил съпруга. Тъжно е, но не мога да съжалявам много за случилото се. Все пак, ако не бе станало така, нито ти, нито аз щяхме да сме тук днес.

— Да, истина е. Е, кажи ми, какво е да имаш Макенрой за роднини?

Юън слушаше внимателно всичко, което Сигимор му разказа за семейството на жена му. Макар да можеше да си представи в бъдещето им някои напрегнати моменти с братята на Фиона, всичко, което

Сигимор му каза, му показваше, че е получил още един силен, значим съюз. Когато се изправеше сега срещу враговете си, той щеше да го направи от позицията на мъж със силни съюзници. Напрягна се, когато баща му се приближи, но Фингал седна тихо до него, събирайки информация за Макенрой точно като него. Юън познаваше прекалено добре баща си, за да е спокоен, тъй като знаеше променливите му настроения, но не можеше да не се надява, че се променя към добро.

— Не мислиш, че братята на момичето ще искат да понатупат малко момчето ми, така ли? — попита сър Фингал.

— Може и да го искат — отвърна Сигимор. — Но няма да го направят. Освен, разбира се, ако Фиона не им даде позволенията си.

Сигимор намигна на Юън.

— Затова като ги видиш да идват, ще е най-добре да потушиш всеки гняв, който е можела да изпитва към теб през деня.

— А къде е момичето? — Фингал се огледа наоколо и възкликна, когато видя Фиона и Лиъм да си говорят. — Оставил си я с онзи хубав младеж? — Фингал изглежда шокирано Юън. — Отивай да си я вземеш.

— Не — каза Юън. — Тя не върши нищо нередно. Просто говори с момчето. Какво лошо може да донесе това? — Юън едва сдържа усмивката си, когато баща му го изгледа така, сякаш имаше нужда да му набият малко разум в главата.

— Какво лошо? Нищо ли не съм те научил през всички тези години? — Сър Фингал се изправи. — Прекалено доверчив си, момче, но сега нямам време да ти обяснявам какви грешки имаш в мисленето. Веднага трябва да спася момичето. Не мога да повярвам, че мой син може да бъде толкова глупав, че да остави жена си в близост до такова момче — мърмореше той, насочвайки се към Фиона.

— Това беше добре изиграно — промърмори Сигимор, гледайки как сър Фингал си пробива път към Фиона и Лиъм.

Тъй като не виждаше причина да отрича вината си, задето бе изпратил баща си след Фиона, Юън само отвърна:

— Благодаря.

— Момичето може да бе тук и да слушаше целия разговор, и пак нямаше да има доказателство, че си си изпратил умишлено баща си след нея — заяви Сигимор след минута мълчание. — Да знаеш, Лиъм е добро момче.

— Не се и съмнявам. Макар че щеше да е много по-добре, ако беше добро и *грозно* момче. — Юън се усмихна, когато Сигимор се разсмя.

* * *

Фиона се намръщи на сър Фингал, когато кикотещият се Лиъм се отдалечи от нея.

— Говорех с него.

— Ти си омъжена жена — заяви сър Фингал, скръствайки ръце на гърдите си. — Не бива да говориш с толкова хубав, неженен мъж. Защо не седиш до съпруга си и не говориш с него?

— Защото той не знае нищо за децата на брат ми Дърмот, а Лиъм знае. Той е бил отседнал за кратко в Клакхтром, преди да тръгне за Дайхладах със Сигимор. Лиъм е натрупал много полезни познания, докато е бил в манастира и сега учи децата на Дърмот.

— Щом е бил толкова добре дошъл и толкова полезен в Клакхтром, защо са му позволили да си тръгне, а? Ха! — кимна той, когато Фиона се изчерви. — На брат ти му е писнало да гледа това хубавко личице. Искал го е по-далеч от жена си.

— Това са глупости. Илса и Джилиан никога не биха предали съпрузите си, нито пък аз. Юън поне изглежда има достатъчно разум, че да го знае. Той не се тревожеше, че говоря с Лиъм. — Вътрешно Фиона трябваше да си признае, че е леко разочарована от липсата на ревност при Юън, ревност, от която страдаха и двамата ѝ братя, въпреки знанието, че съпругите им ги обожават. — Но стига за Лиъм. Говори ли със Сигимор? — Тя едва не се усмихна, когато сър Фингал направи гримаса при смяната на темата.

— Малко — промърмори той. — Добро момче, макар че е малко странно.

Сър Фингал да се оплаква, че някой е странен, бе като риба да се оплаква, че водата е мокра, но Фиона само кимна.

— Ще се наложи малко да се приспособим. Но той ще е добър съюзник.

— Да. Юън е прав, че имаме нужда от него. Сега може да се изправи пред враговете си с два силни клана зад себе си. Сега те ще го

изслушат. Може би следващия път, когато някое от момчетата ми напуска земите, няма да му се налага да се крие от храст на храст и да води със себе си дузина въоръжени мъже.

И това, осъзна Фиона, бе тревожило сър Фингал толкова много, че той е осъзнал, че е по-добре да се прости с позицията си в клана, за да може нещата да се променят. Мъжът изглежда е следял отблизо всичко, което се е случвало, и бе видял какво бяха сторили действията и думите му. Някои мъже ставаха по-твърдоглави относно убежденията си, докато остаряваха, а някои ставаха по-мъдри.

За доброто на Юън, тя се молеше сър Фингал да е от вторите.

Едва час по-късно Фиона осъзна, че е прекалено изтощена, че да остане още в голямата зала. Тихо съобщи на Юън, че се оттегля, и го целуна по бузата. Смеейки се на възражението на Сигимор, че го пренебрегна, тя целуна и него по бузата. Начинът, по който Юън я гледаше внимателно, докато излизаше от залата, подсказа на Фиона, че вероятно няма да успее да крие дълго тайната за детето им. Гримасата му не бе причинена единствено от това, че бе целунала Сигимор.

Необичайната й умора бе привлякла вниманието му.

Тя изруга тихо, докато се подготвяше за лягане. Имаше още една причина, поради която отлагаше да каже на Юън, че скоро ще стане баща. Имайки предвид как се отнасяше с нея, след като я бяха спасили от Мензайъс, тя се боеше от реакцията му като разбере, че носи детето му. Закрилничеството му няма да знае граници, а тя няма да има миг покой.

* * *

— Най-добре ще е да спреш да целуваш жена ми — каза Юън на Сигимор, докато им сипваше още ейл.

Сигимор се изкиска.

— Това по-скоро беше гъдел срещу бузата ми, отколкото целувка. А и едно момиче има нужда от един-два комплимента и малко внимание от страна на мъжете.

— Не мисля, че Фиона някога е страдала от липсата на такива неща.

— О, да. Но така беше преди да получи белезите. Джилиан ми каза. Много мъже, които са я ухаждали, са я изоставили, след като е получила белезите, за да отидат да ухаждат друга красавица, да възхваляват красотата на друга жена. Някой глупаци се държали така, сякаш белезите ѝ са големи колкото твоя. Момичето не е суетно или достатъчно глупаво, че да вярва на красиви думи, но след като толкова много са ѝ обърнали гръб, според Джилиан, Фиона вярва, че белезите са много по-зле, отколкото са в действителност.

— Всички те са глупаци — промърмори Юън, а Сигимор кимна.

Юън познаваше болката от това да гледаш как хората отвързват поглед, виждайки белезите ти. Колко ли по-зле може да бъде за една красива млада жена? Истината бе, че според него фактът, че Фиона не е суетна, бе направил положението много по-зле. Тя бе принудена да види, че много малко хора наистина са надникнали зад красотата ѝ, и са я обичали такава, каквата е. Може да не е вярвала напълно на хубавите им думи, но вероятно е било болезнено да научи колко празни са били в действителност похвалите им. Той се зачуди колко ли от тази болка все още тормози Фиона и тъжно се запита дали някога би могъл да успее да я утеши.

Бе малко повече от пиан, когато се насочи към леглото си. Вероятно бе добре, че Фиона спеше дълбоко, помисли си той, докато се качваше на леглото, тъй като можеше да се посрами, като опита да прави любов с нея. Той придърпа мекото ѝ топло тяло в обятията си и въздъхна доволно, когато тя промърмори името му в съня си.

Всичко вървеше толкова добре, че той почувства остра тревога. Баща му изглежда най-последно бе пораснал и след като истината за това какво се бе случило излезе наяве, бе успял да прогони част от старите гняв и болка, които го бяха измъчвали през годините. Юън бе сигурен, че научвайки, че детето му е живо, бе смъкнало тежкото бреме и вината, които Фингал бе носил през годините. Промяната бе започнала, когато Фиона се появи в живота им, и Юън чувстваше, че тази промяна е за добро и бе подсилена от всичко, което се бе изрекло днес. Мислеше, че баща му най-последно бе готов да загърби миналото.

Събирането с Камерън бе благословия, макар че щеше да му трябва известно време, за да свикне със Сигимор. Юън не бе сигурен, че му допада идеята толкова големи, силни и красиви мъже да идват и да си отиват от Скарглас, но бе страхотно да имат съюзници. От това,

което му бе казал Сигимор, му предстоеше да се изправи пред нож с две остриета, щом Макенрой дойдат — те и всичките им връзки. Ако Сигимор бе прав, в мига, в който тази Джилиан го приемеше като част от семейството, същото щяха да сторят и всички от клана Мъри, което пък включваше огромен брой други кланове и съюзи. Нямахше да е същият силен алианс като тези с Макенрой и Камерън от Дъбхайдленд, но бе доста успокоително да знаеш колко далеч може да се пресегнеш, ако имаш нужда от помощ или подкрепа.

Тази промяна също така отваряше много пътища за братята му. Животът в Скарглас бе хубав и щеше да става по-хубав, когато направи мира голяма част от живота им. Но въпреки това сега щеше да има и други места, където братята му да ходят, и нови възможности, които да прегърнат. Може би дори щяха да успеят да сключат някои добри бракове, такива, които да донесат земи или пари в семейството, или още силни съюзи.

Всичко това бе прекалено голям късмет, че да го приеме лесно. Никога нещата не са изглеждали толкова обещаващо.

Юън притисна буза към меката коса на Фиона и си каза да не търси нещастieto. Имаше красива, страстна съпруга, баща му се променяше към добро, двете половини на клана Камерън вече бяха едно цяло и той имаше съюзниците, за които винаги бе копнял. Животът бе хубав и той просто трябваше да се облегне назад и да му се наслади. Затвори очи, притисна Фиона към себе си и използва нуждата за сън да избути настрани тревогата, която се бе загнездила в най-далечния край на ума му.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трябваше да обърне внимание на песимистичната си страна, помисли си Юън, докато гледаше съобщението в ръката си. Нима едва миналата нощ си бе помислил, че всичко е толкова добре? Сега призрактът на миналото се бе появил, за да хвърли сянка над живота му.

Хелена му бе родила дете или поне така се твърдеше в съобщението. Сега това дете бе отглеждано в малка къща в края на земите му. Не го изненада това, че Хелена го бе изоставила. Въпросът бе защо бе чакала толкова дълго, че да го стори?

Юън напусна кабинета си, търсейки Грегор. Тази неочаквана поява на дете, за което не бе чувал досега, на мига събуди подозренията му. Хелена бе Грей и вече веднъж го бе предала. Беше възможно това да е капан, поредната лъжа целяща да го постави в опасност.

Той откри Грегор в спалнята му, докато имаше уредена среща с една от прислужниците. След като отпрати момичето, Юън погледна Грегор и поклати глава. Може би беше време да сложи край на това всеки да използва жените, работещи в крепостта. Ако жените не бяха в обсега им, Грегор и братята му нямаше толкова често да се разсейват от работата си.

— Ставаш много благочестив, Юън — заяви му Грегор, усмихвайки се на неодобрителния поглед на брат си. — Тя беше повече от щастлива.

— Знам го — отвърна Юън. — Мейси раздава свободно прелестите си. Затова и има три деца. Да не би да искаш да направиш още едно копеле? — Той осъзна, че гневът и тревогата му бяха направили гласа му по-остър, когато зърна изненадата на Грегор. — Получих съобщение, заради което съм малко по-изнервен, стане ли въпрос за създаване на копелета. — Той подаде бележката на Грегор.

Проклятие се откъсна от устните на брат му, когато прочете съобщението.

— Вярваш ли на това?

— И не, и да. Има малък шанс тя да е родила дете от мен. Изливайки семето си на чаршафите невинаги предотвратява появата на бебе.

— Тогава защо никога не ти е казвала? Защо не го е довела тук? Не мога да повярвам, че Грей може да искат детето ти при себе си.

— Не. Ако това е истина и ако детето е живяло последните... колко... седем години при врага ми, само мога да си представя колко е бил труден животът му. Истината е, че се чудя защо не са убили детето. Грей виждат всички Макфингал като сган. Съмнявам се, че заради младостта или заради факта, че носи кръвта на Хелена, те са го държали досега.

— Значи е лъжа и това е капан.

Юън застана до прозореца в стаята на Грегор и погледна навън.

— Боя се, че да, и все пак трябва да бъде сигурен. Ами ако в онази колиба наистина е моето дете? Не мога да го оставя сега, след като съмнението за съществуването му се е загнездило в главата ми.

— Тогава ще изпратя мъже да го вземат и доведат тук — предложи Грегор.

— Да го представят пред Фиона?

Грегор отново изруга.

— Не мисля, че тя би се държала зле с момчето, или би причинила проблеми за нещо, което се е случило преди осем години.

— Все още? — попита Юън поглеждайки към Грегор. — Там се корени проблемът. Все още. Тя е чувала за Хелена и по тази причина няма защо да крия от нея старата си афера. Но дете? Жените могат да се държат странно, щом разберат, че мъжът им е направил дете на друга жена. За нас това е просто грешка, дори и да ни е грижа за детето. Но жените виждат в това много повече, виждат доказателство за някаква връзка между мъжа и жената. Може би ти не можеш да си спомниш всички спорове между татко и съпругите му, но аз мога. Копелето, родено от друга жена, винаги им се виждаше като огромна обида, по-голяма от тази, че им е изневерил, за да го създаде.

Грегор направи гримаса заради болезнените спомени, които Юън събуди с думите си.

— Смяташ сам да отидеш в тази колиба, нали?

— Да. Ако е капан, не мога умишлено да изпратя друг мъж в него. Ако е истина и Хелена е оставила там сина ми, аз трябва да го

видя. Не мога да реша нищо окончателно, докато не видя детето и докато не се убедя, че е мое.

— Но как може да кажеш твое ли е, или не?

— Изглежда гените на Макфингал са много силни. Дори малкият Нед, момчето на Маб, прилича на Макфингал въпреки светлата си коса. Татко го знае, макар непрестанно да мърмори. Но ми се налага да реша какво точно да правя, как да отида и все пак да не падна в капана, който може да ме чака.

— Ще дойда с теб — каза Грегор, нахлузвайки ботушите си. — Ако сме само двамата, можем да се промъкнем незабелязано в колибата, да се огледаме и да преценим опасността. Познавам мястото и знам прикритие, което можем да използваме. Проблемът ще е да решим точно колко далеч да оставим конете си, преди да се приближим до мястото.

Юън кимна.

— Това е план и точно от това имах нужда. В мига, в който идеята за детето се загнезди в ума ми, вече не можех да мисля за нищо друго.

Грегор го потупа по гърба и двамата тръгнаха да излизат от стаята му.

— Веднага ще решим това. Разбира се, ако там наистина има дете, ти ще трябва да се справяш с Фиона. — И това, помисли си Юън, бе нещото, което го тревожеше най-много. Инстинктите и това, че познаваше Фиона, му подсказваха, че тя ще приеме детето, ще се грижи за него и няма да му създава проблеми заради стара афера. Но това не бе достатъчно силно, че да прогони страховете му. Той се боеше, че това може да разтвори пропаст помежду им, да породи хлад, който да прогони цялата топлина в брака му.

Прогонвайки тревогите си, той се концентрира върху задачата да напусне Скарглас без дузина въоръжени мъже да тръгнат след него и Грегор. Ако го чакаше капан, Грей щяха да се оглеждат точно за група мъже, тъй като никой Макфингал не пътуваше без ескорт.

След като напусна селото, изричайки куп лъжи на останалите, той и Грегор обърнаха конете си в мига, в който вече смятаха, че никой не ги вижда. Когато достигнаха до гората, знаейки, че дори мъжете на наблюдателните кули не могат да ги видят, те се придържаха към по-сенчестите пътеки.

Бяха на доста голямо разстояние от колибата, когато решиха да слязат от конете и да продължат пеша. Той и Грегор се движеха между дърветата и през малките сечища с умения, които винаги караха баща им да се усмихва гордо. Най-после стигнаха до каменната бойница, откъдето можеха да наблюдават внимателно колибата.

— Нищо не виждам — заяви Грегор — и по пътя насам не видях нищо.

— Нито пък аз, а Грей никога не са били добри в криенето — каза Юън.

— Не, и ако са достатъчно добри, че да се скрият, така че да не ги видим, значи досега щяхме да сме мъртви или заловени.

Юън се напрегна и се наведе напред, когато белокоос мъж излезе от колибата. Той остави вратата зад себе си широко отворена и Юън не видя никакви мъже вътре. Тъй като колибата бе малка, ако имаше някой вътре, щяха да го забележат с лекота, тъй като мястото се състоеше от една-единствена голяма стая с кът за спане. Точно в тази колиба нямаше как да се скрие човек.

— Старият Роби не се държи така, сякаш има нещо нередно, и не виждам друг вътре, освен старата му жена. Мисля, че до масата седи дете, но е прекалено тъмно, за да съм сигурен — каза Грегор. — Да почакаме ли още, или да вървим?

— Да вървим. Тук няма друг, освен стария Роби и жена му. — Юън се изправи, но се поколеба.

— Да не си промени решението?

— Не, трябва да отида, нали? Просто се приготвям. Проблемът е, че предпочитам да няма дете, обаче сега, когато представата се е загнездила в ума ми, мисля, че ще съм разочарован, ако няма.

— Мисля, че разбирам. — Грегор прескочи стената и тръгна към колибата. — Има само един начин да разберем истината. — Той махна на стария Роби, докато го приближаваше.

Юън си пое дълбоко дъх, за да се успокои и последва Грегор. Старият мъж погледна към него и отговори на въпроса, който му бе задал Грегор. Юън знаеше, че го пита дали има дете в колибата. Стягайки се, той го последва вътре.

— Ето го — каза стария Роби, насочвайки изкривения си мръсен пръст към малкото момче, което седеше на масата и ядеше овесена питка.

Един поглед му бе достатъчен и Юън изруга безгласно. Той пристъпи към масата и седна на пейката срещу момчето. То го погледна в отговор. Лицето му бе красиво като на Хелена, обаче имаше острите черти на Юън, пречейки му да е прекалено хубаво. Гъста черна коса се стелеше по слабите рамене на момченцето — още един знак, доказващ, че е Макфингал.

Емоциите преминаха през Юън като опустошителна буря и той прие с радост халбата ейл, която му предложи стария Роби, бързо отпивайки голяма глътка в опит да се успокои. Силен гняв изгаряше съществуването му заради лъжите на Хелена. Тя трябваше да му каже за детето, трябваше да го изпрати при него преди години. Сега момчето бе на повече от седем години и го гледаше с предпазливост, която свиваше сърцето на Юън. Но той също така почувства и топлота при гледката на детето, родено от неговото семе, което бе част от него така, както бяха ръцете и краката му. А под всичко това бе най-голямата му тревога. Как щеше да каже на Фиона? Как можеше да отведе това дете у дома?

— Как е името ти, момче? — попита Грегор, заставайки на стража пред вратата.

— Момче.

— Сигурен ли си? Странно име. А как те наричат останалите хора?

— Копеле. — Той погледна към възрастната двойка. — Те ме наричат момче. Повече ми харесва, отколкото копеле.

В Юън пламна толкова силен гняв, че му се наложи да си поема няколко дълбоки глътки дъх, за да се успокои. Можеше да чуе как Грегор ругае зад него. Начинът, по който детето го гледаше изплашено, показва на Юън, че гневът му е прекалено очевиден и той се опита да го потисне. По-късно щеше да го успокои и да го насочи накъдето трябва.

— Ще трябва да ти намерим друго име. Знаеш ли дали си кръстен?

— Не, не съм. Чувах как хората си говорят. Аз не съм благословен и ще отида в ада, не мога да бъда погребан на света земя, защото дяволът ще открадне душата ми, ако все още не го е сторил...

— Моля те, момче. Стига толкова. Това е достатъчно. Повече от достатъчно — прошепна Юън, преди да погледне детето в очите. — Аз съм Юън Макфингал, леърд на Скарглас. Това име говори ли ти нещо?

Момчето кимна.

— Ти си мъжът, който майки ми мрази. — То се намръщи. — Мисля, че доста хора те мразят. Хю също те мрази.

— Това не ме тревожи. Момче, аз съм баща ти. — Той остана неподвижен, докато момчето го изучаваше внимателно, а прекалено познатите му очи се разшириха леко.

— Ти приличаш на мен.

— Да, макар че ти си по-красив. Човекът до вратата е чичо ти Грегор.

— Майка ми казва, че има много от вас, проклетите Макфингал.

— Така е. Майка ти каза ли ти защо те изпраща при мен? — Той видя как от очите на детето потекоха сълзи и понечи да отиде при него, но Кейт, съпругата на стария Роби, го изпревари, и Юън реши, че вероятно така е по-добре. Той бе напълно непознат за детето.

— Майка ми каза, че ѝ е писнало от мен — прошепна детето. — Казах ѝ, че може да отида при Мери, която ме харесва, но майка ми каза, че не ме иска около себе си и че ще ме изпрати там, където повече няма да ме вижда.

— Намерих го на прага си преди ден — каза стария Роби. — Само той, тънко одеяло и писмо. С Кейт не можем да четем, затова не знаехме какво да правим с него. Обаче той ни прочете малко от писмото, когато го слагаме в леглото и разбрахме при кой трябва да отиде. Изпратихме съседското момче да ви донесе писмото.

— Значи можеш да четеш, така ли? — попита Юън момчето.

— Да, малко. Мери ме научи.

— Коя е тази Мери?

— Малката сестра на Хю. Той не е като нея. Тя куца, защото веднъж Хю я хвърли по стълбите и тя си нарани крака. Казах ѝ, че съм плакал за нея, но тя ми отвърна, че не е трябвало, защото само си е счупила крака. Но, знаете ли, тя можеше да си счупи врата.

Ад, помисли си той. Детето му бе прекарало седем години в Ада. Грей бяха по-лоши, отколкото бе мислил. Зачуди се дали някои от тях няма да са му благодарни, ако ги отърве от леърда им. Ако не друго, то поне щеше да направи подарък на тази жена, Мери.

— Ще дойда ли сега с теб? — попита момчето.

Юън направи гримаса.

— Не днес. Ти беше изненада за мен, момче. Майка ти никога не ми е казвала за теб. Не бях сигурен дали наистина си мой син. Сега съм и затова трябва да се върна в Скарглас и да подготвя всичко за пристигането ти.

— И да ми измислиш име?

— Да, ти ще имаш име и ще се погрижа да бъдеш кръстен.

Очите на детето се разшириха и в тях се появи искра надежда.

— Ще може ли да спя вътре?

— Да — каза Юън, без да се изненадва от дрезгавината на гласа си, тъй като бе прекалено близо до сълзите. — Скоро, момче. Обещавам ти, ще бъде много скоро.

След като убеди възрастната двойка, че ще им изпрати провизии, Юън докосна леко главичката на детето си, преди да излезе от колибата. Той можеше да чуе как Грегор го следва, докато почти избяга в гората. Щом стигна до прикритието на дърветата, спря. Сложи ръце на бедрата си и се загледа в слънчевите лъчи, процеждащи се през листата на дърветата, докато се бореше да обуздае емоциите, които го изпълваха, и желанието да залови Хелена и Хю и да ги убие на мига.

— Все още не можеш да ги убиеш — каза Грегор, докато седеше облегнат на един дънер и наблюдаваше Юън.

Малко стреснат от лекотата, с която Грегор бе прочел мислите му, Юън погледна брат си.

— Тя дори не му е дала име. Как може една жена да износи и роди дете и да не му даде име?

— Е, всички знаем, че Хелена е кучка по сърце и по държание. Не можеш да се разкъсаш на парчета заради това, което е сторила тя, Юън. Единственото, което може да сториш, е да направиш нещата по-добри за него. И, разбира се, да намериш начин да убиеш Хю и Хелена. — Грегор направи гримаса. — Грешно е да говоря за убийството на жена, но, милостиви боже, тя заслужава да умре.

— Кой ще е леърд, ако Хю умре?

— Мисля, че следващият син е момче на име Уолъс. Защо?

— Трябва да открием колкото се може повече за него. Хю е мъртвец. Въпрос на време е. Но се чудя дали със смъртта му ще се сложи край на проблемите с Грей. Ако това копеле е мъртво, може да успеем да сключим мир с новия леърд. Хю никакви синове ли няма?

— Не и доколкото знам. Знаеш ли, че той се ожени за Хелена? — Юън кимна и Грегор продължи. — Чудя се дали това не е причината, поради която са се отнасяли така зле с детето ти. Тъй като тя ти е родила син, а на Хю не е. Нито едно дете, да не говорим, че не му е дала сина, за който копнее.

Юън се насочи обратно към мястото, където бяха оставили конете.

— Време е да научим колкото се може повече за врага ни. Тъй като сестра му Мери изглежда е добра жена, започвам да се чудя дали през всичките тези години наш враг не е бил най-вече Хю, отколкото всички Грей. Знам, че баща му бе ядосан от загубата на Скарглас, но не си спомням между нас и Грей да е имало толкова сблъсъци в ранните години.

— Може би си прав. Най-добре да говорим с татко. Всичко, което знам аз, е, че сблъсъците с Грей винаги са били тежки и смъртоносни, и са започнали почти веднага след като Хю е станал леърд. Когато се случи, все още бях голобрад младеж. Чувах слухове оттук-оттам, но не много. Сега като се замисля, онова клане, в което избиха почти целия клан, се случи, след като Хю стана леърд. Мъжът изпитва по-голям гняв и омраза, отколкото някога би могъл да породи баща ни, или поне така мисля.

— Той със сигурност изпитва силна омраза към мен — каза Юън. — Досега се биехме най-вече, за да защитим земите и живота си. Сега искам да го унищожа. Първата крачка е да разберем колкото се може повече за Грей.

— Съгласен съм. Ами какво ще правим със сина ти? Ти му обеща, че ще го отведеш в Скарглас.

— И ще спазя обещанието си, но имам нужда от време. Не е лесно да кажа за това на жена си. Трябва да го направя по правилния начин, за добро на детето. Когато го отведа в Скарглас, искам да е добре дошъл, искам Фиона да го иска в дома ни и да желае да му бъде майка. Чувствам, че ще го приеме, и все пак, когато й кажа... — Той сви рамене, защото мислите му бяха прекалено объркани, че да ги облече в думи.

— Мисля, че тревогите ти са неоснователни, но да, все пак е новина, която трябва да поднесеш нежно и внимателно. Старият Роби и Кейт ще се грижат за момчето. И освен това мисля, че винаги трябва

да доближаваш внимателно тази колиба. Може все още да те чака капан.

Юън кимна, като стигнаха до конете и ги яхнаха.

— Трябва да пазим това в тайна, поне засега. Между мен и теб, нали?

— Да — съгласи се Грегор и двамата потеглиха към Скарглас. — Със сигурност няма да е от полза, ако Фиона научи за момчето, преди да й кажеш. Но не чакай дълго, Юън. Тази колиба не е близо до крепостта, но новината за детето може да достигне до портите ни.

Тази възможност все още измъчваше Юън, когато той се присъедини към Фиона в спалнята им същата вечер. След като се бе върнал от колибата, той я избягваше, потъвайки в мислите и чувствата си, докато се опитваше да състави план. Подозираше, че е забелязала странното му поведение и разсеяността му, тъй като го наблюдаваше внимателно.

И тя не бе единствената, помисли си той и вътрешно направи гримаса. Братовчед му Сигимор също го гледаше внимателно. Мъжът бе неприятно надарен с остър ум и зрение. Освен това Юън си помисли как бе доказал, че не е особено добър в прикриването на чувствата си, що се отнася до този въпрос. Налагаше се час по-скоро да измисли план.

Когато Фиона развърза косата си, той мина зад нея и се зае да я разреши. Тя бе станала много важна за него, огромна част от живота му и цялото му бъдеще. Част от него искаше просто да я попита какво изпитва тя, но бе страхливец. Ако тя не изрече думите, които искаше да чуе, това щеше да го улучи право в сърцето, а той потръпваше само при мисълта за подобна болка. И все пак незнанието му пречееше да й признае каквото и да е било.

Той просто не можеше да е сигурен как тя ще приеме новината за сина му и дали изпитва достатъчно дълбоки чувства към него, та това да не я отблъсне завинаги.

— Юън, нещо тревожи ли те? — попита Фиона, когато той остави четката настрана и започна да сплита косата й. — Изглеждаш потънал в мисли.

— Наоколо станаха много промени, затова много често се оказвам изгубен в мислите си.

— Промените са за добро — каза тя, качвайки се на леглото, преди бързо да се мушне в прегръдките му, когато той легна зад нея. — Има много придобивки.

— Много и всичките са добре дошли. Изглежда и баща ми се променя към добро. Сега осъзнавам, че братята ми имат шанс да направят нещо по-добро за себе си, отколкото да стоят тук като мои воители. — Той започна да целува шията ѝ, наслаждавайки се на тихите ѝ стонове на удоволствие — Просто има много неща, с които трябва да свикнем. Преди бяхме напълно сами, а сега имаме съюзници. Това е нещо, за което мечтаех от толкова дълго време, че се боя да повярвам, че най-после желанието ми се е сбъднало.

Повдигна лицето ѝ към себе си и я целуна. Начинът, по който тя прие целувката и докосването му с готовност, разпали на мига страстта му. Той осъзна, че се бои да не изгуби именно това. Боеше се, че точно тук може да се настани хлад, породен от гняв или наранени чувства. Колкото повече се боеше да не се случи нещо подобно, толкова поточно правеше любов с нея.

Юън издърпа нощницата ѝ и положи Фиона да легне по гръб. Игнорира изчервяването ѝ, като я изпиваше с поглед. Красотата ѝ караше дъха да засяда в гърлото му и една част от него се зачуди докога ли ще бъде благословен да ѝ се наслаждава. Опасността да я загуби подклаждаше страстта му, карайки го да иска да я маркира, да разпали огъня и гледа ѝ до такава степен, че да ѝ е невъзможно да устои на докосването му.

Докато я целуваше, той нежно улови китките ѝ и ги притисна нагоре до леглото. Преди нощта да свърши, Юън смяташе да я изтощи от любов до такава степен, че тя да не може да мръдне дори пръста си. Страстта, която споделяха, бе единственото нещо, в което той бе сигурен, и смяташе да използва пълната ѝ сила.

Фиона простена, когато той зацелува гърдите ѝ, дразнейки ги с езика си и покривайки ги с нежни целувки, докато тя повече не можеше да си поеме дъх. Имаше нещо различно в страстта им тази нощ, малко повече решителност, дори отчаяние. Когато той най-после ѝ даде това, което желаше, поемайки твърдото зърно в устата си и засмуквайки го силно, тя реши, че по-късно ще се тревожи за

настроението му. Каквото и да се случваше в сърцето и ума му, удоволствието, което ѝ доставяше, бе прекалено прекрасно, за да го прекъсва, задавайки си въпроси и тревожейки се за нещо, което не знае какво е.

— О, скъпа, имаш вкус на мед — промърмори той, докато прокарваше пътечка от целувки към корема ѝ. — Един мъж може да се опияни от теб.

— Нека те докосна, Юън — помоли му се тя.

— Не, не и този път. Ако ме докоснеш и малкото контрол, който имам, ще се изпари под меките ти ръце.

Очите ѝ се разшириха, когато той целуна къдриците между бедрата ѝ. Тя опита да стисне бедрата си, но широките му рамене ѝ попречиха. Шокът се задържа в ума ѝ само за миг, преди докосването на езика му да я накара да се предаде. Страстта се надигна в нея, докато той ѝ доставяше удоволствие с устни и език. С тих стон на примирение и страст, тя се разтвори за него, приемайки тази нова интимност.

— Юън — извика тя, когато усети тръпките на освобождението да завладяват тялото ѝ.

— Не, тихо, скъпа, дай ми го.

С дрезгав стон тя го стори. Все още се бореше да си поеме въздух след невероятно изживяване, когато той започна да я целува отново, изкачвайки се нагоре по тялото ѝ. За нейно удивление първото докосване на устните му до гърдите ѝ отново разпали желанието в нея. Обви бедра около него, когато Юън съедини с лекота телата им. За миг той се движеше в нея бавно и нежно, но скоро нуждата и на двама им нарасна прекалено много, надвивайки нежността. Последната ѝ ясна мисъл, преди той да отведе и двама им във висините, бе, че за човек, който твърди, че има малко опит, Юън се бе оказал любовник, който можеше да я убие със страстта си.

Немощно Фиона милваше гърба на Юън, докато той лежеше в обятията ѝ. Тя реши с усмивка, че може да отнеме дни да се възстанови след правенето им на любов. След лека почивка знаеше, че ще е повече от готова той да опита отново да я подлуди със страстта си. Но бе доволна, че в момента не я гледа. Щеше да ѝ отнеме известно време да спре да се срамува заради интимните му целувки.

Фиона знаеше, че е малко глупаво да изпитва пристъпи на скромност. Тя не ги изпитваше, когато му доставяше удоволствие с устните си, и ако той изпитваше същото, то тя щеше да се научи да не страда от такова неудобство, защото не искаше да му се налага да утешава чувствата ѝ, след като всеки път правеха любов.

Лека усмивка докосна устните ѝ, когато осъзна, че той е заспал. Тя се зачуди отново за странното настроение, в което бе той, след като се върна от ездата с Грегор. Нещо го тревожеше, бе сигурна в това. На Фиона ѝ се искаше да сподели с нея какво е, за да може да му помогне с проблема, но не го бе сторил. Болеше я, но си каза да не го приема присърце. Юън се бе справял с проблемите и отговорностите си сам толкова дълго време, че нямаше да му е лесно изведнъж да започне да ги споделя с новата си съпруга. Щеше да го гледа и да чака, държейки очите си отворени, ако изскочи възможност да му помогне. Целувайки нежно главата му, тя се закле, че ще бъде търпелива. Реши, че няма да навреди, ако се помоли, какъвто и да е проблемът, той да се реши без кръвопролитие.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Юън вдигна чашата си, докато седеше на края на леглото и гледаше как Фиона спи. Тя изглеждаше изтощена и той се почувства едновременно гузен и доволен от това. През последните три нощи бе дал всичко от себе си да прави любов с нея до несвяст. Бе изненадан, че бе успял да се научи да контролира до някаква степен страстта им, за нейно и негово удоволствие. Ако стоновете на удоволствие, които издаваше Фиона, бяха някаква индикация, то той ставаше завършен любовник поне в очите ѝ и това бе всичко, което имаше значение. На Юън му се искаше причина за всичко това да не бе фактът, че имаше тайна, която искаше да скрие, докато не е напълно сигурен в нея.

Беше нередно, реши, докато напускаше стаята. По някакъв начин се опитваше да използва страстта им, за да я привърже към себе си. Това не само бе нередно, но можеше да се окаже, че е и невъзможно. От това, което бе виждал през годините, жените не можеха да бъдат толкова лесно водени от страстта. Мъжете можеха. Но жените се водеха от сърцата си. Да прави любов с Фиона, докато тя повече не може да ходи, не бе начинът, по който можеше да спечели сърцето ѝ. Не и цялото. Проблемът бе, че нямаше идея как да накара една жена да го обича.

Спря пред стълбището, обмисляйки да се върне при Фиона, да я събуди и просто да я попита какво изпитва към него. Това бе идея, която обмисляше от няколко дни. Но както и преди, се отказа. Знаеше, че би трябвало да таи нежни чувства към него, за да изпитва подобна страст, но не искаше да чуе от устните ѝ нежни думи на привързаност. Те можеха да го ранят дълбоко, ако тя в действителност не ги изпитваше.

Поклащайки глава заради собствената си страхливост и обърканост, Юън побърза да слезе в голямата зала.

Искаше да се нахрани и да отиде да вземе сина си. Ако не друго, то не можеше да продължава да се промъква в колибата, за да вижда момчето. Бяха изминали едва три дни, но хората вече го гледаха с

подозрение. Тъй като тайнствеността не му бе присъща, бе наистина изненадващо, че бе забелязан и бе възбудил любопитството на толкова много хора.

Час по-късно, след като не бе успял да открие Грегор, Юън тръгна сам към колибата. През всичките тези дни нямаше никакви признаци, че някой от клана Грей се навърта наоколо. Изглежда Хелена бе направила точно това, което бе направила... беше му оставила детето.

И въпреки всичко последва ритуала, който бяха измислили с Грегор, остави конете на същото място както преди и отиде пеша до колибата. Влизайки вътре, се опита да реши как да представи детето пред Фиона. Щеше да е най-добре да я подготви за момчето, но всеки път щом отвореше уста да каже нещо, думите отказваха да излязат през устните му. Сега просто времето му бе свършило. Щеше да действа директно и да се моли за най-доброто.

Старият Роби отвори вратата на колибата и Юън влезе вътре. Сърцето му се преобърна болезнено в гърдите, когато детето вдигна поглед от купата си с овесена каша и му се усмихна. Леката искра на надежда отново блесна в погледа на момчето и Юън знаеше, че дори да не го бе решил по-рано, точно днес щеше да отведе детето у дома в Скарглас.

Не можеше отново да убие тази надежда.

— Измисли ли ми име? — попита детето, когато Юън седна пред него.

Юън поклати глава, когато Кейт мълчаливо му предложи каша, но прие с благодарност чаша студен сайдер.

— Мислих за няколко имена, но реших, че ще е най-добре да изчакаме, докато отидем в Скарглас. Смятам, че и Фиона трябва да участва в избора на име.

— Сигурен ли си, че тя ще ме хареса?

— Да, тя няма да има проблем с това да те приеме. Има добро сърце. — Просто можеше да се откаже от съпруга си, помисли си той кисело.

— Каза ли й всичко за мен?

— Все още не. Затова в началото може да се изненада. Може и да се ядоса, но ще е на мен, не на теб. Не го забравяй.

— Може би първо трябва да й кажеш за мен.

— Опитах се, момчето ми. Не е никак лесно, а и аз не съм особено добър с думите. Не е лесно нещо, което да кажеш на съпругата си, и когато пораснеш, ще ме разбереш. — Юън направи гримаса и се усмихна, когато старият Роби се засмя.

Тогава чу нещо друго, нещо, което накара косъмчетата на тила му да настръхнат. Тъкмо се изправяше на крака, когато вратата на колибата се отвори рязко. Кейт изпищя и старият Роби бързо обви ръце около нея и я завлече в ъгъла до огнището. Юън извади меча си, заставайки между сина си и въоръжените мъже пред вратата. В крайна сметка наистина е било капан. Грей му бяха заложили капан със сина му и просто бяха изчакали с търпение, което досега не бяха показвали. Тъй като с Грегор не бяха открили чужди следи, той предположи, че Грей са оставили момчето тук и са стояли далеч няколко дни с надеждата да приспят подозренията му. Беше се получило. Когато не бе последвала атака и след като не бяха видели никакви врагове, с Грегор се бяха успокоили и бяха свалили гарда си, игнорирайки собствените си съвети. Сега той бе в капан, единственият въоръжен между Грей и три невинни беззащитни човека.

Един мъж си проправи път измежду другите пред вратата и стомахът на Юън се стегна от гняв, когато чу тихо скимтене да се откъсва от устните на сина му. Хю, леърдът на клана Грей, бе с двадесет сантиметра по-нисък от Юън, но тялото му бе изтъкано от здрави мускули. Вероятно широкото му лице можеше да мине за красиво, но Юън се зачуди какво ли бе привлякло към него Хелена.

Лешникови очи, кестенява коса и зле структурирани черти изграждаха външността на Хю. Нещо в погледа и усмивката му изпращаше предупреждение към останалите хора. За миг усмивката му разцъфна от леден триумф и очакване.

— Не успя да устоиш на момчето, нали? — попита Хю.

Юън сви рамене.

— Той е мой.

— Да, всеки глупак може да види, че е проклет Макфингал.

— Чудя се защо си го държал толкова години при теб, щом те притеснява.

— Мислех си, че малкото копеле може един ден да ми е от полза, и се оказа, че съм прав, нали?

Това, което разстройваше Юън в момента, бе фактът, че ако не се случеше някакво чудо, то той нямаше да има възможността да убие мъжа.

— Много приятно посещение — провлече той. — Но вече е време да си тръгвам.

— О, не разваляй веселбата. Направи само една крачка към тази малка врата и ще се наложи да те убия... бързо... а не това е планът ми. Сега защо не свалиш меча си?

— И защо да го правя? — Той изруга, когато един от мъжете на Хю направи крачка напред, насочвайки острието на меча си към гърлото на Кейт. — Нима ще убиеш възрастна жена, която не е сторила нищо нередно?

— Да.

Юън знаеше, че няма избор. Ако продължеше да спори, Хю щеше да убие Кейт и стария Роби. Мъжът можеше дори да насочи бруталното си внимание към момчето. Нямаше никаква гаранция, че няма да ги убие така или иначе, но Юън не можеше да пренебрегне шанса, че жертвата му може да ги опази живи.

Хвърли меча си в краката на Хю.

Хю се изхили и нареди на двама мъже да заловят Юън. Докато го влачеха навън, Юън се успокои леко от факта, че Хю сякаш бе забравил за старата двойка и момчето. Дори мъжете му им обърнаха гръб и излязоха от колибата.

Вече навън, на малкото сечище пред колибата, Юън погледна към високия стабилен стълб, който някой бе издигнал. Точно до него стоеше и се усмихваше сладко Хелена.

Сигимор изруга, докато гледаше как събличат дрехите на Юън и го завързват с опънати нагоре ръце, привързани към големи гвоздеи, забити в горния край на стълба. Той наблюдаваше братовчед си от три дни, тъй като бе решил, че се държи странно. Въпреки че новият му братовчед не бе разпуснат по природа, Сигимор се бе зачудил дали не си има любовница. Това щеше да е обида към Фиона, която той

нямаше намерение да толерира, затова го бе проследил. В момента му се искаше наистина да бе имало друга жена.

Звукът от някой зад него го накара да се напругне и да посегне към меча си. Тогава чу тихо проклетие и на мига разпозна гласа. Когато Грегор забързано опита да мине покрай него, Сигимор посегна с една ръка и сграбчи по-младия мъж, събаряйки го на земята. Той седна върху Грегор, докато успее да се успокои достатъчно, че да го погледне.

— Защо направи това? — поиска да узнае Грегор, потърквайки гърдите си.

— Реших, че може да е добре да поспреш за миг и да съставиш план, преди да се изправиш сам срещу десетина мъже.

Грегор изруга отново и скочи на крака.

— Не мога да оставя Юън в ръцете на това копеле Хю. — Погледна към сечището и пребледня. — Той ще го накара да кърви.

— Да. — Сигимор се намръщи, когато забеляза леко раздвижване от колибата. — Не можеш да се биеш сам срещу толкова мъже. Дори и да се бия с теб, шансовете ни не са особено големи. Трябва да се върнем в Скарглас и да повикаме помощ.

— Тогава какво чакаме, да тръгваме.

— След миг. Искам да видя кой се опитва да се измъкне от колибата.

— Господи, това са старият Роби, жена му и момчето.

— Момче?

Грегор обясни колебливо.

— Мислехме, че може да е капан, но изминаха няколко дни и нищо не се случи.

Сигимор кимна.

— Чакали са да свалите гарда, да се почувствате в безопасност, за да ви заловят. През първия, дори през втория път вероятно тук не е имало никой. От това, което чух за тези Грей, планът е прекалено умен, за да са го измислили те.

— Да — съгласи се Грегор. — Трябваше да заподозрем, че по някое време през годините може да поумнеят. Тази кучка Хелена е долу с тях. Тя е толкова лоша, колкото и Хю.

— Тя скоро ще е толкова мъртва, колкото и Хю. Ела, хората от колибата всеки момент ще влязат в гората отляво на нас. Ще ги вземем

и ще ги отведем с нас.

— Мразя дори мисълта да оставя Юън да страда в ръцете на Хю.

— По-добре да страда, отколкото да е мъртъв.

* * *

— Той си има любовница.

Маб подаде бяла ленена кърпичка на Фиона, за да попие сълзите си и се върна към правенето на торбички с лавандула за шкафа с чаршафите.

— Е, сега защо мислиш, че Юън може да има любовница?

Фиона се намръщи на приятелката си, докато си духаше носа. В гласа на Маб имаше много неприятна липса на съпричастност.

— През последните три дни постоянно изчезва и никой не знае къде ходи.

— Е, щом никой не знае къде ходи, как може да си толкова сигурна, че посещава жена?

— Къде другаде ще се изплъзва така, без да взима охрана със себе си, както прави винаги?

— Примерно да се измъкне малко от охраната си?

— Възможно е. — Фиона се замисли над това, но поклати глава.

— Не, повече от това е, повече, отколкото да краде малко време, в което да остане сам със себе си. Държи се потайно.

Маб се облегна на скрина и скръсти ръце на гърдите си, поглеждайки Фиона.

— Това е странно и много хора са го забелязали. Но ти си единствената, която е решила, че е замесена жена.

— Това е обикновената причина, когато мъжът започне да стъпва на пръсти, да крие тайни и да изчезва с часове, без някой да знае къде се намира.

— Не и тук. Макфингал не крият тайни от хората си, нито прикриват похотливите си забежки.

— Но повечето от тях не са женени.

— Фиона, наистина не мисля, че Юън ти изневерява. Не разбирам защо се тревожиш над това. Нали не е по-малко

ентушизиран в спалнята? — Маб повдигна една вежда, когато Фиона се изчерви силно. — Разбирам, че не е.

— Сигурна съм, че той крие нещо, Маб. Нещо го тревожи, нещо го кара да мени постоянно настроението си. И, ами, стана доста ентушизиран в леглото.

— Добре, замисли се над това, ако обслужва друга жена по няколко часа на ден, дали ентушизмът му не би трябвало да понамалее през нощта? Дори един Макфингал има нужда от почивка от време на време.

Фиона се изкикоти, макар да бе изненадана, че го направи, имайки предвид колко бе разстроена.

— Той ми каза, че ще ми е верен, щом се венчаем.

— Тогава той не посещава някое момиче. Юън е мъж, който държи на думата си. Мисля, че просто си малко по-чувствителна и податлива на раздразнение и страхове. Може би е заради бебето. Така става понякога.

Фиона просто кимна. Беше възможно да се поддава на емоциите си, измисляйки си проблеми, каквито всъщност не съществуваха. Фактът, че бе отчаяно влюбена в съпруга си и все още нямаше никаква представа какво изпитва той, със сигурност не ѝ помагаше да бъде спокойна.

— Опитвах да говоря с Грегор за това, но той е много добър в изплъзването и внимава да стои далеч от полезрението ми.

— Защо Грегор ще знае нещо, за което никой друг не знае?

— Защото той е този, който се изплъзва заедно с Юън.

Маб извъртя очи.

— Чуй се, дете. Грегор ходи с Юън. Наистина ли мислиш, че един мъж ще води със себе си брат си, ако посещава любовницата си?

— Държа се глупаво — прошепна Фиона след миг размисъл. — Просто съм толкова влюбена в него, а изглежда не мога да го накарам да изпитва същото към мен. Това ме прави глупава и ме плаши.

— Това, и факта, че си бременна. Защо просто не му кажеш какво изпитваш?

— Предполагам от гордост. Мисля за това, и след това се замислям как ще се почувствам, ако му призная всичко и се окаже, че той не изпитва същото. Господи, това ще боли. А какво ще стане, ако не изпитва същото към мен и започне да се чувства неудобно и се

отдръпне от мен? Не че може да се отдръпне повече, отколкото го е направил вече. О, в това, което казвам, няма никакъв смисъл.

— Да, така е — каза Маб. — Иска ми се да мога да ти дам някакъв съвет, нещо, което да сториш и всичко да бъде наред, но не знам какъв. Всичко, което мога да ти кажа, е, че той е добър мъж и че трябва да си търпелива. Просто си напомняй това, което имаш. Той е верен, страстен, грижи се за нуждите ти, защитава те и ще ти даде деца. Това не звучи топло и любящо, с изключение на страстта, но все пак всяко от тях е много важно.

Фиона се усмихна леко.

— Знам го. Просто сега преживявам момент на слабост. Знам, че нещо го тревожи, но той не иска да сподели с мен какъв е проблемът и след като изчезва за часове, единственото, което мога да си представя, е, че се въргала някъде в обятията на някоя едрогърда, порочна прислужница.

— Боя се, че порочните винаги са едрогърди. — Маб се засмя заедно с Фиона, преди да поклати глава. — Имай му доверие, Фиона. Просто му вярвай и го обичай и накрая всичко ще си дойде на мястото.

Излизайки от килера с билките и насочвайки се към крепостта, Фиона си обеща, че ще си повтаря думите на Маб през целия ден. Джилиан също не бе успяла да спечели толкова лесно сърцето на Конър, напомни си тя. Подозираше, че сърцето на брат ѝ е било поставено в ръцете на жена му много преди той да си го признае. Ако не се бе изправил пред реалния шанс да я изгуби, Конър можеше да крие чувствата си много по-дълго, отколкото го бе направил.

А по много начини Юън бе като Конър. Същата твърда обвивка, която криеше мека сърцевина и се бореше да го крие от всички. Юън вероятно никога нямаше да бъде мъж, който изрича красиви, нежни думи и показва открито привързаността си. Щеше да ѝ се наложи да го приеме. Фиона знаеше, че няма да ѝ е толкова трудно, ако поне от време на време ѝ шепнеше любовни слова.

Тъкмо въздишаше от удоволствие, представяйки си как Юън ѝ се кълне в любов, шепнейки ѝ тихо в ухото, когато се чу вик от стражите на стената. Очите ѝ се разшириха, когато през портите се впуснаха Сигимор и Грегор, следвани от възрастна двойка на трети кон и малко момче, вкопчено в Грегор. Тогава тя разпозна третия кон и сърцето ѝ едва не спря.

В мига, в който Сигимор слезе от коня, тя бе до него.

— Юън? Къде е Юън?

Сигимор сложи ръце на раменете ѝ и я стисна леко.

— Той е жив, момиче, затова може да прогониш този страх.

— Тогава защо водиш коня му, но без него?

— Защото попадна в капан, заложен от Грей — каза Грегор. — Ти ѝ обясни, Сигимор. Аз ще събера мъжете, от които имаме нужда.

Фиона остана насочила поглед към Сигимор, докато Грегор бързо крещеше заповеди.

— Обясни.

Очите ѝ се разширяваха при всяка негова дума. Ето къде бе проблемът, който бе измъчвал Юън през последните дни. Хелена, първата му любов, се бе завърнала в живота му. Бе му дала дете, за което никога не му бе съобщила, и сега бе пустила това дете в скута му. И това бе капан, поставен от Хю и Хелена — хората, които мразеха Юън най-много. Същите двама, които преди време го бяха заловили, бяха го измъчвали и едва не го бяха кастрирали. Тя почувства ледена тръпка, която я разтресе до мозъка на костите ѝ.

— Успяхме да помогнем на възрастната двойка и на момчето да избягат — каза Сигимор и добави шепнешком: — Горкото момче дори няма име. Досега са го наричали „момче“ или „момко“. Съпругът ти ще ти обясни всичко по-късно.

— Ако оцелее — каза тя.

— О, той ще оцелее.

В гласа на Сигимор имаше толкова ледена решителност, че тя му повярва напълно. Бавно насочи погледа си към детето. Болеше, че Юън не ѝ бе казал за него, но тя избута болката настрани. Момченцето изглеждаше ужасено и имаше нужда от успокояване. Освен това тя подозираше, че детето има нужда от уверение, че е добре дошло.

— Приличаш на баща си — каза тях меко и докосна нежно косата му. — Имаш неговата коса и неговите очи.

— Той смяташе днес да ме доведе тук — каза детето, бършейки сълзите от лицето си с мръсната си ръчичка.

— Радвам се. Трябвало е да те доведе още първия ден, но ще му се скарам за това, когато се прибере у дома.

— Хю и майка ми го нараниха. Те винаги нараняват хората.

— Аз ще го излекувам. Аз съм Фиона, съпругата му.

— Той ми каза, че си хубава и че ще бъдеш добра с мен, но не е нужно да го правиш, ако не искаш.

— О, но аз искам. Кой не би искал да задържи едно толкова красиво момченце?

— Майка ми. И Хю. Защото съм Макфингал.

— Да, такъв си — каза Грегор, появявайки се зад тях заедно с баща си. — Момче, това е дядо ти и ще ти покаже новия ти дом.

Момченцето подаде предпазливо ръка на Фингал и погледна към Сигимор.

— Ще върнеш ли баща ми у дома?

— Да, момче — отвърна Сигимор.

— А майка ми?

— Боя се, че повече никога няма да я видиш.

Детето само кимна и позволи на Фингал да го отведе. Фиона усещаше, че синът на Юън ще има нужда от много нежни грижи. Погледът в очите му, тихата, предпазлива натура и фактът, че никога не му е дадено име, ѝ подсказаха, че детето е плащало прескъпо през целия си кратък живот, само защото е син на Юън.

Тя стоеше, внимателно слушайки как Сигимор и Грегор съставят плана си, докато мъжете събираха оръжията и конете си. Планът им звучеше добре, увереността им в успеха беше успокоителна и тя усети как част от страховете ѝ изчезват. Виждаше само един малък проблем. Имаше отворено пространство, което трябваше да прекосят, преди да стигнат до Юън и похитителите му.

— Ще ви трябва някой, който да привлече вниманието им, за да се приблизите достатъчно, че да го ударите — каза тя.

— Надявам се не предлагаш ти да си този някой — каза Сигимор, мръщейки ѝ се.

— Боя се, че надеждите ти са напразни.

— Юън няма да е доволен, ако те използваме и изложим живота ти на риск, само за да го спасим — заяви Грегор. — Някой от мъжете може да стори нещо.

— Грей познават мъжете ви. Единственото, което могат да направят, е да нападнат за кратко или да препуснат към мъжете на Хю с намерението да ги убият. Но мен няма да ме разпознаят — каза Фиона.

— Някои от тях те видяха в деня, в който беше ранен Саймън.

— Те видяха мръсно момиче в дрехите на момче и то докато се биеха, за да спасят живота си. — Тя кимна, когато двамата изглеждаха малко изненадани, а след това замислени.

— И какво ще им попречи просто да скочат върху теб и да те убият?

— Просто любопитство. Може дори и похот. Няма значение кое ще ги накара да се поколебаят да ме убият, а само това, че ще го сторят. И дори и да ме разпознаят, няма да ме убият, тъй като ще сметнат, че ще съм от полза да измъчват повече Юън. Нямаме нужда от много време, за да се промъкнете през стражата и да се доближите достатъчно до Хю и мъжете му, за да можете да ги нападнете, нали?

— Боя се, че има право, Грегор — каза Сигимор. — Тя може да ни осигури малкото минути, от които имаме нужда, за да пресечем сечището, и това е по-добро от всичко, което бихме могли да измислим. В мига, в който те видят някой Макфингал, ще вдигнат тревога и битката ще започне. Дребно девойче, което се препъва към тях, само ще разпали любопитството им. Освен това мисля, че повечето мъже ще гледат нея и съм сигурен, че дори най-съвестните измежду тях ще имат нужда от няколко минути да си спомнят, че трябва да се оглеждат за заплаха.

— А тези няколко минути ще са ви достатъчни да забиете мечовете си в гърбовете им — заяви Фиона.

— Юън ще ме одере жив заради това — заяви Грегор, преди да я попита какъв е планът ѝ.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Това нямаше да бъде приятно, помисли си Юън, гледайки надолу към ухилената Хелена, която милваше здравия камшик с деликатните ръце на любовница. Започваше да разбира защо тя обича Хю. Те бяха еднакви. Това, което не разбираше, което никога не успя да разбере, бе защо таят толкова дълбока омраза към него. Това, че бе леърд на земите, които Хю смяташе за свои, не му се виждаше достатъчно добра причина.

— Трябваше да дадеш име на момчето — каза той на Хелена и почти се усмихна, като видя как думите му я стреснаха.

Тя сви рамене.

— Никога не съм мислела, че малкото копеле ще оцелее. Господи, но той беше упорит. Не успях да прочистя утробата си от него дори след като се роди, а след като ме измъчи по време на раждането, той сякаш ставаше все по-силен. Веднъж реших, че треската ще го вземе, но проклетата сестра на Хю, Мери, успя да го излекува.

— Ние, Макфингал, сме трудни за убиване.

— Доволна съм да го чуя, защото искам смъртта ти да се проточи колкото се може по-дълго.

Беше странно да чуе толкова жлъчни думи от един толкова изкусителни устни. Юън все още можеше да я погледне и да види, че е красива, но тази красота вече не му влияеше. Сега можеше да види гнойта под красивата кожа. Беше толкова дълбоко и толкова силно, че за миг се зачуди как е възможно да не е избила над красивата ѝ външност. Вече знаеше как изглежда истинската красота. Фиона може да имаше белези, тялото ѝ може да не бе с такива извивки, но тя бе по-красива, отколкото Хелена някога би могла да мечтае да бъде. Фиона бе нежна, мила и щедра по природа, нещо, което липсваше на Хелена и което вероятно щеше да сметне за слабост. Юън се почувства леко засрамен, задето е бил, дори за кратко, толкова заслепен от похотта си, че не бе видял що за жена е Хелена в действителност.

— Имам един въпрос, преди да започнете с игричките си — промърмори той.

— Какъв е? — попита Хю, когато Юън не каза нищо повече.

— Ще призная, че съм малко любопитен какво е родило тази омраза, която изпитвате ти и Хелена към мен. Освен за земята, която вярваш, че е открадната от теб, Хю, не мога да си спомня някакъв грях, който може да съм извършил срещу някой от вас.

— Скарглас трябваше да бъде мой! — изкрещя Хю. — Баща ти успя да убеди братовчед си, че е добър човек, и ми го отне. Аз трябваше да го наследя, не ти. Аз трябваше да съм леърд, не ти. От мига, в който се роди, ти, дете на този глупак Фингал и дъщерята на стария леърд, ние изгубихме шанса да си върнем тази земя. Ти беше внук на стария леърд. Нямаше значение какво ще се случи с Фингал или какво ще му причиним, ти беше законният наследник в очите на краля, на църквата и на закона. Не трябваше да се раждаш.

— Но ти нямаш нужда от тези земи. Ти си леърд на свои.

— Нищожно, безполезно парче от камениста земя. Със земите на Скарглас, добавени към моите, можех да съм много могъщ леърд. — Той погледна в посоката, където беше крепостта Скарглас — И крепостта е много по-хубава. Достойна за мъж като мен. Можех да съм уважаван, заможен мъж, ако притежавах тази крепост.

Все още за Юън в това нямаше никакъв смисъл. Хю изглежда смяташе, че е можел да стане наследник на Скарглас просто така, и че са ограбили великото бъдеще, което би могъл да има, и което съществуваше единствено във въображението му. Юън все още имаше чувството, че зад всичко това се крие нещо повече, нещо, което единствено изкривеният ум на Хю можеше да разбере. В някакъв момент от живота си Хю бе решил, че загубата на Скарглас е причината за всичко, което се е провалило в живота му, и тъй като Юън бе наследникът, той трябваше да страда. Фактът, че Юън бе направил син на любовницата на Хю, когато бе очевидно, че той не е способен да го направи, изглежда бе усложнило нещата.

— Ами ти, Хелена? — попита той.

— Ти уби семейството ми — отвърна тя. — Майка ми и сестра ми.

— Не, не съм.

— Може би не със собствените си ръце, но кланът ти го стори. Те бяха убити по време на едно от нападенията ви. Баща ми намери убитите им тела и от мъка се обеси. Загубих всичко заради вас, Макфингал. — Тя се усмихна на Хю. — Бях сама и изгубена, преди Хю да ме открие.

— Мъжете ми не убиват жени.

— Вие, Макфингал, плякосвате земите на Хю. Мъжете ти са видени близо до дома му. Само ме обиждаш с отрицанието си. Кой друг може да го е сторил?

Баща ти, помисли си Юън, но не каза нищо, просто продължи да я гледа. Инстинктите му казваха, че и Хелена го знае, че предпочита да не се изправя пред истината и затова вини клана му и него за случилото се. Те просто са имали лошия късмет да са наблизо в онзи ден.

Беше почти смешно по някакъв суров, объркан начин. Той не бе сторил зло на никой от тях. Щеше да бъде измъчван и убит за престъпления, които не бе извършил, и неправди, за които обърканите им умове виняха него. Той бе техният демон, този, който бяха решили да обвинят за собствените си грешки, провали и загуби. От години се опитваше да види смисъл в това, което се оказва, че е напълно безсмислено.

— Достатъчно приказки — провлече Хю, пристъпвайки към Юън с кинжал в ръка. — Само си губим времето.

— Убивайки ме, няма да получиш Скарглас — каза Юън.

— Така е, но ще ме направи много щастлив.

— Хю, ти каза, че аз ще съм първа — изскимтя Хелена. — Затова си донесох камшика. Ако започнеш да го кълцаш, той ще бъде целия в кръв и ще изпадне в безсъзнание, преди да успея да го накажа за това, че ме докосна.

— Ти ме докосна — промърмори Юън. — Не си издавах тайните прекалено бързо, затова ме примами в леглото си с надеждата, че като ме прелъстиш, ще ти кажа всичко. Може да спреш да се правиш на невинна девойка, обезчестена от гнусния Макфингал. Всичко знаят какво точно се случи.

И сега тя вече въобще не бе красива, помисли си Юън, докато гледаше как лицето ѝ се изкривява грозно от омраза и гняв. Сега ясно можеше да види какво е сърцето ѝ. Може би не бе мъдро да казва това,

което бе казал, но му беше писнало да го обвиняват, че е прелъстил тази курва.

— Нека да го накарам да си плати за това, Хю — изсъска тя. — Нека го накарам да кърви.

— Но ще те спра, ако стигнеш прекалено далеч, любов моя — каза Хю, отстъпвайки крачка назад. — Ще ти позволя да получиш отмъщението си, но не за сметка на моето. Обърнете го — нареди той на мъжете си.

Започваше се, помисли си Юън, и въпреки борбата му, бе обърнат така, че Хелена да може удря гърба му с камшика си. Той се молеше да има силата да изтърпи това, без да им достави удоволствието да видят болката му. Пък и колкото повече издържеше, толкова повече нарастваше шансът някой да го спаси. Някой скоро ще забележи, че го няма по-дълго от обикновено и че този път е излязъл сам. Грегор знаеше, че той ще е тук, нещо, което Грей очевидно не се бяха досетили. Когато Хелена заби камшика си в гърба му, той стисна зъби, за да сдържи вика си, и започна да се моли някой да дойде скоро да го потърси.

— Искам да убия и двамата — каза Фиона, докато гледаше съпруга си, гол и кървящ, и все пак борещ се срещу мъжете, които го обръщаха, за да застане лице в лице с Хю Грей.

— Точно това смятаме да направим — каза Грегор.

— Може да го направим бавно — промърмори Сигимор, наблюдавайки я внимателно. — Да им дадем да опитат от това, което поднасят на мъжа ти.

— О, как ме изкушаваш, Сигимор — каза тя, поемайки си дълбоко дъх, за да постави под контрол гнева, който я разяждаше при вида на съпруга. — Но не. Въпреки че така ще е най-справедливо, няма да падаме на нивото им.

— Както желаете. Готова ли си?

Фиона придърпа надолу деколтето на роклята си и прокара пръсти през косата си, за да я накара да бухне.

— Да, така мисля. Как изглеждам?

— Апетитно.

— Можеш ли да видиш някой от кинжалите ми?

— Нито един.

— Значи съм готова.

— Бъди внимателна, Фиона — каза Грегор. — Ако решиш дори за миг, че ще те нападнат или наранят, бягай. Виждам съм те да бягаш и знам, че си способна да стоиш далеч от лапите им, поне докато отвлечем вниманието им от теб.

— Съгласна съм.

Фиона бе благодарна на гнева, който разпалваше кръвта ѝ, защото той прогони страха, когато вдигна кошницата си и се насочи към Грей. Макар всички да мислеха, че планът ѝ е добър, тя знаеше, че нещата могат ужасно да се объркат. Никой не знаеше точно колко Грей може да са чули за нея. Ако знаеха прекалено много, щяха да я разпознаят на мига и така тя да се изложи на по-голяма опасност.

— Чичо Роби — изчурулика тя, когато тръгна към колибата. — Ехооо! Донесох ти питки. — Тя се препъна и погледна Грей така, сякаш едва сега ги забелязваше. — О, боже. Не осъзнах, че чичо Роби има гости. Щях да донеса повече питки.

Юън примигна. Не беше възможно да вижда пред себе си Фиона. Болката го караше да халуцинира.

Тогавя той погледна към Хю и мъжете му, забеляза похотливите им изражения и осъзна, че жена му наистина стои пред тях. Съпругата му изглеждаше толкова сладко объркана, красивата ѝ коса се стелеше нежно около слабото ѝ тяло, а деколтето ѝ бе издърпано толкова надолу, че той можеше да забележи леко подаващите се ареоли на зърната ѝ. Едно по-силно поемане на дъх или леко извиване и гърдите ѝ щяха да изскочат пред погледите на всички мъже. Когато се освободеше, щеше да разбере кой ѝ е позволил да направи това и щеше да го убие... бавно.

Тогавя тя го погледна и в очите ѝ зърна само за миг гняв и болка, преди тя да ги прикрие. Сега на лицето ѝ бе изписано само бегло любопитство, без никакъв знак, че го познава. Всъщност, имайки предвид, че гледа към окървавен гол мъж, а изражението ѝ бе сладко и спокойно, човек би се зачудил дали тя е с всичкия си. Разсеяно се зачуди колко ли кинжала е скрила под дрехите си.

— Коя, по дяволите, си ти? — поиска да узнае Хю.

Начинът, по който Хю гледаше гърдите на Фиона, накара Юън да се моли някой час по-скоро да дойде и да го убие. След бърз поглед

към похотливите изражения на мъжете на Хю, Юън едва не каза на жена си да се прибира у дома. Тогава видя изражението на Хелена. Жената поглеждаше от Хю към Фиона и обратното. Лицето ѝ се бе превърнало в каменна маска, ръцете ѝ стискаха силно окървавения камшик. Той реши, че трябва да наблюдава внимателно именно нея.

Заби поглед в Хелена, докато Фиона играеше пиесата си. Ако не друго, поне го караше да не се оглежда за мъжете, за които се надяваше, че ще се появят. Колкото и нетърпелива да бе жена му, знаеше, че не би опитала да го спаси сама. Тя бе прекалено интелигентна и много добре знаеше как се водят битки. Юън се бореше да не се поддава на болката, за да може да наблюдава Грей, търсейки знак, че могат да нападнат Фиона или глупаците да си спомнят, че трябва да охраняват периметъра.

— Защо? Аз съм племенница на стария Роби — отвърна Фиона, усмихвайки се на Хю. — Често идвам да посетя него и сладката му съпруга.

— Той няма никакви роднини — сопна се Хелена.

— Ами, нямаме кръвна връзка, но все пак се считаме за семейство.

— Тук нещо не е наред, Хю — каза Хелена, пристъпвайки към него, за да сграбчи ръката му и се намръщи, когато той ѝ хвърли бегъл поглед, преди отново да насочи цялото си внимание към гъвкавото тяло на Фиона. — Отпрати кльоцавата кучка или я убий.

— О, колко нелюбезно! — проплака Фиона.

Юън гледаше как погледите на всички мъже се насочиха към нея, когато тя притисна ръка към гърдите си. Ако помощта не дойдеше бързо, много скоро те щяха да се нахвърлят на нея като глутница изгладнели вълци. Или ревнивата Хелена щеше да я нападне. Тогава Юън едва не се усмихна. Хелена щеше да направи голяма, а може би и фатална, грешка, ако нападнеше жена му.

— Но аз ти прощавам — каза Фиона, — защото предполагам, че тези петна по лицето ти те карат да се чувстваш много неудобно и доста унижена.

— Петна?! Нямам никакви петна — изпищя Хелена, докато прокарваше ръце по лицето си.

— О, моите извинения. Сигурно ми се е привидяло. Грешката е моя. — Фиона погледна към Юън. — Вероятно трябва да облечете

някакви дрехи на горкия човек. Тази гледка не е за очите на една дама. Да види такова превъплъщение на мъжкото съвършенство може да засегне деликатните чувства на всяка жена.

— Ти си идиотка.

— Затваряй си устата, Хелена — каза Хю. — А ти, момиче — той погледна Фиона, — какво правиш тук?

— Чакам — отвърна Фиона.

— Какво чакаш?

— Чакам да умреш.

Хю не бе единственият изненадан от промяната в тона на Фиона. Юън не мислеше, че някога е чувал гласа на жена да звучи толкова твърдо, толкова студено и заплашително. Той се напрегна, когато тя започна бавно да отстъпва към него. С ъгъла на окото си забеляза червена коса и едва не се усмихна. Вече единствените му тревоги бяха смелата му малка жена да не се нарани, когато битката започне.

— Ти си луда. Със сигурност не може да мислиш, че дребно момиче като теб би могло да ме нарани.

— Ами да, мога, но смятам да го оставя на някой друг.

— На кой?

— На мен — заяви Сигимор и се ухили, когато Хю се завъртя, за да се изправи лице в лице с него.

Фиона застана близо до Юън, когато започна битката. Тя остави кошницата до себе си и се въоръжи с кинжал във всяка ръка. Искаше й се да може да достигне въжето и да го освободи, но не само, че бе прекалено високо, но и се боеше да откъсне поглед от Грей.

— Когато се освободя и се излекувам от нараняванията си, смятам да те напердаша — заяви Юън.

— Може да опиташ — отвърна Фиона. — Битката ще е кратка.

— Много кратка. — Тогавата той видя Хелена да насочва погледа си към Фиона, сякаш току-що бе осъзнала, че са ги изиграли. — Внимавай, Фиона.

Фиона се напрегна, когато Хелена приближи. Жената очевидно бе замаяна от битката. Фиона си спомни, че бе чула шума от камшика няколко пъти. И след като Хелена вече не го държеше, тя предположи, че мъжете на Юън са й го взели. Искаше й се да я бяха убили, когато са сторили това. Сега обаче Хелена стоеше пред нея и държеше голям остър нож.

— Ти си тази, за която се е оженил, нали? — изсъска Хелена.

— Да, имам тази чест — отвърна Фиона.

— Чест? Да си омъжена за него? Е, предполагам, че след като сте се венчали, си взела някой друг.

— А ти си идиотка.

— Аз смятам да те убия — заяви Хелена. — А след това смятам да накълцам това прасе на малки грозни парченца. По-добре бягай, малка глупачке, тъй като аз съм тази, която му направи всичките белези.

— Знам го, но ще съм милостива към теб и няма да те накарам да страдаш, преди да те убия.

Юън прокле въздетата, с които бе завързан, когато Хелена нападна Фиона. Само след миг се успокои и заглежда жена си с възхищение. Уменията ѝ бяха очевидни, грациозните ѝ движения по време на битката бяха удивителна гледка. На Хелена ѝ трябваша няколко мига да осъзнае, че си играят с нея, и че тази дребна жена вече можеше да я е убила, ако го желаше. За един кратък миг страх изкриви изражението ѝ, но тогава тя погледна Фиона.

— Ще те взема с мен — сопна се Хелена, мълчаливо признавайки, че е наясно, че ще изгуби битката.

— Не, няма.

Миг по-късно всичко приключи. Фиона спокойно почисти острието си в полите на мъртвата жена.

Тъкмо се изправяше, за да погледне Юън, когато и последният Грей падна на земята. Той изпита леко съжаление, когато осъзна, че не е видял смъртта на Хю.

— Сигимор го накара да се изпоти — каза Фиона.

— Можеш да четеш мислите ми, нали?

— Не, но след това, което ти стори, не е голяма изненада какво може да мислиш.

Грегор и Сигимор го развързаха. Той се срина на колене, краката му бяха прекалено слаби, за да го държат. Не се наложи много да го убеждават да отпусне глава в скута на Фиона. Затвори очи и видиша дълбоко аромата ѝ, когато тя започна да почиства нежно раните му. Около себе си можеше да чуе звука от мъжете му, които разчистват телата на мъртвите Грей.

— О, Юън — прошепна Фиона, нежно почиствайки кръвта от разранения му гръб. — Иска ми се да можем да ги убием отново. Горкият ти хубав гръб.

— Ще се излекува — каза той. — Хелена няма силата, която би имал един мъж, и не ме е наранила прекалено зле.

— Не съжалявам, че я убих.

— Добре. Не бива да съжаляваш. Ах, скъпа, пое голям риск да спасиш задника ми.

— Нямах избор.

Искаше да я попита какво има предвид, но брат му Грегор пристигна с одеяло и бричовете му. Фиона му помогна да седне, а Грегор внимателно му облече бричовете. Опита се да разбере значението на думите на Фиона, но щеше да почака, докато се възстанови достатъчно, че да може да мисли трезво. Емоциите, които бе доловил, можеше да не са нищо повече от естествена реакция на жена, изживяла подобно изпитание. Или можеше да значи, че тя изпитва нещо по-силно към него, помисли си той щастливо. По-късно, когато ума му се прочистеше, той щеше да помисли много внимателно над това.

— Можеш ли да седиш на коня? — попита го Грегор.

— Не и ако не съм завързан за седлото или ако някой не ме държи — отвърна Юън. — Откъде знаехте какво се е случило?

— Осъзнах, че си тръгнал без мен, и те последвах. Открих Сигимор вече тук. Той те е проследил, макар че не ми каза защо — каза Грегор и се намръщи към Сигимор, седящ до Фиона. — Защо беше тук?

— Помислих, че се държи странно — отвърна Сигимор. — Предположих, че може да си е хванал любовница, и бях тук да му набия малко разум в главата.

Фиона се изкикоти, от една страна заради спокойно изречената заплаха на Сигимор и от друга от облекчение, че не е единствената, която е мислила, че Юън ходи при друга жена.

— Някой ще трябва да държи здраво Юън, ако трябва да се върне в Скарглас на гърба на коня и освен това трябва да се погрижим за гърба му.

— Аз ще го направя. Може да седи зад мен и да обвие ръце около кръста ми, ще му завържем ръцете, в случай, че припадне.

— Никога не припадам — промърмори Юън, но Сигимор само се усмихна.

След това Сигимор помогна на Юън да се изправи на крака и погледна гърба му.

— Тази жена е обичала камшика си. Какво точно си сторил, за да я накараш да те мрази толкова много?

— Тя ме винеше за смъртта на майка си и сестра си — отвърна Юън, облягайки се тежко на Сигимор, докато отиваха към коня, който Саймън току-що бе довел до сечището. — От историята, която разказа, вярвам, че баща ѝ е бил луд и е убил жените, преди да се самоубие. Смятам, че Хелена го е подозирала, но в онзи ден Макфингал са били в земите на Грей и затова тя е решила да обвини нас.

— А Хю е искал Скарглас.

— Да, но и той също е омотал всичко в ума си, докато не е решил, че аз съм виновен. — Виждайки, че Фиона изостана назад, за да говори със Саймън, Юън се обърна към Сигимор.

— Ами хората в колибата? Слава на бога, Хю забрави за тях.

— Имаш предвид старата двойка и сина ти?

— О, по дяволите, Фиона е видяла детето.

— Да, той и двойката са в Скарглас. Трябваше да ѝ кажеш.

— Аз знам едва от три дни. Опитвах се да измисля най-добрия начин да кажа на Фиона.

— Е, докато се възстановяваш, ще имаш време да обмислиш внимателно как да успокоиш темперамента ѝ.

— Ядосана е, нали? — Юън направи гримаса, виждайки погледа на Сигимор, който ясно му показваше, че въпросът му е глупав. — Да, разбира се, че е ядосана. Трудно е едно момиче да приеме копелето на съпруга си.

— О, тя не е ядосана, че имаш копеле. Брат ѝ Дърмот има пет. И Фиона е достатъчно умна да разбира, че това се е случило много преди да я срещнеш, и че по онова време все още е била момиче. Не, тя е ядосана, задето не си ѝ казал. Може би просто я боли.

— Предполагам, че не знаеш как един мъж може да пълзи в краката на жена си, без да личи, че го прави.

Той въздъхна, когато Сигимор се разсмя.

Докато го настаниха на коня с ръце, завързани около кръста на Сигимор, Юън знаеше, че скоро ще излезе лъжец, тъй като бе на път да

припадне. Той погледна надолу към Фиона, когато тя спря до коня и погали бедрото му с трепереща ръка. Юън знаеше, че не си е въобразил емоциите на лицето ѝ. Имаше много повече от загрижеността на вярната съпруга.

— Ще се оправя, Фиона — каза той. — Качвай се на коня си и да тръгваме. И си дръпни нагоре деколтето. Мога да видя зърната ти.

Той едва не се засмя, когато тя се изчерви и дръпна роклята си, поглеждайки го лошо, преди забързано да се насочи към коня си. Щеше да бъде по-добре да бе останал в плен на този емоционален момент и да го използва да я накара да му каже какво изпитва, но Юън знаеше, че сега не бе правилното време. Той се успокояваше със знанието, че тя изпитва дълбоки чувства към него. Бе го видял ясно в изпълнените ѝ със сълзи очи. По-късно, когато се възстановеше, щеше да намери начин да я накара да му признае чувствата си. Погледът ѝ му бе дал надежда, но той имаше нужда да чуе думите. Това бе последната му ясна мисъл, преди Сигимор да подкара коня си и Юън издържа само няколко минути, преди болката да го изпрати в несвяст.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Здравей, татко.

Юън отвори внимателно очи, поглеждайки към малкото момче, стоящо до леглото му. Следващото, което осъзна бе, че лежи по корем, а гърба му вече не изгаря от болка. Спомените му за това как се бе оказал в леглото и кой се бе погрижил за раните му бяха много мъгляви. Инстинктите му казваха, че са изминали повече от няколко часа, след като се бяха върнали в Скарглас.

— Здравей, момче — каза той, а гърлото му бе толкова сухо, сякаш бе ял пясък.

— Вече не ме наричат момче. Имам си име.

В думите му имаше толкова радост и гордост, че Юън се усмихна.

— И как е името ти?

— Кирън Макфингал или Кирън Камерън. Сигимор и дядо все още спорят над това.

— И в двата случая звучи добре. Кой ти го даде?

— Новата ми майка. Тя дори повика свещеник, който да ме кръсти както е редно. Искаше ни се да си там, но ти все още беше болен.

— Да, бях болен, нали?

Кирън кимна.

— От дни и дни. Мама и Маб те караха да пиеш лекарства и слагаха лапи на гърба ти.

— Много мило от тяхна страна. Хм, Кирън, мислиш ли, че можеш да ми донесеш нещо за пиене?

— Аз ще го направя.

Юън погледна към съпругата си, когато тя се приближи към него с халба в ръка и приседна на ръба на леглото.

Изглеждаше спокойна, може би прекалено спокойна. Сега в докосването ѝ липсваха каквито и да е чувствата, когато плъзна ръка под главата му и му помогна да отпие от студения сайдер.

Нямаше никакво съмнение, бе ядосана.

— Колко време бях болен? — попита той, когато приключи с питието си и тя се отдръпна от леглото му.

— Три дни — отвърна тя, заставайки до Кирън. — Мислех да те изчакам да се възстановиш, за да измислим име на сина ни и да го кръстим, но просто не можах да понеса да прекара още един ден, без да има име. И дори това се оказа мъчение. Баща ти му казал, че когато се възстановиш, ще проведем прилична церемония с празненства, където официално ще бъде представен на чичовците и братовчедите си, и името му ще бъде записано в Книгата.

— Ах, Книгата... — Той се усмихна на Кирън. — Много важно събитие. Една много голяма книга — промърмори той, мислейки си за огромния регистър, който води баща му и където записваше всичките си синове, както и техните синове, деня, в който са кръстени, имената на майките им и всякаква друга информация, до която можеше да се добере. Той бе вписал там и дъщерите си, макар че бяха само три измежду десетки момчета. — Доволен съм, че си се настанил, Кирън. Надявам се, че не си чакал церемонията, за да се запознаеш с останалите.

— Не. Но мисля, че трябва да се срещна с тях още веднъж — каза сериозно момчето. — Толкова са много, че не искам да забравя името на някой. Много е важно да знаеш името на един човек.

— Със сигурност е така. — Юън почувства изненадващо силна нужда да се облекчи. — Дали някой от братята ми е наблизко? Имам нужда от малко помощ.

— Да, ще отида да извикам някой — каза Кирън и изтича до вратата, отваряйки я широко. — Някой брат да дойде — изкрещя детето. — Баща ми трябва да се изпишка!

— О, боже мой — промърмори Юън, разкъсван между срама и желанието да се засмее, както се смееше Фиона, въпреки, че се опитваше да го скрие. — Вярвам, че се е приобцил добре.

— О, да — каза тя, смеейки се. — Заради последните три дни явно е решил, че точно това е помощта, от която имаш нужда. Чувам, че един от братята ти идва насам. Ще отида да ти донеса някаква храна.

— Само да не е каша — извика той след нея, когато тя сграбчи Кирън за ръка и побърза навън, подминавайки по пътя си смеещия се

Грегор.

Юън просто го изгледа лошо, докато Грегор му помагаше да се погрижи за нуждите си. Беше доволен, че не се чувства толкова немощен, колкото се боеше, че ще бъде. Скоро нямаше да има нужда от подобна помощ. Сядайки на ръба на леглото, той изпита силно любопитство за това, което се бе случило през изминалите три дни.

— Постоянно имаше треска — каза му Грегор, сядайки на един стол до леглото. — За да ти попречим да се обърнеш и да легнеш на ранения си гръб, те държахме два дни завързан за леглото. Фиона направи доста меки възета, с които да те завържем.

Въпреки, че се опита да го предотврати, Юън усети как се изчервява леко, но напълно игнорира любопитния поглед на Грегор.

— Много мило от нейна страна. А третият ден?

— Ти беше в безсъзнание заради отварите, с които те наливаха Фиона и Маб, за да те държат дълбоко заспал. Беше сериозно пострадал. Беше наложително да те държим по корем, за да могат раните на гърба ти да се затворят. — Грегор надникна към гърба на Юън. — Изглеждат доста добре. Подозирам, че ще ти се налага да лежиш по корем само още няколко дни. Не бяха достатъчно дълбоки, че да трябва да се шият, макар че Фиона бе леко разстроена, задето жената без съмнение ти е направила няколко нови белега.

— И както виждам, синът ми се е настанил удобно — каза той и се засмя, като си спомни как момчето бе извикало през вратата, и неудобството вече не засенчваше веселието му.

— Да, Фиона и баща ни не успяха да те дочакат да измислите заедно име на момчето. За пръв път не спореха, а бяха напълно единодушни, че това е престъпление, което трябва да бъде поправено на мига.

— Той изглежда доволен от избора им.

— Представя се на всеки, който срещне. И ако го наречеш „момче“ или „момко“, той веднага те поправя. Предполагам, че ще мине доста време, преди да позволи някой да се обръща по друг начин към него, освен с името му. Само заради това свое престъпление кучката трябваше да умре.

— Да, но ми се иска Фиона да не бе тази, която да я убие. Откакто дойде тук, ръцете ѝ се покриха с кръв.

— И в двата случая бе въпрос на живот и смърт. Не видях никакви знаци, че се чувства зле, задето е убила Хелена. Истината е, че тя дори не е почувствала нужда да повърне след стореното.

— Да, сигурен съм, че не е.

— Тя искаше смъртта на тази жена от мига, в който те видя да висиш на стълба пред колибата. Мисля, че ѝ се искаше да я убие още няколко пъти, особено след начина, по който се бе отнесла към сина ти.

— Към сина ни... — Изведнъж си спомни думите на Фиона и значението им. Приемане. — Детето я нарича своя майка.

Грегор кимна.

— Да, не бива да се тревожиш дали тя го приема, или не. Дори първия път, когато го видя, тя се отърси бързо от шока и го посрещна с добре дошъл. Татко също е добър с момчето. Странно е, но като го гледам с Кирън, започнах да си спомням някои неща с голяма яснота, и въпреки многото си недостатъци, той е един доста добър баща.

— Мислел си, че не е?

— Веднъж щом осъзнах колко е странен, не съм се замислял особено над поведението му. И все пак, у дома е много по-спокойно, когато той е... ами щастлив.

Юън кимна и погледна към вратата, а стомахът му изкъркори.

— Мислиш ли, че ще ми донесе каша?

— Само ако реши, че гневът ѝ ще намалее, ако те накара да я изядеш. Гледай да измислиш някое много добро оправдание защо не си ѝ казал за детето. Тя може да реши, че са глупави мъжки работи, както ги нарича, или че си я обидил, мислейки, че ще ти се ядоса и че няма да приеме момчето.

— Глупави мъжки работи? — промърмори Юън.

— Да. — Грегор се ухили. — Изглежда сестрата на Сигимор често използва този израз и той смята, че Фиона е придобила лошите навици на Илса. Фиона му каза, че нейната Джили също използвала често този израз, и че не само Илса е интелигентна жена.

— Тя спори със Сигимор? — Юън се ухили на представата как неговата малка, деликатна Фиона се кара с огромния Сигимор.

— Да, и баща ни намира това за много забавно. Той и Сигимор се джафкат при всеки удобен случай. Съюзът, който искаш, е стабилен,

Юън. Татко прие тези Камерън, които проклина от толкова дълго време.

— Това е добре, но защо Камерън са все още тук?

— Сигимор казва, че след толкова много години, през които портите се затръшвали щом се появи на прага ни, сега смята да се запознае с всички нас. Казва, че ние не сме единствените, които са доволни от този съюз. Той не е във война с всичките си съседи, но те не са точно съюзници. Двамата с татко може да спорят, но го правят, защото им харесва. Ако всичко, което се говори за Сигимор, е истина, кланът му е също толкова странен, колкото и нашия. — Грегор погледна към вратата, която се отвори, и Фиона влезе, понесла табла с храна. — Ах, надеждите ти се оправдаха, братко — прошепна той. — Не е каша.

Грегор помогна на Фиона да постави таблата на малката масичка до леглото и си тръгна. Тя седна на стола до леглото, чакайки да види дали Юън ще има нужда от помощ с храната. Беше доволна, че той не е толкова слаб, колкото смяташе. Въпреки всичките уверения на Маб, че нито треската, нито раните му са сериозни, тя все пак се тревожеше. Сега просто можеше да се ядосва.

Веднага щом Юън се нахрани, тя му помогна да легне отново по корем. Когато опита да се отдалечи обаче, той сграбчи китката ѝ, и я дръпна към себе си. Тя седна на леглото и го погледна, а гневът ѝ леко намаля, когато той я погледна разкаяно.

— Не се тревожеш, че няма да приемеш момчето — каза той. — Тревожеш се за това какво ще изпиташ към мен, щом разбереш, че съм го създал.

Тя го погледна, мислейки си, че е подбрал доста добре думите си, щом толкова лесно успя да прогони гнева ѝ с едно изречение.

— Било е преди осем години, Юън. Тогава съм била на единадесет или дванадесет. Тогава нашата Джили все още не е била дошла в Дайхладах и аз съм била отглеждана като още един от братята.

— Знам го сега, когато мисля ясно. Но тогава не мислех така. Не бях чувал и виждал тази жена от деня, в който ме преде в ръцете на Хю Грей, и изведнъж получавам писмо, че ми е родила син, и че детето е в колибата на стария Роби. Сигурен съм, че Грегор ти е казал всичко за това как мислихме, че е капан, но не бяхме сигурни. Един поглед ми бе достатъчен да разбере, че детето е мой син.

— На мен също.

— Ами, бях шокиран. А тогава... Господи, Фиона, да чуя, че не му е дала име и не го е кръстила. Хората го наричали „копеле“. — Той стегна хватката си около ръката ѝ, когато тя вдигна склучените им ръце и целуна кокалчетата му. — Попита ме дали като дойдем в Скарглас, може да спи в крепостта. — Той кимна, когато я чу да ругае. — Ако само ми бе казала за него, можех да му спестя всичко това.

— Стореното, сторено. Кирън е много издръжливо момче. Има рани в сърцето му, които може никога да не успее да излекува, но той ще стане смел и такъв, каквито са всички деца на седем години, и щом осъзнае, че е приет, мисля, че ще е добре. Но вече знам защо беше толкова развълнуван за малкото легло в детската стая. Хелена се е отнасяла към детето си така, както би се отнесла към бездомно куче. Как може една майка да постъпи така?

— Не мога да отговоря на това, скъпа. Дори нямам отговор на въпроса защо не ти казах за него веднага щом научих. В ума ми се блъскаха толкова много неща. Дори се опитах да си спомня всички оправдания, които баща ми даваше на жените си за копелетата му.

— Ако направиш дете на друга жена, докато си женен за мен, няма нужда да търсиш оправдания, ще се изправиш пред битка и може би пред болезнена и бавна кастрация.

Той се ухили и я дръпна нежно към себе си, за да може да целуне нацупените ѝ устни. Дори мисълта, че може да ѝ е неверен, разпалваше гнева ѝ, а това му доставяше истинско удоволствие.

Ревността може да не бе най-добрата емоция, но обикновено бе знак, че сърцето на жената е завладяно.

Когато се излекуваше достатъчно, че да може да прави отново любов с нея, щяха да проведат един сериозен разговор за това какво изпитват един към друг. Беше време да спре да гадае и да се бои от отговорите. Докато се възстановяваше, щеше да събира кураж и някои от действията ѝ през последните дни му даваха надеждата, от която се нуждаеше.

— Бях объркан, Фиона. Нито повече, нито по-малко. В деня, в който Хю и Хелена ме заловиха, аз го водех към дома. — Той се намръщи леко. — Кирън знае ли какво се случи с майка му?

— Да, казах му. — Тя въздъхна. — Мислех да му кажа само част от истината, дори да го излъжа, но накрая му казах всичко. Това ще е

история, която ще се разказва прекалено често, за да не я чуе, затова исках аз да му разкажа всичко. Той знае, че тя се е опитала да те убие. Само споменах за камшика и той вече бе наясно какво е сторила. Освен това разпозна, че тя е направила белезите по гърба ти.

— О, не, тя не е... — Той изруга, когато тя кимна.

— Белезите му не са дълбоки, затова или се лекува добре, или е бягал, или просто там е имало добри хора, които да я спрат. Той също така е имал Мери, която е обичал, и от това, което чух, тя също го е обичала. Изглежда той просто е оставил всичко зад себе си. Не я споменава.

— Знам, че ти е било трудно, но истината е за предпочитане. И може би детето просто не се интересува какво се е случило с нея.

— Тя никога не му е била истинска майка, нали?

— Не, не е. Но ти ще бъдеш, нали? Той вече те нарича така.

— Сам го реши. Казах му, че може да ми казва Фиона или ако иска да ме нарича майко, но той вече е наш син.

— Благодаря ти.

— За какво? Той просто е едно малко момченце, наранено малко момченце, а с теб не сме се познавали, когато си го създал. О, Юън, той приема дори най-малките жестове, които правим за него, като огромни подаръци, а това къса сърцето ми. Бях толкова доволна да го чуя да крещи през вратата като всяко друго малко момче, че дори не му се скарах заради думите, които използва. Най-трудното нещо ще бъде да не го разглежя. Това и да не го прегръщам всеки път, щом видя несигурност и страх в погледа му. Мисля, че ще измине доста време, преди да приеме напълно, че е добре дошъл в този дом. — Тя се прозя. — Извинявай.

Юън се плъзна леко настрани по леглото, внимателно лягайки на една страна и придърпвайки я към себе си.

— Пусни ме. — Той я прегърна силно, притискайки гърба ѝ към гърдите си. — Юън, гърба ти — започна да протестира тя.

— Не лежа на него. И преди сме спали така и не съм се обръщал по гръб до сутринта. Без тези отвари, с които ти и Маб сте ме наливали, съм сигурен, че ако легнех по гръб, щях да се събудя на мига от болката и щях отново да легна по корем, без да се нараня повече.

Това беше истина, помисли си тя, докато затваряше очи. Тя много добре знаеше защо е толкова изтощена и много скоро щеше да ѝ

се наложи да му обясни. Прекалено много хора бяха започнали да забелязват завидния ѝ апетит и навика ѝ да се оттегля за дрямка следобед. Много скоро новината щеше да се разнесе и не ѝ се искаше той да научи от клюките, че ще става баща... отново.

— Хелена беше много красива жена — промърмори тя.

— Само външно. Виждайки я отново, почувствах срам, че въобще съм я докоснал.

— Да, но ако не беше, Кирън нямаше да е тук.

— Така е, а това щеше да е загуба. — Той целуна косата ѝ. — Имаше един миг, в който цялата ѝ грозота се изписа на лицето ѝ. Зачудих се как е могъл Господ да побере толкова зло под бледата ѝ кожа. Мисля, че похотта ме е накарала да отида в леглото ѝ, но се оправдавам, като си казвам, че тогава бях много млад.

— Хммм. Мисля, че не си бил чак толкова невнимателен. Наложило ѝ се е тя да дойде при теб.

— Да, така е. Може би е останало малко акъл в глупавата ми мъжка глава.

Тя се изкикоти сънено.

— Да, може би.

— Все още не съм те смърлил, задето поех такъв риск — каза той, плъзгайки ръка около едната ѝ гърда и се усмихна, когато чу стона ѝ.

— Е, може да ме мъмриш след няколко минути.

— Защо след няколко минути?

— Защото ще съм заспала и няма да ми се наложи да те слушам.

— Колко нахално момиче. Фиона, ти се изложи на риск.

— Както би сторил и ти за мен. А и опасността не бе особено голяма. Дори ти знаеш, че щяха да се поколебаят да ме убият просто така. Дори да бяха предположили коя съм в действителност, а шансовете за това бяха много малки, нямаше да ме убият на мига. А ние се нуждаехме само от няколко минути, за да отвлечем вниманието им, за да може мъжете ти и Сигимор да преминат през откритото пространство незабелязани. Може да не ти харесва, но трябва да признаеш, че планът беше много добър.

Той направи гримаса, осъзнавайки истината в думите ѝ.

— Да, така е. И да, права си, не ми харесва.

— Но ги заблудих, нали?

— Да, заблуди ги, но да не си посмяла да сториш още веднъж нещо толкова опасно, защото ще те напердаша.

— Може да опиташ.

Да, определено можеше да опита, помисли си тя, докато се потапяше в сън. Щом му кажеше за детето, което носеше, нямаше да му трябва много време да осъзнае, че е била бременна по време на спасяването му. Грегор и Сигимор също щяха да се усетят. Предстоеше ѝ да я мърмят, докато ушите ѝ зазвънят. Поставяйки ръка върху неговата, която почиваше на гърдата ѝ, тя реши, че цената е малка, щом той си бе у дома в Скарглас, жив и мърморещ, а най-големите му врагове бяха мъртви и погребани.

Юън се усмихна, когато усети как тялото ѝ се отпусна в съня. Тя изпитваше чувства към него. Нямаше никакво съмнение. Можеше да му отнеме известно време да ги превърне в любовта, от която имаше нужда, но сега можеше да види, че ще се случи.

Може би бе време да поговори с Грегор, реши той. Беше му неприятно, че ще иде при по-малкия си брат за съвет, но не бе тайна, че Грегор имаше много по-голям успех с жените, отколкото той. Беше дошло време да ухажва жена си и да превърне чувствата ѝ в любов. Искаше тя да бъде свързана с него с тяло, сърце и ум, както той е свързан с нея. Грегор можеше да му помогне с тази невъзможност да говори красиви неща, на които се наслаждаваха жените.

Щеше да спре да страни от нея, макар че и преди това усилията му бяха жалки. Юън знаеше, че тя иска да бъде част от живота му, от целия му живот. Той бе опитал да бъде проникателен, но често усещаше раздражението ѝ, щом се поколебаеше дали да ѝ каже нещо, дали да изговори мислите и чувства си и да сподели с нея плановете си за бъдещето. Фиона никога не се колебаеше да му казва такива неща и бе време той да отвърне на доверието ѝ.

Звукът от отваряне на вратата привлече вниманието му от плановете да ухажва жена си и той погледна към Кирън, който пристъпи до леглото. Момчето погледна Фиона и Юън можеше да види копнежа в погледа му. Кирън искаше майка и Юън знаеше, че не би могъл да избере по-добра майка за момчето от Фиона. Тя щеше да бъде твърда и все пак нежна и щеше да знае как да излекува раните му. Заради начина, по който бе отгледан, тя щеше да го толерира за неща, за които повечето деца на неговата възраст биваха смърмяни.

— Болна ли е? — попита тихо Кирън с треперещ глас.

— Не — прошепна Юън, — просто си почива.

— Тя доста се стара да те излекува.

— Да, знам.

— Тъжен съм, че старата ми майка се е опитала да нарани теб и новата ми майка.

— Няма за какво да тъжиш. Не си го направил ти и не си я искал, нали?

Кирън бързо поклати глава.

— Затова не бива да мислиш, че трябва да се извиняваш за стореното от нея. Тя може да е била твоя майка, но бе голяма жена и сама правеше изборите си и взимаше решенията си.

— Това ми казаха и мама, и дядо.

— И са прави. Едно дете не бива да носи тежестта от греховете на родителите си.

— Но съм тъжен, че старата ми майка е накарала новата ми майка да я убие.

— Аз също, но е сторено и вече не може да бъде променено. Това е минало и трябва да бъде забравено.

Кирън кимна, прозя се и в последния момент си спомни, че трябва да сложи ръка пред устата си.

— Мисля, че и аз се чувствам малко изморен.

Юън сдържа усмивката си, чувствайки вълна от нежност. Детето гледаше към Фиона и леглото с копнеж. Съмняваше се, че момченцето наистина има нужда от почивка, а просто искаше за малко да се сгуши до новата си майка. Това бе нещо, което Юън напълно разбираше.

— Ами, ако внимаваш да не я събудиш, пред нея има достатъчно място, че да се сгушиш до нас.

Момчето побърза да го стори. Движеше се толкова внимателно и безшумно, че Юън с болка осъзна точно как е добил такива умения. В мига, в който Кирън легна до нея, тя промърмори сънено името му, обви ръка около кръста му и го придърпа по-близо до себе си. Тих звук на истинско блаженство се откъсна от момченцето и то внимателно се намести по-близо до Фиона.

Юън вдигна глава само колкото да погледне към Фиона и Кирън. През трите кратки дни, през които бе спал, тези двамата бяха изградили връзка, за която той се съмняваше, че някога ще успее да

разбере. Дори в съня си Фиона разпозна малкото телце и го притисна защитнически към тялото си, както би направила всяка истинска майка с детето си.

Това бе бъдещето му, помисли си той. Тази жена, това дете и всички други деца, с които щеше да го благослови Фиона. Настани се отново и зарови лице в косата ѝ, чувствайки парене в очите си, което бе решен да държи под контрол. През целия си живот, откакто бе разбрал, че мъжете и жените са създадени да бъдат двойка, той бе копнял за жена, която да нарече своя. Млад и глупав, бе мислил за кратко, че тази жена е Хелена. Докато Фиона не се появи в живота му и не му показа колко глупав е бил. Ето тук бе това, за което бе копнял, и той смяташе да стори всичко, което е нужно, за да го задържи.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Не мога да повярвам. Женени? — Юън погледна баща си и Маб, които стояха отдясно на стола му в голямата зала, и след това погледна направо към ухилената Фиона. — Той все още е женен за жената, която избяга, нали?

— Не — отвърна Фиона. — Изглежда е умряла преди три години. Случайно споменахме жената и Кирън ми каза. Имало е треска, която се е разпространила в клана, и тя е умряла от нея. Той си спомня много ясно, че тя и майка му се мразили и се карали често. Изглежда и двете искали Хю. Баща ти говори с момчето и казва, че жената е същата. И така, той вече е свободен мъж.

— И смятам да се ожения за Маб — заяви Фингал, мръщейки се към Юън. — Чувствам се глупаво да идвам при теб като някакво момче, но ти си леърд и е редно да те попитам. Е, ще ни дадеш ли позволенията си да започнем да планираме тържеството?

— О, татко — започна колебливо Юън, — аз харесвам Маб.

— Да, и какво?

— Ами, ти си доказал, че не си много добър съпруг.

— Ами, да, истина е. Но вече не ме е грижа за другите жени. Ани не беше лоша, но не ме бе достатъчно грижа за нея, че да ѝ бъда верен. А и тя може да ми е родила деца, но не обичаше да си лягаме, ако се сецаш какво искам да кажа. Обаче на Маб си ѝ харесва доста да си лягаме...

— Фингал! — простена Маб и се изчерви силно, мръщейки се на кикотещата се Фиона.

— А за нея ме е грижа — продължи Фингал, сякаш не го бе прекъснала. — Изведнъж осъзнах, че двамата с нея сме приятели. Аз вече не съм млад похотлив момък, макар че съм още доста potentен и... ами, искам съпруга. Обещах на Маб, че ще съм ѝ верен, и че ще ти позволя да ме пребиеш, ако изневеря на клетвите си.

— Ако дадеш клетвите, татко, съмнявам се, че ще го забравиш — каза Юън. — Никой никога не се е съмнявал в думата ти, щом я дадеш.

— Да, да. Точно затова внимавам какво обещавам. Никога не се знае кога може да се окажеш в беда само защото си дал на някой глупак думата си за нещо.

— В това има смисъл — промърмори Юън, избягвайки да поглежда Фиона, защото знаеше, че ще види усмивката ѝ и няма да успее да сдържи своята.

— Е? Да планираме ли сватбеното тържество?

— Искаш ли да се омъжиш за този негодник, Маб?

— О, да, винаги съм искала. Нед нямаше да е тук, ако не исках. Просто няхах намерение да се нареждам на опашката. Сега ще съм само аз на тази опашка. — Тя се усмихна широко, но изражението ѝ бе пакостливо. — Знам няколко отвари, които ще накарат всеки мъж да спре да кръшка.

Фингал се облегна назад и ѝ се намръщи.

— Дадох дума и така ще бъде.

— Разбира се, любов моя.

— Значи ще имаме сватбено тържество — каза Юън. — Кога възнамерявате да се венчаете?

— След два дни.

— Е, предполагам, че времето е достатъчно за организирането на едно добро тържество.

Фингал кимна и все още държейки ръката на Маб, я поведе навън от залата. Юън погледна Фиона.

— Знаеше ли, че това ще се случи?

— И да, и не — отвърна Фиона. — Мислех, че са се сблизили, но не смятах, че това значи нещо, що се отнася до баща ти. Тя бе тази, която го утешаваше, когато му бе напомнено за цялата болка в миналото, и мисля, че тогава той е започнал да осъзнава, че тя не е просто Маб, а негова приятелка, а може би и нещо повече.

— Е, предполагам, че това ще причини малко врява. Не в лошия смисъл, просто хората ще са шокирани, може би изумени и определено някои развеселени. Надявам се, че Маб няма да бъде наранена от тях.

— Не. Тя е тук от прекалено дълго време. Ще знае точно какво имат предвид. Всичките момчета, както ги нарича тя, я харесват. Мисля, че ако някой има притеснения относно брака, то те ще бъдат заради нея.

Юън кимна.

— Да, те ще се тревожат от вероятността той да се отнася зле с нея и да нарани чувствата ѝ.

Фиона се засмя на удивеното изражение на лицето на Юън. След миг той също се засмя. Надяваше се, че е права, и че Фингал се е променил достатъчно, че да е добър съпруг за Маб, но все пак рискът си беше неин. Но тревогата за приятелката ѝ не успя да потисне смеха ѝ.

Докато довършваха вечерята си, тя наблюдаваше внимателно съпруга си. Той ставаше за пръв път от леглото, и макар че изглеждаше сякаш наистина е възвърнал силите си, сега за пръв път изпробваше колко добре са заздравили раните по гърба му. Тя не мислеше, че могат да се отворят толкова лесно след дни лечение, но все пак бяха уязвими. Болката можеше да обхване човек по-лесно от всичко друго на света, затова тя го наблюдаваше внимателно, следейки за всеки знак на изтощение.

След малко братята и племенниците на Юън започнаха да изпълват залата с намерението да изразят чувствата си относно това баща им да се ожени за Маб. Както бе очаквала Фиона, повечето от тях бяха загрижени за чувствата на Маб. След час спорове Юън изглеждаше леко пребледнял и Фиона не се поколеба да използва скорошното му боледуване и раните му като оправдание да го отведе в спалнята им. Някои от братята му без съмнение щяха да дойдат да го търсят и тук, но щяха да са малко. Юън се отпусна бавно на леглото и се усмихна на Фиона.

— Имаш истинска дарба да управляваш семейството ми, когато се наложи.

— Ще имат два дни да изкажат мнението си — каза тя, подавайки му чаша със сайдер. — Жалко е, че не могат просто да се доверят на баща ти, че ще е добър съпруг, въпреки че и те смятат, че ако даде дума, ще я спази, но вината за това е изцяло на баща ти.

— Така е — съгласи се Юън и прие чашата. — Сега за пръв път признава открито, че не го е било грижа за съпругите му. Кара те да се зачудиш защо продължаваше да се жени.

— Първата му съпруга е била заради Скарглас. Останалите заради законните синове.

— Разбира се. Тъжно, но истина — Той се прозя. — По дяволите, не би трябвало да съм толкова изтощен.

— Не си толкова изтощен, колкото беше вчера или онзи ден. Вярвам, че изтощението е част от лечебния процес. Изискват се доста сили, за да се пребориш с треска или да излекуваш рани. А ти имаше и двете. — Тя взе празната чаша и я остави на масичката до леглото. — Почивай си, имам чувството, че през следващите дни ще имаш нужда от силата си.

— Ще си починеш ли с мен? — Усмихна се той и потупа мястото до себе си. — Има достатъчно място.

— Не, най-добре да започвам да раздавам заповеди и да правя планове за празника.

Той се засмя, докато тя излизаше, и след това отново се прозя. Чувстваше, че е нередно да почива посред бял ден, но щеше да го направи и смяташе да продължи да си почива всеки път, щом прецени, че има нужда. Искаше отново да прави любов с жена си, а това бе нещо, за което се изискваше да бъде силен. Ако трябваше, щеше да спи цели два дни, за да е напълно здрав за сватбата на баща си.

Сватбите изглежда караха жените да искат да бъдат ухажвани и той възнамеряваше да ухажва жена си. Смяташе да ѝ говори неща преди, по време и след като правят любов. И смяташе да ѝ сподели чувствата, които изпитваше към нея, а тогава може би и тя щеше да му сподели, че го обича.

Юън бе използвал времето, докато се лекуваше, за да се научи бавно как да споделя мислите си с жена си.

Фиона бе толкова очевидно доволна, че той се почувства леко засрамен, задето не го бе сторил по-рано. Сега възнамеряваше да ѝ каже какво изпитва към нея. Дори мисълта за подобен разговор го караше да се чувства несигурен, но наградата, към която се целеше, бе на една ръка разстояние от него. Щом изискваше да се разкрие по този начин, то той щеше да стисне зъби и да го стори. Само се молеше надеждите и копнежите му да не са го накарали да види това, което всъщност не съществува, а именно, че Фиона не изпитва истински чувства към него.

* * *

— Сигурна ли си за това, Маб? — попита Фиона приятелката си, докато ѝ помагаше да се облече за сватбата.

— Да — отвърна Маб. — Той се промени. Може би е заради възрастта, а може би затова, че е прогонил от ума и сърцето си цялата болка и гняв, но се промени. Сега е време аз да поема риска, че той може да удържи на думата си и да спре да се държи като свиня, която не може да види женски поли, без да ги повдигне.

Фиона се засмя.

— Да, макар, че спря да се държи така скоро след като пристигнах.

— Забелязах го. — Тя се усмихна на Фиона. — Освен това забелязах, че вече си по-спокойна и в мир със себе си.

— Така е. Юън също някак се промени. А откакто с баща му обявихте, че ще се венчаετε, промяната е още по-очевидна. Може би най-последно съм успяла да го спечеля. Понякога ми беше трудно да съм търпелива, но изглежда е имало ефект. О, Маб, откакто го спасих от лапите на Хю, той говори повече с мен, отколкото през всичките седмици на брака ни.

— Щастлива съм за теб, момичето ми. Това споделяне, особено от мъж като Юън, е много добър знак.

— Сега, само ако можеше да сподели чувствата си.

— Търпение, момиче — каза Маб и се засмя, когато Фиона извъртя очи. — С малки стъпки. Бракът е за цял живот. Какво са няколко месеца несигурност и усилен труд, за да го постигнеш, особено ако това ти осигури толкова велик дар като любовта на съпруга ти, щом тази любов ще е споделена?

Фиона кимна и осъзна, че Маб е била търпелива от години.

— Удивена съм, че никога не си се отказала от този стар глупак.

— Може би щях да го направя, ако дойдеше някой добър мъж и ми предложеше любов и брак. Но такъв не се появи. И след като нямаше какво да ме изкушава, беше лесно да чакам. Просто избутах любовта си към него в ъгъла на сърцето си и бавно станах приятелка на Фингал, другар, който не иска нищо и не му позволява да вземе това, което желае.

— Отказала си му?

— От мига, в който научих, че е женен. И щях да продължа да го правя, докато свещеника ни даде последно причастие. Правех го най-

вече заради собственото си спокойствие, но онзи ден, в който осъзнахме, че Фингал говори с нас по различен начин, отколкото с останалите жени, се замислих над всичко това. Това е въпрос на уважение. Той просто не уважава останалите жени. Фингал оценява факта, че двете с теб му се опълчваме. Той никога не го осъзна, но през всичките тези години аз правих точно това, което е правилно и нужно, за да го спечеля. Ако жена му не беше студена в спалнята, бракът им можеше да бъде добър, тъй като тя беше силна и той изпитваше някаква привързаност към нея.

— Колко тъжно.

— Много тъжно. Особено след като аз не вярвам, че всичките тези момичета, които така свободно вдигат фустите си, са изпитвали топли чувства към него. Те просто са знаели как да накарат един мъж да мисли, че са.

Фиона отстъпи назад и огледа добре Маб.

— Изглеждаш много добре. Ще трябва да бъдеш твърда с Фингал, иначе ще те замъкне в спалнята в мига, в който свещеника изрече благословията си. — Тя се ухили, когато Маб се изчерви и се изкикоти като млада булка. — Не би искала да пропуснеш тържеството, за което се потруди толкова много.

— Не. Ако не друго, искам момчетата да се насладят на това да видят баща си и мен като съпруг и съпруга поне за малко, преди Фингал да започне да споделя леглото ми. Искам да имат време да го приемат.

— Да, така ще е най-добре.

— И ти изглеждаш много красива. Защо си мисля, че причината е различна от това, че се омъжвам?

— Защото имаш набито око. Инстинктите ти явно са по-развити от това да разбираш какво има в утробата на една жена. Облякла съм се така, че да прелъстя съпруга си — призна Фиона, докато галеше тъмночервената си рокля. — Освен това съм се облякла така, за да се почувствам красива и смела, тъй като тази нощ смятам да кажа на Юън какво изпитвам към него.

Очите на Маб се разшириха.

— Много смело и огромна стъпка за теб.

— Моля се тази стъпка да не ме отведе към дъното на пропастта — каза Фиона. — Той опитва толкова силно да ме направи част от

живота си. Мога да го видя и да го почувствам. И все пак усещам някакво колебание. Може би е защото не е свикнал да споделя мислите и плановете си толкова свободно. А може би все още е някак несигурен спрямо мен. Е, тази нощ ще му покажа колко силно ме държи в хватката си и ще видим докъде ще ни отведе това. Ако не друго, вече не мога да продължа да сдържам думите си.

— Нечестно е, но открай време жените първи разгохват душите и сърцата си.

Когато Фиона хвана ръката на Маб и двете тръгнаха да излизат от стаята, тя се съгласи с нея.

— Повече от нечестно е. Но все някой трябва да направи първата стъпка. И след като тази вечер трябва да му кажа и за детето, което нося, реших, че ще е най-добре да изрека всичките си тайни и да се свърши с това. Виждаш ли каква романтична глупачка съм? — Тя се засмя с Маб, докато двете влизаха в залата и Фиона се молеше скоро да открие спокойствието и радостта, които изпитваше Маб в този момент.

— Защо си толкова нервен? — попита Грегор, като седна на стола пред камината, за да наблюдава как Юън крачи напред-назад в спалнята си. — Не ти ще си този, който ще се жени днес.

Юън спря пред камината и се загледа в пламъците.

— В известен смисъл съм.

Грегор се намръщи, след което въздъхна и поклати глава.

— Не си казал на момичето, че я обичаш.

— Не е лесно човек да го стори.

— Не е ли? Просто отваряш уста и изричаш думите.

— Казва го мъжът, който никога не се е влюбвал в момиче. Може да си изпитвал похот към много жени, но никога не си обичал някоя.

— Подозирам, че някой ден и това ще се случи.

— Да, ще се случи, и когато този ден настъпи, обещавам ти, ще отвориш уста и тези думи ще откажат да излязат през нея заради буцата, която неочаквано е заседнала в гърлото ти. Може би ако жената, която обичаш, ти каже, че изпитва същото, ще ти бъде по-лесно. Но ако не е така, ако не си сигурен какво изпитва тя, тази буца ще продължава да блокира пътя на тези малки думи. Буца от чист

страх. И нямам идея защо мога да кажа на теб какво изпитвам, но не и на нея — промърмори Юън.

— Може би, защото сме братя, свързани с кръв и обич, може би защото се познаваме през целия си живот, затова ти е по-лесно. — Грегор отпи глътка от чашата с подправено вино в ръката си. — Не съм сигурен, че ми харесва този разговор за страх. Не знаех, че влюбването включва и страх.

Юън скръсти ръце на гърдите си и се облегна на тежката каменна рамка на камината.

— Включва невероятно много неприятни емоции. Страх, несигурност, съмнения към собствената ни значимост...

— Достатъчно, моля те, или ще ме откажеш за цял живот от любовта и момичетата. Е, или поне от любовта. — Той се ухили, когато Юън се засмя, но след миг стана отново сериозен. — Тя те обича, Юън. Сигурен съм в това.

— Определено ми се иска и аз да съм толкова сигурен. Дори не знам, ако самата тя ми го каже, дали ще го повярвам, поне за известно време. Единственото, в което съм сигурен, е, че тя изпитва достатъчно чувства към мен, че да иска да е моя съпруга. Когато дойде да ме спаси в онзи ден, начинът, по който се грижеше за мен и за раните ми, ми даде надежда, че мога да спечеля място в сърцето ѝ. Време е да поема риска и да се надявам тя да сдържа думите си, защото също като мен се чувства несигурна.

— Наистина я обичаш, нали?

— Мисля, че я обичам от самото начало, макар че се зальгнах, че е само похот. Едно много по-приемливо чувство за мъж. Опитах се да поддържам дистанция помежду ни, защото знаех, че тя може да ме завърже на възел и да плени душата ми. Но не се получи. Имам огромен късмет, че тя не е от типа жени, които биха използвали чувствата ми срещу мен, дори и най-малките.

— Не е — съгласи се Грегор, довърши питието си и се изправи. — Вярвам, че тя те обича. А дори и все още да не е така, с ухажването си ще я накараш да те обикне. Ти не видя как реагира, когато научи, че си пленен, колко изплашена беше всеки път, щом биваше наранен и как опитът ти да я държиш далеч от себе си я нараняваше. А почти всичките ти братя го видяха. И всички ние още от началото виждахме,

че съюзът между вас ще е добър, много преди ти да разбереш какво ще ни донесе с брака ви.

— Е, не съм сигурен, че вярвам на всичко това, но определено ме окуражава.

— Ах, Юън, тя е просто едно дребно девойче.

— Тя е моето сърце и моето бъдеще — каза тихо Юън, игнорирайки удивеното изражение на лицето на Грегор. — Е, нека да отиваме и да видим как стария глупак се жени. Отново.

* * *

Фиона подсмръкна и изтри една сълза, когато Фингал целуна изчервената булка. Тя игнорира широката усмивка на Юън, докато той ги водеше към масата им. Изглежда мъжете никога не се разчувстваха на сватбите така, както се разчувстваха жените, и това беше техен недостатък.

Скоро празненството започна и тя бе доволна да види как всички се разбираха много добре. Храната бе изобилна и топла. Музиката бе приятна за слушане. И дори Питър бе чист, макар, че не ѝ се искаше да си спомня за битката, с която бе постигната чистотата му. Как един толкова дребен мъж може да остави шестима грамадни Макфингал насинени и изпотени, тя не знаеше. Можеше да види Кирън, който се смееше с няколко по-малки момчета, и усети как сладка топлина изпълва сърцето ѝ. Всичко изглеждаше перфектно и тя искаше да се наслади на момента.

— Старият глупак изглежда доста доволен от себе си — каза Юън, като повдигна ръката ѝ, целувайки нежно кокалчетата на пръстите си.

— Доволен е — отвърна тя след бърз поглед към Фингал, който доволно спореше със Сигимор.

— Промяната в него е доста невероятна, нали?

— Наистина невероятна. Сега е само малко странен.

Тя се засмя.

— Маб ще му се отрази добре. Истината е, че тя му действа добре от години, истинска приятелка и компаньонка.

— След като се замислих малко над това, осъзнах същото. Тя винаги е била тук, за него и за всички нас, от деня, в който за пръв път дойде в Скарглас. Истината е, че тя беше за нас повече майка, отколкото всичките му съпруги. Мисля, че затова всички ние сме толкова загрижени за нея. Съдбата на жените на баща ни никога не е била добра и мисля, че се боим да не би и тя да изчезне скоро като останалите.

Фиона кимна.

— И аз имах това чувство. Но тя няма да отиде никъде и мисля, че баща ти вече откри своята половинка. Маб не е безполезната объркана глупачка, за която я мислят всички.

— О, не. Дори в най-лошите ситуации тя може да открие сърцето на проблема. И е изключително спокойна. Повечето от малките неща, които карат хората да говорят грозни думи по неин адрес, вече ги няма. Чудя се дали е защото най-после намери приятелка в твое лице, някой, с който да говори, с изключение на баща ми. Преди тя нямаше това.

— Може и да е така, но открих защо някои хора я смятат за странна и я отбягват.

Надявайки се той да не попита как е разбрала за специалната дарба на Маб, Фиона му разказа всичко.

— Да го крие е много трудно за нея.

— А ти не мислиш ли, че това е магия или нещо подобно?

— Не. Човек не може да е сроден с Мъри, без да вижда често подобни дарби, и заради това ги смятаме за малки дарове от Господ. В клана има много надарени хора. С Маб опитваме да измислим как може да използва дарбата си, без да плаши никой.

Юън кимна и се усмихна, когато Кирън дотича до тях и се настани до Фиона, почти сядайки в скута ѝ.

— Наслаждаваш ли се на празника, Кирън?

— Да — заяви детето, тъпчейки в устата си малка кифличка. — Дядо ми даде баба.

— Да, така направи.

Кирън погледна към Фиона.

— Ти имаш ли си?

— Не, и се боя, че няма да ти дам нито дядо, нито баба. Имам само братя. Ще си имаш още няколко чичовци. И подозирам, че ще ги срещнеш много скоро.

— Дали ще ме харесат?

— На мига — каза тя, целуна го по челото и детето се изкикоти.

— А ще харесат ли баща ми?

— Разбира се.

— Не мига ли?

— Може би, но подозирам, че ще му го покажат след известно време. Той се ожени за мен без позволения им. Докато се опознаят, те ще го гледат намръщено. Това са мъжки работи. — Тя се засмя, когато Кирън се намръщи. — Да, точно така се мръщят мъжете.

— Много мъжко мръщение, синко — каза Юън, но погледна присмехулно към Фиона. — Мисля си, че ще трябва да следя отблизо на какво учиш момчето.

— Научиха ме на много неща — каза Кирън.

— Точно от това се боя — промърмори Юън и се ухили, когато Фиона му се намръщи, макар погледът ѝ да блестеше развеселено. — Мислиш ли, че ще имам проблеми с братята ти?

— Ами, нищо сериозно. Беше ми позволено да си избира съпруг. Просто, макар да мисля, че Конър ще разбере защо сме се венчали, той ще бъде раздразнен, задето не му казахме толкова време къде се намирам.

— Раздразнен, а?

— Да, раздразнен. Няма за какво да се тревожиш. — Тя се намръщи, когато осъзна, че в залата е настанала гробна тишина. — Какво има?

— Мисля си, че всички мислят това, което мисля и аз.

— И какво е то?

— Че раздразнението изглежда доста обезпокоително.

Фиона осъзна, че всички, включително и Юън, гледат към вратата на залата и се напрегна. Погледна първо към Сигимор и широката му усмивка я накара да се напрегне повече. Бавно насочи поглед към мястото, към което гледаха всички останали. Трима от братята ѝ стояха на прага, а около тях имаше няколко напрегнати Макфингал. Раздразнен определено не бе думата, с която можеше да се опише изражението на Конър, който бе насочил поглед към нея и Юън. Тя се зачуди кой ли от двамата си представя Конър, че кълца на малки кървави парченца.

— Би ли казала, че това е раздразненият му поглед? — попита тихо Юън.

— По-скоро бих казала убийствен, или дори кръвожаден. Просто ми се иска да зная кой от двамата ни смята да убие първо.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Фиона!

— Аз съм първа, както изглежда — каза тя, потъвайки по малко в стола си с всяка стъпка, която правеха към тях Конър, Дърмот и Антъни, а Джилиан и Илса бързаха след тях.

Юън се изправи, когато семейството на Фиона се приближи. Въпреки тъмния гневен поглед на лицето на Конър, Юън почувства нещо различно, усети как съмненията му изчезват напълно.

Конър Макенрой бе грамаден, рус и целият покрит с белези. Той бе твърд мъж, мъж, който се е бил и е оцелял след много битки. Той бе от типа мъже, които Юън можеше да разбере и лесно можеше да разпознае, тъй като си приличаха по толкова много начини.

Наложи му се да се прибори с инстинкта да каже на ръмжащия мъж да изчака за миг, защото искаше веднага да говори с Фиона. Всичките му тревоги за белезите му и за сериозното му държание изчезнаха. Юън знаеше без никакви съмнения, че това няма никакво значение за Фиона. Истината бе, че тя може би най-лесно от всички жени би могла да приеме всичко това. Тя бе израснала около такива мъже.

Колкото се може по-спокойно, имайки предвид, че се изправя пред мъж, който едва устоява на желанието да го пребие, Юън изпълни представянето и предложи на семейството на Фиона да седнат.

— Празнуваме сватбата на баща ми — каза той, заемайки отново мястото си, и погледна към Конър през масата.

— Говорейки за брак... — започна Конър.

— Толкова е хубаво да те видя — каза Фиона и срещна твърдия поглед на Конър със сладка усмивка. — Боях се, че ще минат месеци, преди да успееш да дойдеш.

— Момиче, тези игрички не ми минават. Смятам да говоря със съпруга ти. След това смятам да си поприказвам с теб за безразсъдните момичета, които яздят сами своенравни коне, докато от всеки ъгъл може да изскочи лудия им преследвач.

— Не можеш да ме поучаваш, Конър. Вече съм омъжена жена. Само Юън може да ме поучава.

— Не си омъжена жена, докато аз не го кажа.

Фиона премигна при тези думи, които сметна за напълно нелепи. След това тя погледна към Джили, която бе забила поглед в Юън. Тъкмо когато обмисляше да попита Джили какво е видяла, жената се обърна към нея и се усмихна широко. Когато съпругата на брат ѝ ѝ намигна, Фиона почувства как сърцето ѝ трепна щастливо.

— Сега си седни и мълчи — нареди Конър, игнорирайки смръщените погледи на съпругата си и Илса, — докато аз и този глупак си поговорим.

Фиона имаше намерение да спори с него, но Юън улови ръката ѝ и я стисна леко. Засега щеше да остави нещата в неговите ръце. Беше причинила много тревоги на брат си с прибързаните си действия и доста време не го бе уведомила, че е в безопасност. Той имаше право да се гневи, но тя нямаше да му позволи да се заяжда дълго време с Юън.

— Прочетох писмото ти и бих могъл да те сметна за добър избор за сестра ми — каза Конър, насочил погледа си към Юън.

— Благодаря ти — промърмори Юън. — Беше невъзможно да ти изпратя по-рано вест.

— Така обясняваш, но ние нямахме никакви проблеми да стигнем дотук.

— Ситуацията наоколо се промени, откакто ти писахме. Най-големият ни враг сега е мъртъв и с клана му вече сме в мир. Новият леърд на клана Грей е изтощен от тази вражда също като нас. Те бяха тези, които правеха всяко пътуване от тук до Дайхладах и обратно изключително опасно.

— След като сестра ми е твоя заложница и е била тук без никакви роднини, които да одобрят брака ви или да я защитят да не бъде насилена да се омъжи, мога да сложа край на това.

Кръвта във вените на Юън се вледени, но преди да успее да каже каквото и да е било, едно тихо гласче от неговата страна се обади.

— Няма да взимате майка ми.

Юън погледна надолу и видя Кирън да се мръщи много мъжки на Конър и почти се усмихна, въпреки страха, който бяха породили думите на Конър.

— Не, Кирън, няма.

— Това все още не е решено. — Конър погледна към Кирън. — И тъй като знам, че това дете не може да е на Фиона, мога ли да попитам защо той я нарича своя майка?

— Защото той е мой син, а тя е моя съпруга.

— Да — каза Кирън, — и тя ще остане тук, иначе ще стана много зъл.

— Мълчи, Кирън — каза Фиона, прегръщайки момченцето до себе си. — Всичко ще е наред. Остави мъжете да говорят, а ако те кажат някакви глупави мъжки работи, по-късно ще ги поправим.

— Колко мило от твоя страна, Фиона — промърмори Конър.

— Аз съм търпелива — заяви тя и не скри раздражението си от погледа на Конър. — Аз съм съпруга и майка и е важно да се науча да бъда търпелива. Освен това открих, че търпението е много полезно, щом се занимавам с мъжете. — Искра веселие блесна в погледа на брат й, но тя не бе готова все още да се успокои.

— Търпение? Не знаех, че дори знаеш значението на тази дума. — Конър погледна отново към Юън. — Всичко това никак не ме зарадва. Не познавам нито теб, нито клана ти, но чух неща, които никак не ме карат да се чувствам спокоен за този брак. Истории за убийци и магьосници, факта, че сте във война с почти всеки клан на два дни езда от тук, и че сте ядосали Камерън, като сте се нарекли Макфингал.

— Възразявам срещу тази клевета — заяви кротко Сигимор.

Конър игнорира думите на Сигимор, макар че устните му се извиха леко.

— Тя е богата награда и се чудя дали е открадната, или дадена.

— По малко и от двете — смело заяви Юън.

— Дори ако добавим малко принуда към останалите проблеми с този брак, и ще имам достатъчно основание да поискам разтрогването му.

— Не те съветвам да пробваш.

— Достатъчно — сопна се Фиона. — Това е сватбено тържество. Сър Фингал току-що се ожени за Маб.

— От това, което чух, сватбените тържества на сър Фингал са нещо често срещано — промърмори Конър.

Фиона игнорира това.

— Няма да позволя мъжките ви простотии да провалят празника. — Бе доволна да види, че Илса и Джилиан кимнаха. — Бракът ми с Юън не беше по принуда. — Когато Юън понечи да каже нещо, тя сложи ръка на устата му. — Не беше. Няма да говорим за разтрогване. Ти може да си способен да го направиш, но аз няма да го позволя.

— Не?

— Не. Той е мой съпруг, аз го обичам и ще си имаме дете. — Почувства как тялото на Юън потрепна под ръката ѝ. — Смятам, че това урежда въпроса. Затова нека посещението ви да бъде приятно, опознайте се и... — Тя изписка, когато Юън неочаквано се изправи, вдигна я на ръце и се насочи към вратата.

— Юън — започна да протестира тя, изчервявайки се под ухилените физиономии и виковете, насочени към тях.

— Замълчи — нареди той с дрезгав глас, — просто замълчи за момент.

След като братята ѝ не го преследваха с извадени мечове, Фиона реши да замълчи. Бърз поглед през рамото ѝ ѝ разкри, че братята ѝ до един са се ухилили. Фиона стана подозрителна на мига. Тя се зачуди дали Конър не се е опитал да притисне Юън да ѝ се обясни в любов. Ако бе така, значи се бе провалил, тъй като тя бе тази, която бе проговорила, казвайки на Конър това, което той вече знаеше.

Тя бе описала много ясно чувствата си към Юън в писмото, което му бе написала. Тогава погледна към напрегнатото изражение на съпруга си и се зачуди дали Конър наистина се е провалил. Той определено бе предизвикал реакция в Юън. Фиона запази мълчание, чудейки се дали скоро ще научи точно каква е реакцията, която очевидно бе доставила голямо удоволствие на Конър.

— Много добре изиграно — каза Сигимор, усмихвайки се на Конър.

— Благодаря — каза Конър и напълни чинията си с храна. — Надявах се да чуя някакви думи от глупака, но и това беше добро.

— Синът ми е влюбен в момичето — каза сър Фингал.

— Така изглежда — съгласи се Конър, — но трябва да простите на брата, който бе по-скоро родител за нея, за това, че иска да се убеди, че е щастлива. От това, което прочетох в писмото ѝ, той все още не се е

справил напълно с този въпрос. — Той намигна на Джилиан. — Понякога мъжът трябва да се окаже с притиснат до стената гръб, за да види нещата по-ясно.

— Това значи ли, че няма да се опитате да вземете майка ми? — попита Кирън, сядайки на стола на Фиона.

— Няма — отвърна Конър. — Смятам, че баща ти ще се бие за нея.

— Да. Аз също. Значи вие сте ми чичовци?

— Да, макар че, както изглежда, имаш доста.

— Никога не са достатъчно.

— Точно това е истината, Кирън — каза Фингал, а след това се намръщи към Макенрой. — Предполагам, че и вие ще искате да останете тук за известно време.

— Поне докато имам възможността да се видя със сестра си — каза Конър и се ухили, вдигайки халбата си с ейл, предлагайки малък тост. — Вярвам, че ще мине известно време, докато това се случи. Начинът, по който изглеждаше онзи глупак, докато я изнасяше оттук, ми подсказва, че няма да се върнат при нас тази вечер.

— Крайно време беше — каза Маб и се изчерви, когато всички се разсмяха.

Фиона се озова гола върху леглото на Юън, преди дори да успее да измисли какво да каже. Тя бързо се разсея от всякакви мисли за разговор, когато той забързано свали дрехите си и се присъедини към нея в леглото. Той правеше любов с нея почти като обезумял и устните му не оставиха нито част от нея недокосната. Тя се почувства почетена въпреки свирепостта, която изпълваше тялото му. Двамата достигнаха едновременно до върха и виковете им на удоволствие се сляха в хармония, която тя намери за прекрасна.

Юън потърка лице в гърдите ѝ, докато се опитваше да се съвземе от лудостта, която го бе обзела.

В мига, в който тя бе казала, че го обича, пред всички събрали се в голямата зала, тялото му изкрещя от силната нужда да прави любов с нея. Тя бе негова, напълно негова, и носеше детето му. Той постави треперееща ръка на корема ѝ.

— Сигурна ли си? — попита той.

— Да — отвърна тя и преплете пръсти в косата му, молейки се новината за детето им да не е единствената причина за държанието му. — Знам от известно време, но исках да съм сигурна, че бебето се е настанило добре в утробата ми. Маб смята, че е. Доволен ли си?

— Господи, разбира се, че съм доволен, но също така съм леко изплашен. — Той нежно прокара ръка по бедрото ѝ. — Ти си толкова мъничка.

— Конър казва, че изглеждам точно като майка ми, а тя е родила шест силни бебета, без да има никакви проблеми. Маб също смята, че няма да имам проблеми.

— Искам бебето, но теб желая повече.

— Наистина ли, Юън?

Той я погледна и се повдигна на лакти, лягайки леко встрани до нея.

— Да, скъпа. — Той я целуна и прошепна: — Кажи го отново.

— Обичам те.

Юън притисна челото си към нейното и затвори очи заради силните емоции, които изпълваха тялото му.

— От много време се надявах, че може да ме обикнеш. Някой ден. Ако се опитам да те ухажвам и да те направя щастлива.

— Ти ме правиш щастлива.

— Не напълно, Фиона. — Той легна по гръб и я настани на гърдите си. — Мога да го видя. Братята ми го виждат. Опитвах толкова силно да те държа настрана от мен. Бях страхливец, боях се, че изпитвам повече от страст към теб. Веднъж бях опитал това и не исках отново да почувствам болката от предателството.

— Аз не съм като Хелена — сопна му се тя.

Той се ухили и целуна главата ѝ.

— Не, не си, но прости на този глупав мъж за страховете му. Почти от самото начало знаех, че не приличаш нито грам на Хелена. И може би там беше проблемът.

— Какво имаш предвид?

— Аз съм идиот. — Той се засмя, когато тя се изкикоти тихо, а топлият ѝ дъх помилва гърдите му. — Знаех, че те желая повече, отколкото някога съм желал нея. Освен това много бързо осъзнах, че ти би могла да ме нараниш много по-силно, отколкото ме бе наранила или би могла да ме нарани тя — добави той тихо.

— Не бих те наранила, Юън. Не и умишлено. — Тя го прегърна силно и целуна гърдите му.

— Знам го. И това осъзнах преди седмици. И тогава започнах да планирам как да те ухажвам, как да спечеля сърцето ти.

— Държиш сърцето ми в ръцете си почти от самото начало.

— Но нямаше как да съм сигурен. Аз съм тъмен, покрит с белези мъж.

— Аз мисля, че си красив.

— Е, ами можем да обсъдим лошото ти зрение по-късно. — Реши, че обича звука на смеха ѝ. — Ти си красива, любов моя. И лицето, и сърцето ти са красиви. Просто не разбирах как може да ме желаеш. Винаги съм леко удивен от начина, по който гориш в обятията ми. Тогава започнах малко по малко да вярвам, че може би мъничко държиш на мен, и ако Господ бъде милостив, един ден бих могъл да спечеля любовта ти. Виждаш ли, налагаше се да спечеля любовта ти, защото ти вече бе спечелила моята. — Той почувства сълзите ѝ по гърдите си, хвана нежно брадичката ѝ и обърна лицето си към нея. — Нима това те кара да плачеш?

Фiona го целуна, обви ръце около тила му и притисна лице към гърлото му.

— От щастие. От облекчение. От пълно, заслепяващо щастие. Кога разбра, че ме обичаш?

— Когато Мензайъс те отвлече. Може да не го наричах любов, не си спомням, но знаех, че за мен не съществува нищо в бъдещето, ако те изгубя. Тъкмо започнах да мисля как бих могъл да те ухажвам. Тогава се появи Кирън и се изплаших, че бих могъл да те загубя. Но ти дойде да ме спасиш и осъзнах, че вероятно те е грижа за мен повече, отколкото бях осъзнал и започнах да събирам куража си, за да ти призная чувствата си. Смятах да го направя тази вечер след празненството. — Той помилва бузата ѝ, когато тя надигна глава, за да го погледне.

— Аз също планирах тази вечер да ти кажа, че те обичам. И след това да ти призная за бебето.

— Защо не ми каза още в началото, щом си заподозряла, че носиш бебе? Наистина ли беше само, за да си сигурна?

— И да, и не. Исках да съм сигурна, но също така исках да имам време да опитам да те накарам да ме заобичаш, преди да узнаеш, че

съм бременна. Ако знаеше за детето и все още не знаех какво изпитваш към мен, се боях, че ще полудея, докато обмислям всяка твоя дума и всяко действие, чудейки се дали те е грижа за мен самата, или защото съм жената, която носи детето ти. — Тя целуна брадичката му и прошепна: — Все още не си казал думите, Юън.

— Обичам те — изрече той срещу устните ѝ и я целуна с цялата страст, която изпитваше. — Ти си моето сърце, моето бъдеще. Знаем, че не умея да говоря красиво... — Той спря да говори, когато тя потърка устни в неговите, карайки го да замълчи.

— Нямам нужда от красиви думи. Не искам ласкателства, поеми, песни или подаръци. Просто имам нужда от време на време да ми казваш, че ме обичаш.

— Това няма никак да е трудно, ако и ти също го правиш. Странно е, но мислех, че чувствата ми са слабост, но вече не го вярвам. Знаейки, че ме обичаш, по някакъв странен начин се чувствам посилен и цялостен.

— Сякаш част от теб най-после е на мястото, на което принадлежи — каза тя. — В мига, в който те видях, знаех, че има нещо специално в теб. Не след дълго осъзнах, че ти си този, който съм чакала през целия си живот. Когато ме целуна в бараката с билките, знаех, че ти си моята половинка, и бях решена да те накарам да го видиш. — Тя въздъхна драматично. — Не осъзнавах, че ще ти отнеме толкова време да разбереш истината.

Той се усмихна на начина, по който тя се шегуваше с него, но бе дълбоко трогнат от думите ѝ. Щеше да му трябва известно време да приеме, че тази красива, страстна жена го обича и смята, че е красив и е нейната половинка. Налагаше се човек да свикне с подобни дарове на съдбата.

Нежно я положи по гръб и започна да прави любов с нея, шепнейки любовта си срещу всяка част от тялото ѝ. Тя отвърщаше на всяка негова ласка с любов, на всяка негова дума и докосване. Когато той сля телата им, погледна в очите ѝ и бе покорен от това, което видя в тях.

— Обичам те — каза той, откривайки, че с всеки изминал път ставаше все по-лесно да ѝ го казва.

— И аз те обичам. — Изведнъж тя се усмихна, сграбчи бедрата му и го притисна към себе си. — И ще те обичам много повече, ако

започнеш да се движиш.

Юън се засмя и изпълни желанието ѝ. Скоро, въпреки намерението му да удължи удоволствието, те отново достигнаха заедно до висините. Той легна по гръб, настанявайки я върху себе си, а телата им все още бяха съединени, докато се опитваше да си поеме дъх.

— Точно това трябваше да ми покаже, че те обичам, че ти ме обичаш — каза той. — Трябваше да осъзная, че такова удоволствие не би могло да е възможно без истински дълбоки чувства. Никога преди не съм изпитвал такова удовлетворение. — Той целуна леко устните ѝ, когато тя понечи да проговори. — Не, дори с нея. Към нея изпитвах само похот, малко суета и гордост. Не съм бил с много жени, тъй като се боях да не стана като баща си. Точно затова беше толкова голямо изпитание, че събуждаш звяра в мен, страстта и огъня, които смятах, че държа под строг контрол.

Фиона седна в него, извивайки се леко, когато усети, че той отново става твърд, докато все още е в нея.

— Харесвам този звяр.

— Аз също започвам да го харесвам. — Той прокара ръка по ребрата и гърдите ѝ. — Смятах, че той е тъмната част от мен, нещо, което трябва да бъде оковано, и все пак мисля, че заради него успях да се влюбя в теб. Той отказа да остане мирен, отказа да се подаде на натиска, който упражнявах върху него. Надигаше се винаги, когато ти минеше покрай мен.

— Чувствах се малко дива всеки път щом те погледнех.

— Това звучи интригуващо. — Той плъзна ръка надолу по все още плоския ѝ корем. — Боя се от тази част от мен, Фиона. Боя се, че може да ме превърне в безразсъден мъж като баща ми. И все пак, след като той се промени толкова, започнах да осъзнавам, че не похотта или лудостта са неговият проблем. Започнах да осъзнавам, че моята похот се събужда единствено, когато ти си около мен, и това не е просто един подивял звяр, а частта от мен, която те обича.

— И да се надяваме, че ще продължи да се събужда единствено заради мен — предупреди го тя, докосвайки леко брадичката му с юмрук.

— Никоя друга, освен теб, моя Фиона-с-десетте-ножа.

— А аз никога няма да желая друг, освен теб, мой тъмен воине.

— Ако продължиш да се извиваш така, този тъмен воински звяр ще се надигне отново.

— Точно това е целта ми.

Той се засмя и я придърпа в прегръдките си.

— Обичам те, моя сладка Фиона.

— Завинаги.

Редактор: desi7y, ganinka, 2016

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.